

Na druhý pohled

*Amanda
Quick*

Baronetka

Na druhý pohled

Amanda Quick

Přeložila:
JOLANA TŮMOVÁ

Amanda Quick: Na druhý pohled
Vydání první.
Copyright © 2006 by Jayne Ann Krentz
Published by arrangement with The Axelrod Agency.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8
v roce 2006 jako svou 1179. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Second Sight
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons, New York v roce 2006.
Český překlad © 2006 Jolana Tůmová.
Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Ilustrace na přebalu © 2006 Martina Kysucká.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: **FINIDR**, s.r.o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-955-5

Baronet
Praha 2006

*Pro Cathye Linz: velkou autorku,
fotografku a kamarádku*

Prolog

Na sklonku vlády královny Viktorie...

Kostra ležela na pozlaceném a bohatě vyřezávaném lůžku uprostřed starodávné laboratoře, jež se stala alchymistovým hrobem.

Dvě stě let staré pozůstatky stále halilo polorozpadlé roucho, zhotovené kdysi ze zaručeně velice drahého hedvábí a sametu. Kosti rukou a chodidel se ukrývaly ve zlatem a stříbrem vyšívaných rukavicích a trepkách, jež jim dodávaly až děsivě živý vzhled.

„Jeho krejčí ho zaručeně zbožňoval,“ prohodil Gabriel Jones.

„To, že je klient alchymista, neznamená, že se nezajímá o módu,“ oponoval mu Caleb Jones.

Gabriel přelétl pohledem bratrancův oděv a pak zhodnotil svůj vlastní. Jejich kalhoty a košile byly sice pokryté prachem a špínou, byly však ručně šité na míru stejně jako jejich holínky.

„Rodinný rys, jak je vidět,“ podotkl Gabriel Jones.

„A hezký dodatek k Jonesově legendě,“ přisvědčil Caleb.

Gabriel popošel k lůžku a pozvedl svítilnu. V jejím ostrém světle rozeznával tajné alchymistické symboly pro rtuť, stříbro a zlato, jež zdobily lem kostlivcova roucha. Podobné obrazce byly vyryty na dřevěné čelní desce postele.

Na podlaze vedle lůžka stála těžká železná truhla. Za dvě století se její stěny potáhly rzí, víko však pokrýval tenký plech z materiálu, který korozi vzdoroval. Zlato, pomyslel si Gabriel.

Shýbl se a kapesníkem, který byl do té chvíle bez poskvrnky, setřel z víka část prachu. Záře lampy se zaleskla na rostlinném ornamentu a na zašifrovaném latinském nápisu, jež byly v tenoučké zlaté destičce vyryté.

„Překvapuje mě, že za celých dvě stě let tohle místo někdo neobjevil a nevyloupil,“ poznamenal. „Náš alchymista si za svůj život jistě nadělal hezkou řádku nepřátel a rivalů. Nemluvě o tom, že po něm desítky let pátrali členové Společnosti Arkán i jeho vlastní rodiny.“

„Jenže zrovna on přece proslul vychytralostí a tajnůstkářstvím,“ připomněl mu Caleb.

„Další rodinný rys.“

„Přesně tak,“ přitakal Caleb. V hlase mu neomylně zazněl pochmurný tón.

Gabriel uvažoval, v kolika ohledech se s bratrancem od sebe liší. Caleb byl spíš snílek a liboval si v mlčenlivosti. Ze všeho nejraději trávil čas v osamění ve své laboratoři. Nesnášel hosty, návštěvy a vůbec každého, kdo od něj očekával byt' jen nepatrnou dávku zdvořilosti a společenské uhlazenosti.

Gabriel byl odjakživa otevřenější a méně náladový než Caleb, i on se však poslední dobou často zavíral na dlouhé hodiny ve své knihovně. Místo vědomostí tam však hledal spíš rozptýlení a dokonce únik před skutečností.

Oba dva se, každý po svém, snažili ochránit před povahovými rysy, které se nedaly označit jinak než nenormální. Pochyboval ovšem, že by se to, po čem pátrají, a sám dost dobře nevěděl, co to je, dalo objevit v laboratoři nebo v knihovně.

Caleb zkoumal jednu starou knihu. „S balením těch věcí nám bude muset někdo pomoci.“

„Můžeme si najmout lidi z vesnice,“ navrhl Gabriel.

Automaticky začal v duchu plánovat, jak věci z alchymistovy laboratoře a hrobky zabalit do beden a připravit k přepravě. Plánování patřilo k činnostem, v nichž vynikal. Otec mu při nejjedné příležitosti řekl, že jeho schopnost tvořit strategie úzce souvisí s jeho výjimečným paranormálním nadáním, Gabriel ji však odmítal vnímat jinak než jako projev svých normálních vlastností. Za každou cenu se totiž snažil sám sebe přesvědčit, že je logický a racionální člověk moderní doby, a ne nějaký necivilizovaný a primitivní přežitek z dávno minulého vývojového stupně.

Zaplašil znepokojivé úvahy a soustředil se na plánování přepravy starožitností. Nejbližší vesnice byla několik mil daleko. Byla malá a za svou staletou existenci bezpochyby vděčila pašeráctví. Taková obec jistě dovede zachovávat tajemství, zvláště jsou-li ve hře peníze. A Společnost Arkán si může dovolit mlčení vesničanů koupit, usoudil Gabriel v duchu.

Odlehlé místo na pobřeží, které si alchymista zvolil pro svou malou opevněnou laboratoř, bylo od světa odříznuté i dnes. A před dvěma sty lety byl zdejší kraj bezpochyby ještě divočejší a opuštěnější, uvažoval. Laboratoř a pozdější hrobku totiž ukrývalo sklepení pod zbytky prastaré hradní zříceniny.

Když se Gabrielovi a Calebovi před okamžikem konečně podařilo dveře do laboratoře otevřít, vyvalil se zevnitř tak odporný mrtvolný puch, až zavrávali a uskočili. Rozkašlali se a usilovně lapali po dechu.

Usoudili, že bude lepší počkat, až zatuchlé ovzduší v místnosti vyvětrá čerstvý vítr vanoucí z oceánu.

Když pak pronikli dovnitř, našli místnost zařízenou jako pracovnu učence. Na polici byly vyrovnané prastaré, v kůži vázané knihy s popraskanými a odřenými hřbety. V pohotovosti tu stály dva vysoké svícny, jen do nich vsunout svíčky a zapálit je.

Na dlouhém pracovním stole uviděli pečlivě sestavenou dvě stě let starou aparaturu, kterou alchymista používal ke svým pokusům. Skleněné baňky byly zanesené špínou a kovové součásti, hořák a měchy, byly spečené rzí.

„Případné cennosti budou zaručeně v té železné truhle,“ hádal Caleb. „Nikde nevidím klíč. Vypáčíme zámek hned nebo až v Domě Arkán?“

„Raději zjistíme, s čím máme tu čest,“ rozhodl Gabriel. Dřepl si k těžké truhle a začal zkoumat železný zámek. „Jestli je tam hromada drahých kamenů nebo zlata, budeme muset na zpáteční cestě zajistit jejich ochranu.“

„Budeme potřebovat páčidlo.“

Gabrielův pohled padl na kostlivce. Jeho ruka částečně zakrývala jakýsi železný předmět.

„Mám dojem, že vidím klíč,“ oznámil.

Vztáhl ruku a jemně nadzvedl prsty v rukavici, aby se dostal ke klíči. Ozvalo se tiché zachřestění a dlaň se oddělila od zápěstí. Gabriel zjistil, že drží rukavici plnou kůstek.

„Kruci,“ ulevil si Caleb. „Člověku z toho zrovna běhá po zádech mráz. Já myslel, že se něco takového může stát jen v hrůzostrašném románu.“

„Je to jen kostra,“ chlácholil ho Gabriel a odložil rukavici i s morbidním obsahem na starou postel. „A dvě stě let stará k tomu.“

„To ano, ale náhodou je to taky kostra Sylvestera Jonese, alchymisty, našeho předka a zakladatele Společnosti Arkán,“ namítl Caleb. „A to byl podle všeho náramně vychytralý a nebezpečný člověk. Možná si vůbec nepřál, aby se jeho laboratoř někdy v budoucnu našla.“

Gabriel znovu přidřepł k truhličce. „Kdyby měl tak vyhraněné názory na soukromí, nezanechal by v dopisech, které napsal krátce před smrtí, tolik vodítek.“

Zmíněné dopisy tlely řadu let v archivu Společnosti, dokud je on sám před několika měsíci nevyštrachal a nerozluštil alchymistovu osobní šifru.

Zkusil zasunout klíč do zámku a ihned poznal, že mu nebude nic platný.

„Je to samá rez,“ oznámil. „Podej náradí.“

Po deseti minutách společného úsilí se jim podařilo truhlu vypáčit. Víko se s pronikavým skřípáním a vrzáním pantů zdráhavě zvedlo. Exploze, ohnivé jazyky ani jiná nepříjemná překvapení se nekonala.

Gabriel a Caleb nahlédli dovnitř.

„A pak že tam budou hromady zlata a drahého kamení,“ pronesl Caleb.

„Ještě štěstí, že jsme tu výpravu nepodnikli s cílem objevit poklad,“ přizvukoval mu Gabriel.

Na dně truhly ležel jediný předmět, malý, v kůži vázaný zápisník.

Zvedl ho a velmi obezřetně otevřel. „Mám podezření, že obsahuje recept na elixír, o kterém se alchymista zmiňuje ve svých písemnostech a dopisech. Nejspíš ho považoval za nesrovnatelně cennější než zlato a drahé kamení.“

Zažloutlé stránky pokrýval alchymistův precizní rukopis. Veškerý text byl napsán šifrovanou latinou.

Caleb se nahnul blíž a zadíval se na zdánlivě nesmyslnou změť písmen, číslic, symbolů a slov zaplňujících první stránku.

„Další z těch jeho zpropadených osobních šifer,“ řekl a potřásl hlavou.

Gabriel otočil stránku. „Záliba v tajnostech a šifrách patří k tradici, kterou členové Společnosti Arkán nadšeně dodržují dodnes.“

„Neznám horší spolek posedlých a výstředních poustevníků, než jsou členové Společnosti Arkán.“

Gabriel velmi opatrně zápisník zavřel a pohlédl Calebovi do očí. „Leckdo by řekl, že ty a já jsme zrovna tak výstřední jako kterýkoli člen Společnosti, a možná ještě víc.“

„Výstřední asi nebude to pravé slovo, pokud jde o nás.“ Caleb zaskřípal zuby. „Jenom se mi nějak nechce vyslovit přiléhavější výraz.“

Gabriel se nepřel. Když byli mladší, bavili se tím, jak jsou výstřední, protože své mimořádné schopnosti považovali za cosi zcela běžného. Až zralost a dospělý věk jim vnukly dost jinou, opatrnější perspektivu.

A aby mi osud ještě víc znesnadnil život, pomyslel si Gabriel, opatřil mi moderně smýšlejícího otce, který je nadšeným stoupencem páně Darwinových teorií. Hippolyte Jones nedal jinak, než že se jeho syn a dědic musí co nejdřív oženit. Gabriel dospěl k závěru, že jeho rodič v hloubi duše touží zjistit, jak dalece je ta kromobyčejná paranormální schopnost jeho syna dědičná.

Ať se propadnu, jestli se nechám přimět k účasti na evolučním experimentu, hudroval Gabriel v duchu. Až budu potřebovat manželku, opatřím si ji sám.

Pohlédl na Caleba. „Netrápí tě někdy, že jsme členy Společnosti, složené z výstředních a tajnůstkářských poustevníků, posedlých vším, co je záhadné a tajuplné?“

„To přece není naše chyba,“ chlácholil ho Caleb a shýbl se, aby prozkoumal jeden starý nástroj na pracovním stole. „Splnili jsme pouze svou synovskou povinnost, když jsme souhlasili se zasvěcením. Víš přece stejně dobře jako já, jak by tvého i mého otce pobouřilo, kdybychom do té jejich vzácné Společnosti odmítli vstoupit. Ty si navíc vůbec nemáš co stěžovat. To tys mě přece přemluvil, abych s tím zpropadeným obřadem souhlasil.“

Gabriel sklopil zrak na černý a zlatý onyxový prsten na své pravé ruce. V kameni byl vyrytý alchymistický symbol ohně.

„To moc dobře vím,“ přiznal.

Caleb ztěžka vydechl. „Je mi jasné, že jsi za daných okolností pociťoval dost velké nutkání do Společnosti vstoupit.“

„Je to tak.“ Gabriel přiklopil těžké víko a zahloubal se do tajuplných slov na zlatém plechu. „Upřímně doufám, že to není nějaká alchymistická kletba. Kdo se opováží vypáčit tuto schránku, zhyne za úsvitu strašlivou smrtí, nebo něco na ten způsob.“

„Ona to asi nějaká kletba nebo přinejmenším varování bude.“ Caleb pokrčil rameny. „Staří alchymisté tím byli pověstní. Ale my dva jsme přece lidé z moderní doby, nebo ne? Na takové nesmysly nevěříme.“

Tři dny nato zemřel první člověk.

Jmenoval se Riggs a patřil k vesničanům, které si Gabriel a Caleb najali, aby zapakovali obsah alchymistovy hrobky a zatlučené bedny naložili na vozy.

Mrtvola se našla v pusté uličce poblíž loděnice. Riggs byl probodnutý dvěma ranami. První ho zasáhla do hrudi, druhá mu protřela hrdlo. Veliká kaluž krve z jeho ran usychala na letitých kamenech. Zahubil ho jeho vlastní nůž. Ležel vedle mrtvoly a jeho čepel pokrývaly tmavé skvrny.

„Ten Riggs prý byl samotář se sklony k pití, děvkaření a rvačkám v hospodě,“ hlásil Caleb. „Místní lidé tvrdí, že by dřív nebo později tak jako tak skončil špatně. Panuje domněnka, že se dostal do potyčky s protivníkem, který byl rychlejší než on nebo měl větší štěstí.“

Pohlédl na Gabriela a mlčky čekal.

Gabriel, smířený s nevyhnutelným, poklekl k mrtvému tělu. S nechutí uchopil nůž za jilec. Soustředil veškerou pozornost na vražednou zbraň a obrňoval se proti očekávanému nárazu ledového vjemu.

Na rukojeti přetrvávalo značné množství energie. Však také k vraždě došlo teprve před několika hodinami. A z čepele dál vyzařovaly prudké pocity, sdostatek silné, aby mu hluboko v nitru roznítily temné vzrušení.

Zbystřily se mu všechny smysly. Jako by náhle nedefinovatelně a metafyzicky zostrážitel. Nepříjemné však bylo, že mu v krvi zabouřila primitivní touha vyrazit po stopě.

Chvatně upustil nůž, až zarachotil o dlažební kostky, a zvedl se.

Caleb ho napjatě pozoroval. „Tak co?“

„Riggse nezabil jemu neznámý člověk v záchvatu vzteku nebo paniky,“ odpověděl Gabriel. Nepřítomně zaťal v pěst ruku, která před chvílí svírala nůž. Bylo to automatické gesto, marný pokus odčarovat přetrvávající skvrnu zla i nutkání vyrazit po stopě, které v něm probouzela. „Ten, s nímž se zde v uličce střetl, sem přišel s vražedným úmyslem. Byla to velice chladnokrevná záležitost.“

„Nejspíš někdo, komu nasadil parohy, nebo nějaký dávný nepřítel.“

„To je nejpravděpodobnější vysvětlení,“ souhlasil Gabriel. Stále však cítil, jak se mu vzadu na šíji ježí vlasy. Ta smrt není bez spojitosti. „Vzhledem k Riggsově pověsti úřady nepochybně dojdou

ke stejnému závěru. Přesto si myslím, že bychom měli překontrolovat obsah beden.“

Caleb pozdvihl obočí. „Myslíš, že Riggs odcizil některý umělecký předmět a pokusil se ho prodat někomu, kdo ho posléze zavraždil?“

„Je to možné.“

„Ale shodli jsme se snad na tom, že v alchymistově laboratoři bylo minimum cenností, které by vynesly větší sumu peněz, natož aby přivodily něčí smrt.“

„Pojďme uvědomit místní úřady a hned potom otevřeme bedny,“ trval Gabriel klidně na svém.

Obrátil se a spěchal k ústí uličky, aby už byl co nejdál od pramene násilnosti. Touhu vyrazit po stopě měl sice pod kontrolou, cítil však, jak mu v nitru temně šepotá, jak ho ponouká, aby se otevřel druhému aspektu své povahy, tomu, který, jak se obával, byl všechno jiné jen ne moderní.

Nějakou dobu trvalo, než porovnali všechny pečlivě zabalené předměty se seznamem, který pořídili. Ukázalo se, že schází jediná věc.

„Ukradl ten zpropadený zápisník,“ konstatoval Caleb znechuceně. „Máme se na co těšit, až tu ztrátu budeme vysvětlovat tvému a mému otci, a to nemluvím o Radě.“

Gabriel se zadíval do prázdné truhly. „Usnadnili jsme mu to, protože jsme vypáchili víko. Dostat se k zápisníku mu moc práce nedalo. Ale proč by o něj měl někdo stát? Nanejvýš je to zajímavá vědecká starožitnost plná pomatených výplodů potrhlého starého alchymisty. Historický význam má výhradně pro členy Společnosti Arkán, a i to jen proto, že Sylvester je jejím zakladatelem.“

Caleb potřásl hlavou. „Skoro to vypadá, že přece jen existuje někdo, kdo vážně věří, že ten elixír působí. Někdo, kdo kvůli němu neváhá vraždit.“

„Jedna věc je každopádně jistá. Stali jsme se svědky nového přírůstku k legendám Společnosti Arkán.“ Calebem to cuklo. „Myslíš Kletbu Sylvestera Alchymisty?“ „Má to zvuk, nemyslíš?“

1

O dva měsíce později...

On je přesně tím milencem, na nějž tak dlouho čekala a kterého jí přivedl do cesty osud, aby ji zneuctil. Ale ze všeho nejdřív si ho musí vyfotografovat.

„To ne,“ zchladil ji Gabriel Jones. Přesl bohatě zařízenou knihovnou ke stolu, zvedl karafu s brandy a štědře z ní nalil do dvou sklenek. „Nepřivezl jsem vás do Domu Arkán, abyste pořídila můj portrét, slečno Miltonová. Najal jsem vás, abyste zdokumentovala sbírku historických památek a uměleckých předmětů, kterou naše Společnost shromáždila. I když vám možná připadám senilní, rád bych si myslel, že k zařazení mezi starožitnosti mám ještě daleko.“

Gabriel rozhodně žádná sešlá starožitnost není, pomyslela si Venetia. Právě naopak, tušila v něm sílu a sebedůvěru příznačnou pro muže v rozpuku mládí. Celým svým zevnějškem v ní budil dojem, že je přesně v tom věku, aby ji uchvátil do náruče a strhl do vzrušujících plamenů nedovolené vášně.

V duchu si říkala, že čekala dost dlouho, než našla toho pravého. Podle společenských měřítek už dávno překročila věk, kdy dáma může očekávat satební smlouvu. Povinnosti, které na ni dolehly před půldruhým rokem, když jí rodiče zahynuli při železničním neštěstí, její osud zpečetily. Ctihodných kavalírů, kteří by se hrnuli do manželství se ženou hodně přes dvacet, se dvěma nedospělými dětmi a staropanenskou tetou na krku, nebylo mnoho. A při vzpomínce na to, jak se zachoval její otec, v ní instituce manželství vzbuzovala spíš obavy.

Přesto nechtěla prožít zbytek života, aniž by okusila skutečnou tělesnou vášeň. A dospěla k rozhodnutí, že dáma v jejím postavení má nárok zařídit své vlastní zneuctění.

V minulém týdnu se ukázalo, že svést Gabriela bude dost náročný úkol, protože v té věci neměla žádné praktické zkušenosti. V minulosti sice tu a tam zažila pár bezvýznamných flirtů, žádný však nevyústil v nic závažnějšího než v několik zkusmých polibků.

Popravdě ovšem nikdy nepotkala muže, který by stál za riziko nedovoleného poměru. Po smrti rodičů bylo ještě naléhavější vyvarovat se skandálu, který by ji mohl zruinovat. Finanční zajištění její rodiny záviselo zcela na jejím povolání fotografky, takže nesměla udělat nic, co by je ohrozilo.

Jenže pak jí doslova spadly do klína ty kouzelné dva týdny v Domě Arkán; bylo to jako dar, v němž nedoufala ani ve snu.

A přitom to začalo úplně obyčejně, vzpomínala. Jeden člen té záhadné Společnosti Arkán zhlédl v Bathu její fotografie a doporučil ji Radě, která Společnost oficiálně vedla a která podle všeho pojala záměr dát fotograficky zdokumentovat obsah svých muzejních sbírek.

Lukrativní zakázka jí poskytla nebyvalou příležitost uskutečnit nejtajnější romantické sny.

„Za váš portrét nebudu účtovat nic navíc,“ ujišťovala ho spěšně. „Platba, kterou jsem od vás obdržela předem, pokryje všechny výdaje.“

A ještě mnohem víc než to, dodala v duchu a snažila se nedat najevo své uspokojení. Ještě nyní byla jako omráčená neuvěřitelně štědrou sumou, kterou Společnost Arkán převedla na její bankovní konto. To nečekané terno do slova a do písmene změnilo budoucnost jí i jejím blízkým. Nepovažovala však za moudré vykládat to Gabrielovi.

Image je v její profesi vším, jak jí teta Beatrice nikdy neopomněla zdůraznit. Musí v klientovi vzbudit dojem, že její práce stojí za každé penny z té obrovské sumy, kterou jí zaplatil.

Gabriel se usmál svým chladným a záhadným úsměvem a podal jí sklenku brandy. Když se prsty dotkl její ruky, projelo jí tělem drobné mravenčení. Nebylo to poprvé.

S mužem, jako byl Gabriel Jones, se dosud nesetkala. Měl oči pravěkého kouzelníka, plné temných, neproniknutelných záhad. Plameny z mohutného kamenného krbu vrhaly zlatavou záři na výstupky a prohlubeniny jeho obličeje, jakoby vytesaného zběsilou silou živlů. Pohyboval se s nebezpečným půvabem šelmy a v nádherně ušitém černém a bílém večerním obleku vypadal neuvěřitelně mužně a elegantně.

Celkem vzato se dokonale hodí k tomu, co mám za lubem, pomyslela si.

„Není to otázka peněz, jak bezpochyby víte, slečno Miltonová,“ odvětil.

V rozpacích se spěšně napila brandy a modlila se, aby houstnoucí šero skrylo její ruměnec. Ovšemže nejde o peníze, říkala si zarmouceně. Soudě podle zařízení, které viděla kolem sebe, musela mít Společnost Arkán značný majetek.

Před drolící se hromadou kamení, jež nesla jméno Dům Arkán, se ocitla před šesti dny. Dovezl ji sem moderní, skvěle pérovaný soukromý kočár, který pro ni Gabriel poslal na vesnické nádraží.

Mohutně stavěný kočár byl typický bručoun; jakmile se ujistil o její totožnosti, nevypadlo z něj už ani slůvko. Zavazadla s jejími šaty, suchými deskami, stativem a chemikáliemi naložil bez námahy, jako by v nich bylo jen peří. Trvala však na tom, že fotoaparát si ponese sama.

Cesta od nádraží trvala téměř dvě hodiny. Nastala noc a Venetia si stísněně uvědomovala, že ji kočár unáší hlouběji a hlouběji do odlehlé a zjevně neobydlené krajiny.

Když nemluvný kočár konečně zastavil před starým panským sídlem, vystavěným na rozvalinách ještě mnohem staršího opatství, jen stěží potlačovala paniku, která se jí zmocnila. Začala se dokonce obávat, že udělala velkou chybu, když přijala tu přemrštěně lukrativní zakázku.

Veškeré podrobnosti byly dohodnuty poštou. Její mladší sestru Amelii, která jí dělala asistentku a chystala se ji doprovázet, na poslední chvíli sklátilo ošklivé nachlazení. Teta Beatrice si dělala velké starosti při představě, že by Venetia měla odjet sama, nakonec však nabyla vrchu finanční nezbytnost. Jakmile ta veliká suma dorazila do banky, Venetii by ani ve snu nenapadlo, aby zakázku zrušila.

Odlehlá poloha Domu Arkán v ní probudila nemálo pochybností, první setkání s Gabrielem Jonesem však její niterné obavy v mžiku zaplašilo.

Když ji onoho prvního večera zamklá hospodyně k němu uvedla, zachvátilo ji tak neuvěřitelné vzrušení, že se div nezalkla. Ten pocit byl tak pronikavý, až jí rozbouřil všechny smysly a vyvolal dokonce ono zvláštní vidění, které usilovně tajila před každým mimo vlastní rodinu.

Právě v té chvíli dostala ten grandiózní nápad, že Gabriela svede.

Tohle je ten pravý muž, pravé místo a pravý čas. Až z Domu Arkán odjede, s největší pravděpodobností už Gabriela Jonese víckrát neuvidí. A i kdyby na sebe někdy v budoucnu řízením náhody přece jen narazili, tušila v něm s dostatek kavalírství, aby její tajemství neroztruboval. Měla podezření, že jich sám bude mít povícero.

Rodina, zákazníci ani sousedé v Bathu se nikdy nedozvědí, že zde k něčemu došlo, říkala si v duchu. Dokud budu v Domě Arkán, budu mimo nátlak společenských pravidel v míře, v jaké se mi to v budoucnu zaručeně už nikdy nepodaří.

Až do dnešního dne se odvažovala doufat, že se jí navzdory nezkušenosti daří Gabriela Jonese svádět docela dobře. Z občasných vášnivých záblesků v jeho očích i ze vzrušující aury plné energie, jež je obklopila, kdykoli se ocitli v jedné místnosti, usuzovala, že ho přitahuje.

V minulých dnech spolu den co den vysedávali u dlouhých a intimních večerí a povznášejících rozhovorů u krbu na nejružnější témata. Ráno společně snídali, zatímco je obsluhovala mlčenlivá hospodyně, a podrobně probírali, co se bude toho dne fotografovat. Zdálo se jí, že Gabriela její společnost těší stejně jako ji ta jeho.

Byl tady jen jeden problém. Byla v Domě Arkán už šestý večer a Gabriel se ji ani jednou nepokusil obejmout, natož odnést nahoru do některé z ložnic.

Došlo, pravda, k mnoha drobným, prchavým a neuvěřitelně vzrušujícím důvěrným dotekům; jeho teplá a silná dlaň na jejím lokti, když ji odváděl do jiné místnosti, nedbalý a zdánlivě neúmyslný dotek, smyslný úsměv plný příslibů, jež se však neuskutečnily.

To vše bylo rozhodně náramně vzrušující, ale nedaly se z toho odvodit žádné náznaky, že se s ní touží šíleně a vášnivě milovat.

Začínala si dělat starosti, že to celé zpackala. Za pár dní odjede z Domu Arkán navždycky. Jestli co nejdřív něco neudělá, její sny se neuskuteční.

„Ohromně jste s prací pokročila,“ řekl jí Gabriel. Přistoupil k oknu a zadíval se do měsíčné noci. „Myslíte, že skončíte podle plánu?“

„S největší pravděpodobností ano,“ připustila. Bohužel, dodala v duchu. Dala by všechno na světě za výmluvu pro delší setrvání. „Jelikož jsme v posledních dnech měli tolik sluníčka, měla jsem minimum problémů s osvětlením.“

„Světlo je pro fotografa tou největší starostí, je to tak?“

„Ano.“

„Lidé z vesnice tvrdí, že pěkné počasí ještě pár dní vydrží.“

Další špatná zpráva, pomyslela si ponuře. Jediná výmluva, kterou dokázala vymyslet pro zdůvodnění delšího pobytu, bylo právě mizerné počasí.

„To je dobře,“ odvětila zdvořile.

Času bylo namálo. Zmocnilo se jí zoufalství. Gabriel po ní možná trochu touží, ale jeho kavalírská povaha mu nedovolí, aby té touze podlehl.

Plány na jedinou noc nespoutané vášně se jí rozplývají před očima. Musí jednat. Neohroženě do sebe hodila zbytek brandy. Cítila, jak ji cestou dolů pálí v útrobách, ten žár jí však dodal odvalu vstát.

Postavila sklenku na stůl tak odhodlaně, až to břinklo.

Teď nebo nikdy. Zhrozí se, až se mu zničehonic vrhne do náruče? To zaručeně. Každým pravým kavalírem by tak nepatřičné chování do morku kostí otrásl. Ji samotnou to pomyšlení dost vyděsilo. Co když ji odstrčí? Takové ponížení neunes.

Situace si žádá rafinovaný přístup.

Horečně přemýšlela. Všimla si, že terasu před okny zalévá měsíční světlo, a uvědomila si, že má v sobě velké romantické kouzlo.

„Když už jsme u těch atmosférických podmínek,“ spustila a snažila se o lehký tón, „nezdá se vám, že je tu nějak horko? Myslím, že si před spaním vyjdu trochu na vzduch. Připojíte se ke mně, pane?“

Zamířila ke skleněným dveřím, vedoucím na terasu, způsobem, který, jak doufala, působil sdostatek ohnivě a vábivě.

„Ano, ovšem,“ odtušil Gabriel.

Srdce v ní jásavě poskočilo. Tohle by se mohlo zdařit.

Šel za ní a otevřel jí dveře. Sotva vkročila na kamennou terasu, s nečekanou silou ji zasáhl ledový noční vzduch. Její optimismus rychle vyprchal.

To se mi vážně povedlo, pomyslela si. Tohle mrazivé ovzduší Gabriela jen stěží rozpálí k vášnivým projevům.

„Měla jsem si vzít šál,“ řekla nahlas a zkrřížila paže pod ňadry, aby se trochu zahřála.

Gabriel si opřel nohu v holínce o nízkou kamennou zídku, která terasu obklopovala, a zkoumavě se zadíval na oblohu posetou hvězdami.

„Jasná obloha a ostrý vzduch dnešního večera jsou dalším náznakem, že si zítra užijeme spoustu sluníčka,“ prohodil.

„Skvělé.“

Pohlédl na ni. V měsíčním světle postřehla, že mu na rtech hraje známý záhadný úsměv.

Propánakrále, on se tím trapným pokusem o svádění snad baví? To pomyšlení ji sklíčilo ještě víc než strach, že by ji mohl odmítnout.

Obtočila si paže ještě těsněji kolem těla a představovala si, jaký portrét mohla vytvořit, kdyby jí to Gabriel dovolil. V konečné podobizně by plochy hlubokých a působivých stínů odrážely neviditelnou temnou energii, která z něj vyzařuje, uvažovala v duchu.

To poznání ji nepolekalo. Věděla, že metafyzická temnota, která kolem Gabriela žhne, je důkazem jeho pevné vůle a sebeovládání. Nebyla to žádná znepokojivá energie, jakou vyzařuje mozek zachvácený horečkou. Čas od času zachytila takové zvláštní a strašlivé odstíny u lidí, kteří si k ní přišli nechat udělat portrét. Podobné deprimující zážitky v ní bez výjimky vyvolávaly nevolnost, odpor a strach.

Ale Gabriel Jones je dočista, dočista jiný.

Uvažovala o dnešním večeru a nezdařeném pokusu o svedení. Usoudila, že nemá smysl trčet na terase a třást se zimou. Docela dobře může přiznat porážku a vrátit se zpět do útulného tepla knihovny.

„Vám je zima,“ ozval se Gabriel. „Dovolte.“

K jejímu úžasu si rozepnul elegantně střižené sako a s pružným mužným půvabem je svlékl. Než se nadála, ovinul jí těžký kus oděvu kolem ramen.

Jemná vlna si uchovala zbytky jeho tepla a okamžitě ji zahřála. Zhluboka nabrala do plic vzduch a zachytila závan jeho vůně.

Nic si kvůli tomu pozornému gestu nenamlouvej, napomenula se v duchu. Chová se zkrátka a dobře jako kavalír.

Důvěrnost té situace ji však přesto rozjařila. Toužila tisknout sako na sebe a nikdy se ho nevzdat.

„Musím se vám přiznat, že mi tahle fotografická zakázka připadá náramně zajímavá,“ prohlásila a zachumlala se do jeho saka ještě víc. „Jak z uměleckého, tak ze vzdělávacího hlediska. Dokud jsem sem nepřijela, neměla jsem ani tušení o existenci Společnosti Arkán.“

„Členové Společnosti ze zásady odmítají veškerou pozornost veřejnosti.“

„To jste mi hned na začátku objasnil,“ přitakala. „Vím, že mi do toho nic není, ale stejně je mi divné, proč Společnost tolik trvá na naprostém utajení.“

„Za to může tradice.“ Gabriel se znovu usmál. „Společnost totiž založil před přibližně dvěma sty lety jeden alchymista, který proslul svým tajnůstkářstvím. Členové po celá ta léta pouze zaujímají stejný postoj jako on.“

„Ano, ale žijeme přece v moderní době. Dnes nikdo nebere alchymii vážně. Vždyť i koncem sedmnáctého století ji lidé chápali spíš jako tajemné umění než jako skutečnou vědu.“

„Věda je všude při okraji tajemná, slečno Miltonová, a vždycky byla. Hranice mezi známým a neznámým tone v temnotách, a to je ještě řečeno mírně. Všichni, kteří se dnes snaží probádat ty skryté okraje, nazývají svou činnost parapsychologickým nebo metafyzickým výzkumem. Ale ve skutečnosti jsou to jen moderní alchymisté plující pod novou vlajkou.“

„Společnost Arkán se zabývá parapsychologií?“ otázala se polekaně.

Chvilí se jí zdálo, že Gabriel na její otázku neodpoví. Po chvíli však přikývl.

„Přesně tak.“

Venetia se zamračila. „Promiňte, ale v tom případě mi to umíněné tajnůstkářství připadá obzvlášť nepochopitelné. Vždyť parapsychologický výzkum je v dnešní době považován za naprosto seriózní obor studia. Vždyť v Londýně se prý člověk může zúčastnit každý večer nějaké seance. A měsíc co měsíc vychází velký počet vědeckých časopisů, které se parapsychologií zabývají.“

„Členové Společnosti Arkán jsou přesvědčeni, že převážná většina těch, kteří tvrdí, že vládnou paranormálními schopnostmi, jsou podvodníci, šarlatáni a šejdíři.“

„Aha.“

„Vědci ze Společnosti Arkán berou svou práci velmi vážně,“ dodal Gabriel. „A nechtějí, aby si je lidé spojovali s hochštaplery a podvodníky.“

Z tónu jeho hlasu jasně vyplývá, že zastává tytéž vyhraněné názory, pomyslela si. Rozhodně to není vhodná chvíle, aby mu prozradila, že vidí auru.

Přitáhla si jeho sako úžeji k tělu a pohroužila se do bezpečného soukromí svých vlastních tajemství. Zanechat ve vysněném milenci dojem, že je šarlatánka nebo podvodnice, bylo to poslední, oč stála. Přesto nedokázala dané téma opustit tak docela bez protestu.

„Já osobně,“ začala, „se spíš snažím mít mysl neustále otevřenou. Rozhodně nevěřím, že jsou lháři a podvodníci všichni, kteří o sobě tvrdí, že vládnou mimosmyslovým vnímáním.“

Otočil hlavu a pohlédl na ni. „Vy mi nerozumíte, slečno Miltonová. Členové Společnosti jsou více než ochotni připustit možnost, že někteří jedinci vládnou paranormálními schopnostmi a mimosmyslovým vnímáním. Právě tato možnost je důvodem, proč Společnost Arkán existuje dodnes.“

„Proč vlastně Společnost shromáždila zde v muzeu tak podivné exponáty, když podle vašeho tvrzení klade důraz na parapsychologický výzkum?“

„Všechny starožitné předměty v našich sbírkách údajně mají určitý metafyzický význam, ať už skutečný nebo domnělý.“ Pokrčil rameny. „Myslím, že se nezmýlím, když řeknu, že ve většině případů je pravdou to druhé. Tak či tak však má každý exponát z pohledu Společnosti svůj badatelský a historický význam.“

„Musím přiznat, že na mě řada těch předmětů působí krajně nepříjemně, a dokonce mě do značné míry zneklidňuje.“

„Skutečně, slečno Miltonová?“ otázal se velice tiše.

„Omlouvám se, pane,“ vyhrkla spěšně. „Nemyslela jsem to jako kritiku vkusu členů Společnosti ani vašeho.“

Pobavilo ho to. „Žádný strach, slečno Miltonová, já se hned tak neurazím. Náhodou jste velice vnímavá žena. Dům Arkán neshromáždil tyto umělecké předměty kvůli jejich estetické či umělecké hodnotě. Jeden každý z nich sem byl přivezen kvůli vědeckému zkoumání.“

„Proč se Společnost rozhodla nechat celou sbírku fotograficky zdokumentovat?“

„Po celé Británii a i jinde ve světě je mnoho členů, kteří by si přáli exponáty prostudovat, ale nemají možnost do Domu Arkán přijet. Proto náš Mistr nařídil, aby byl najat fotograf, který pořídí snímky celé sbírky, aby ji mohli studovat i ti, kteří se na ni nemohou přijet podívat.“

„Společnost má v úmyslu vydat ty fotografie formou alb, která svým členům rozešle?“

„Takový je náš záměr, ano,“ přitakal. „Společnost však nechce, aby se ty fotografie dostaly do rukou sběratelů kuriozit či neodborné veřejnosti. Proto od vás v souladu se smlouvou převezmu negativy. Tak zůstane počet snímků pod naší kontrolou.“

„Jistě však chápete, že taková smlouva je velice neobvyklá. S výjimkou této zakázky zůstaly veškeré negativy, které jsem vytvořila, v mém vlastnictví.“

„Chápu, že se zdráháte měnit zavedený způsob obchodování.“ Maličko povytáhl obočí. „Soudím však, že se Společnost postarala, aby se vám to vyplatilo.“

Zarděla se. „To ano.“

Nepatrně se v šeru pohnul a sundal nohu ze zídky. Byl to velice ledabylý pohyb, a přece jako by zmenšil prostor mezi nimi a zesílil pocit důvěrnosti do té míry, že se jí rozbušilo srdce.

Vztáhl ruku a zlehka uchopil klopu saka, které měla na sobě. „Těší mě, že jste s naším finančním vyrovnáním spokojená.“

Strnula a s úlekem si uvědomila, jak vzrušivě blízko u hrdla má jeho silné prsty. Tenhle dotek tedy není náhodný ani trochu, pomyslela si.

„Doufám, že budete s mou prací také spokojen,“ vypravila ze sebe.

„V minulých dnech jsem toho viděl dost, abych poznal, že jste vynikající fotografa, slečno Miltonová. Vaše fotografie jsou pozoruhodně jasné a v každém ohledu podrobné.“

Ztěžka polkla a snažila se vypadat jako světaznalá žena. „Řekl jste přece, že chcete, aby byly všechny nápisy jasně čitelné a všechny tahy rytin zcela zřetelné.“

„Detailnost a zřetelnost jsou skutečně prvořadé.“

Uchopil obě klopky a přitáhl si ji blíž. Vůbec se nepokusila o odpor. Po tomhle jsem přece prahla v těch několika málo minulých dnech a nocích, připomínala si. Přece teď neztratím kuráž.

„Moje práce tady mi připadala velmi... podnětná,“ zašeptala, oči upřené na jeho ústa.

„Vážně?“

„Ach, ano.“ Ted' už nemohla ani dýchat.

Přitáhl si ji ještě blíž.

„Bylo by ode mne příliš domýšlivé soudit, že vám připadám také docela zajímavý?“ zeptal se. „Nebo jsem si tu situaci mezi námi špatně vyložil?“

Zmocnilo se jí vzrušení, ostřejší než prudká záře magneziových pásků, které občas používala k osvětlení fotografovaných objektů.

„Připadáte mi přímo strhující, pane Jonesi.“

Nahnula se k němu a pootevřela rty v pozvání k polibku.

Konečně zareagoval. Jeho ústa se položila na její, pomalu a zkoumavě. Uvědomila si, že tiše a naléhavě zasykla, a značně osmělená ho popadla kolem krku a držela se ho, jako by jí šlo o život.

Teplé sako jí sklouzlo z ramen, ale nevěnovala tomu pozornost. Už ho nepotřebovala. Gabriel ji k sobě pevně tiskl. Obklopoval ji žár jeho těla a neviditelná energie jeho aury.

Polibek předčil její nejdivočejší sny i očekávání. Na Gabrielovi toho vůbec hodně zůstávalo hádankou, nyní však už konečně věděla, že po ní doopravdy touží.

Její svůdnický plán zaznamenal báječný úspěch.

„Myslím, že je čas jít dovnitř,“ zamumlal Gabriel s ústy na jejím hrdle.

Zvedl ji v náručí, jako by pranic nevážila, a odnesl ji otevřenými dveřmi zpátky do útulného tepla knihovny, osvětlované ohněm v krbu.

2

Před krbem ji postavil na nohy. Jeho ústa dál věznila její, když se pustil do rozepínání háčků na tuhém živůtku jejích šatů. Navzdory horku z plamenů se roztřásla a najednou se velice zaradovala, že patří k těm početným ženám, které považují korzet za nezdravý a nepohodlný. Bylo by trapné stát jako sloup a čekat, až ji Gabriel rozšněruje, říkala si v duchu.

Podivně zmatená a trochu vratká v kolenou se bezděčně zachytila jeho ramen. Když v dlaních ucítila hladké svaly pod látkou jeho košile, zalilo ji horko, jaké dosud nezažila.

Impulzivně sevřela ruce a zaryla do něj nehty.

Gabriel se pomalu usmál. „Ach, má sladká slečno Miltonová, vážně se mi zdá, že mě přivedete k šílenství.“

Těžké šaty klesly na zem, než si stačila uvědomit, že je rozepnul. Temně šarlatové sukně se jí poskládaly kolem kotníků. Zhluboka a trhaně se nadechla, když jí jeho dlaň sevřela ňadro. Přes jemný batist košile cítila něžný a dráždivý pohyb jeho prstů na bradavce.

Pak si najednou všimla, že se jí vlasy rozprostřely na nahých ramenou. Vytáhl mi sponky, napadlo ji.

Uvědomila si, že vzal všechnu práci na sebe, ačkoli to vlastně bylo její svádění. Jako světaznalá žena by se přece měla přidat.

Popadla jeden konec jeho motýlka a zprudka jím šklubla.

Trochu moc zprudka.

Gabriel se chraptivě zasmál. „Chcete mě uškrtit, než s tím budeme hotovi, slečno Miltonová?“

„Promiňte,“ šeptla zhrozeně.

„S dovolením.“

Obratně si rozvázal vázanku. Chvíli s ní pohupoval v prstech a vtom jí ji k jejímu úžasu zlehka ovinul kolem hrdla. V září ohně mu oči potemněly citem, v němž Venetia rozpoznala touhu.

Netrvalo dlouho a ten proužek černého hedvábí bylo to jediné, co měla na sobě. Zavřela oči a poddala se představě, že je nahá před vysněným milencem.

„Jsi moc krásná,“ řekl s ústy na jejím hrdle.

Věděla, že to není tak docela pravda, ale najednou si vážně začala připadat půvabná, taková byla moc jeho hlasu a ovzduší v místnosti.

„Ty taky,“ vyhrkla uchváceně.

Tiše se zasmál, zvedl ji a uložil na sametové polštáře pohovky. Jako oslněná vlnami vzrušení, které v ní pulzovaly, zavřela oči. Konec pohovky se zhoupl pod jeho vahou. Slyšela, jak na podlahu dopadla nejdřív jedna a pak druhá vysoká bota.

Zvedl se z pohovky. Otevřela oči právě včas, aby mohla sledovat, jak si svléká košili. Ve zlaté záři ohně viděla, že je štíhlý a silný. Jako velká kočkovitá šelma, napadlo ji a zatoužila ho pohladit.

Vystoupil z kalhot a odhodil je stranou.

Když se k ní otočil, strnula, když spatřila jeho vzrušené tělo.

Také se zarazil.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Nic,“ vypravila ze sebe. Těžko mu mohla vykládat, že nahého muže s erekcí vidí poprvé v životě. Pro světažnou ženu je to důvěrně známý pohled, připomínala si.

„Je vám pohled na mě nepříjemný?“ otázal se a nehýbal se z místa.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a rozechvěle se na něj usmála.

„Pohled na vás mi připadá velmi... podnětný,“ zašeptala.

„Podnětný.“ Znělo to, jako by nevěděl, co si o tom myslet. Pak se mu na rtech zjevil ten jeho záhadný úsměv. „Mám dojem, že jste stejným slovem zhodnotila své působení zde v Domě Arkán. Znamená to snad, že byste chtěla nastavit fotoaparát, než se do toho pustíte?“

„Pane Jonesi.“

Tiše se rozesmál a přistoupil k ní. Položil se na ni a vsunul jí mezi nohy své svalnaté stehno.

Se rty na nahé pleti jejího řadra jí šeptal žhavá, svůdná a pohoršlivě nemravná slůvka. Reagovala impulzivně, ale jen tělem, ne slovy, protože by ze sebe nevypravila ani hlásek. Prohýbala se pod jeho vahou a ze všech sil se k němu tiskla.

Zanedlouho mluvení zanechal. Začal chraptivě dýchat. Cítila, jak jí pod dlaněmi tuhnou jeho svaly.

Temné vzrušení, které jí probíhalo tělem, bylo tak silné, že jí nezbyla ani vteřinka času na pohoršení, když sáhl dolů mezi jejich těla a začal jí hladit pohlaví.

Chtěla, aby se jí právě tak dotýkal. Ve skutečnosti chtěla víc; mnohem víc.

„Ano,“ šeptala. „Prosím ano.“

„Všechno,“ vyrazil ze sebe chraplavě. „Všechno, co chceš. Stačí jen říct.“

Hladil ji, dokud nebyla celá napjatá touhou a nežebroula o uvolnění, jež nedokázala popsat. Když do ní vsunul prst, naléhavý pocit začal být nesnesitelný.

Uvědomila si, že i jeho ovládá cosi podobného. Sténal, jako by ho kdesi hluboko v útrobách užírala bolest. Ted' už se jí nedotýkal s vybranou něhou kavalírského milovníka. Spíš s ní zápasil, trýznil ji a vyzýval. A ona mu to oplácela, celá blažená z té smyslné rvačky.

„Jsi pro mě stvořená,“ vyrazil ze sebe najednou. „Jsi moje.“

Bylo to tvrzení, ne lichotka. Vyhlášení nesporného faktu.

Vzal do rukou její obličej. „Řekni to. Řekni, že jsi moje.“

„Jsem tvoje.“ Dnes večer, dodala v duchu. Nehty mu rozrývala záda.

Kolem nich pulzovala energie. Jako by moje aura splynula s jeho a rozpoutala neviditelnou metafyzickou bouři, která nás oba pohltila, uvědomila si kdesi ve vzdáleném koutě své mysli.

Nepatrně přivřela oči a všimla si, jak se její paranormální vidění rozostřuje a zaostruje. Světlo a stín se bez ustání střídaly.

Gabriel si pomohl rukou a přisunul se k ní. Krátce zapátral a zprudka a rázně do ní vnikl.

Rozrazila ji bolest a v mžiku zaplašila smyslné vytržení.

Gabriel strnul, každý sval v těle mu zkameněl.

„U všech čertů,“ zahučel. Zvedl hlavu a upřel na ni oči stejně nebezpečné jako jeho temná aura. „Proč jsi mi to neřekla?“

„Protože jsem věděla, že bys přestal,“ zašeptala. Vjela mu prsty do vlasů. „A to jsem nechtěla.“

Povzdychl si. „Venetie.“

Avšak energie, která se mezi nimi nasbírala, začala znovu sílit. Gabriel k ní schýlil ústa v polibku, který v sobě měl vedle vášně všechny známky majetnictví.

Když ji pustil, trhaně nabrala dech a trochu se zavrtěla, aby se přizpůsobila tomu intimnímu vpádu.

„To nedělej,“ zarazil ji Gabriel. „Nehýbej se.“ Znělo to, jako by nemohl popadnout dech.

Pousmála se, objala ho kolem krku a přitiskla si ho pevněji na sebe.

„Uvědomuješ si, že za tohle zaplatíš?“ varoval ji.

„V to rozhodně doufám.“

Pomaloučku se začal vysunovat.

„Ne.“ Zesílila sevření a snažila se ho udržet v sobě.

„Nikam nejdu,“ upozornil ji.

Ta slova zněla jako příslib a současně jako lákavá hrozba.

Znovu do ní vnikl, naplnil ji a napjal k prasknutí. Zoufale po tom toužila, ale v duchu si říkala, že víc už nevydrží.

Napětí však zničehonic povolilo a proměnilo se v podmanivé vlnobíí, v rozkoš tak intenzivní, že neměla daleko k bolesti.

S jásavým výkřikem se do ní Gabriel naposledy vnořil. Jeho vyvrcholení vyvolalo tak divoké vyšlehnutí paranormálního ohně, až Venetia užasla, že celý Dům Arkán nestojí v plamenech.

3

O hodně později ucítila, že se Gabriel pohnul. Pomalu se posadil s rukou na jejím ěadru. Dlouho si ji v záři ohně upřeně prohlížel, pak sklonil hlavu, zlehka ji políbil a vstal.

Posbíral její spodní prádlo a podal jí je. Pak se shýbl pro kalhoty.

„Myslím, že mi dlužíš vysvětlení,“ prohodil.

Zmačkala v prstech jemný batist košilky. „Jsi naštvaný, protože jsem ti neřekla, že jsem nic takového nikdy nedělala.“

Zatvářil se zamyšleně a skoro pobaveně. „Naštvaný není to správné slovo. Jsem šťastím bez sebe, že jsi to ještě nikdy s žádným mužem nedělala. Ale měla jsi mi to dát hned na začátku jasně najevo.“

Nemotorně se soukala do košile. „Kdybych to udělala, pokračoval bys?“

„Ano, má sladká. O tom není pochyb.“

Polekaně vzhlédla. „A to je pravda?“

„Je to pravda.“ Pousmál se. „Ale rád bych si myslel, že bych si počínal obratněji.“

„Ach... tak.“

Pozoroval její obličej v záři ohně. „Pohoršuje tě to?“

„Nevím to jistě. Ano, myslím, že ano.“

„Proč? Věřila jsi, že jsem tak dokonalý kavalír?“

„Vlastně ano,“ přiznala.

„A já jsem zase věřil, že jsi dáma s jistou životní zkušeností. Jak vidno, oba jsme padli za oběť drobnému nedorozumění.“

„Drobnému?“ opakovala chladně.

„Ne že by na tom teď záleželo.“ Zapínal si kalhoty. „Pověz, co tě vedlo k rozhodnutí, že mě svedeš?“

Takže to s její obratností zas tak slavné nebude. Dovtípila se, že si počínala velmi průhledně, a upadla do rozpaků. „Vzhledem k mému věku a okolnostem mi bylo jasné, že se pravděpodobně nevдам,“ začala vysvětlovat. „Upřímně řečeno, pane, neviděla jsem jediný důvod, proč bych až do nejdelší smrti neměla okusit jediný okamžik vášně. Kdybych byla mužem, nikdo by to ode mne neočekával.“

„To máš samozřejmě pravdu. V jistých ohledech stanoví společnost pro muže docela jiná pravidla než pro ženy.“

„Ale jsou to každopádně pravidla.“ Povzdychla si. „Za jejich porušení se platí. A já mám povinnosti vůči své rodině. Musím se za každou cenu vyvarovat skandálu, abych nepřišla o své povolání. Je to náš jediný zdroj příjmu.“

„Ale když jsi přijela do Domu Arkán, napadlo tě, že se ti tady naskýtá příležitost k velkolepému experimentu s nedovolenou vášní, je to tak?“

„Ano.“ Oblékla si mezitím šaty a teď si chvatně zapínala háčky. „Nezdálo se mi, že byste proti tomu něco měl, pane. Naopak, měla jsem dojem, že se mému experimentu podvolujete docela ochotně.“

„Opravdu jsem byl docela ochotný.“

„Tak to vidíte.“ V úlevě, že se její logika osvědčila jako správná, se dokázala dokonce usmát. „Není třeba, aby si jeden z nás dvou dělal starosti kvůli tomu, k čemu dnes večer došlo. Brzy se rozejdeme každý svou cestou. Až se vrátím domů do Bathu, budu si myslet, že to byl pouhý sen.“

„Nevím, jak ty,“ prohlásil Gabriel, zničehonic pořádně zachmuřený, „ale já potřebuju na vzduch.“

„Bez urážky, pane, to jsou všichni muži po milování tak náladoví?“

„Já jsem náhodou dost přecitlivělý.“

Vzal ji za ruku a odvedl zpět na terasu. Večerní sako, který jí předtím půjčil, ležel ve schumlané hromádce na zemi. Zvedl ho a znovu jí ho přehodil přes ramena.

„Tak,“ pronesl a uchopil sako za klopy, aby ji donutil zůstat tam, kde ji chtěl mít. „Teď k té tvé teorii, že to, k čemu dnes večer došlo, nebude zanedlouho víc než pouhý sen.“

„Co s tím má být?“

„Mám pro tebe novinku, má sladká. Situace mezi námi dvěma je poněkud složitější, než si zjevně myslíš.“

„Tomu nerozumím,“ zašeptala.

„Věř mi, já to vím až příliš dobře. Ale nemyslím, že dnešek je nejvhodnějším okamžikem k vysvětlování. Co nevidět bude zítra.“

Sklonil hlavu k dalšímu polibku. Ale ona se tentokrát nedokázala objetí poddat. Mučila ji nejistota. Možná udělala strašlivou chybu.

Gabrielovo rozpoložení jí připadalo nestálé, ba přímo vrtkavé. Když se to tak vezme, choval se velice podivně na muže, který se

právě oddal vášnivému styku. Na druhou stranu, co zrovna ona ví o tom, jak se muži v takových chvílích chovají?

Jeho ústa se položila na její. Otevřela oči, opřela se mu dlaněmi o ramena a vší silou zatlačila. Bylo to, jako by chtěla odstrčit horu. Gabriel se ani nepohnul, hlavu však zvedl.

„Ty mi nechceš dát pusu na dobrou noc?“ podivil se.

Neodpověděla. Ze všeho nejdřív chtěla spatřit jeho auru. Ta by jí mohla poskytnout určité vodítko k jeho skutečným citům.

Vteřinu dvě její vidění kolísalo mezi normálním a paranormálním. Světla a stíny se prohodily. Noc na sebe vzala podobu fotografického negativu.

Gabrielova aura zviditelněla. Ale nejen jeho.

Polekaně se zadívala do tmavých lesů za zahradou.

„Co se děje?“ zeptal se Gabriel mírně.

„V lese někdo je,“ odpověděla.

„Některý sluha,“ hádal a otočil se tím směrem.

„Ne.“ V Domě Arkán bylo velmi málo služebnictva. A ona si v minulých dnech ze zvědavosti jejich aury prohlédla. V dálce mezi husté rostoucími stromy se pohyboval někdo cizí.

Objevila se další aura a hbitě následovala tu první.

Nemělo smysl vysvětlovat Gabrielovi, co vidí. Ať si myslí, že má tak bystrý zrak. V jistém smyslu to tak skutečně bylo.

„Jsou dva,“ řekla tiše. „Drží se ve tmě. Myslím, že mají namířeno ke dveřím do zimní zahrady.“

„Ano,“ dal jí za pravdu, „vidím je.“

Užasle na něj pohlédla. Aury vetřelců viděla svým mimosmyslovým vnímáním a nevěřila, že by Gabriel dokázal ty dva rozeznat pouhým okem. Do hustého lesa, který lemoval pozemky Domu Arkán, pronikalo jen minimum měsíčního světla.

Na vyptávání však neměla příležitost. Byl totiž už v pohybu.

„Pojď se mnou.“ Švihem se otočil a popadl ji za paži.

Mechanicky svírala jeho sako, aby jí nesklouzlo z ramen, když ji bleskurychle táhl francouzským oknem do tepla knihovny.

„Kam jdeme?“ vyzvíдалa trochu udýchaně.

„Nemůžeme vědět, kdo ti dva jsou, ani co mají za lubem. Chci, abys odtud okamžitě zmizela.“

„Moje věci –“

„Na ty zapomeň. Není čas balit.“

„Můj fotoaparát,“ vyhrkla a pokusila se zapřít patami. „Ten tady nechat nemůžu.“

„Z peněz za tuhle zakázku si snadno koupíš jiný.“

To byla sice pravda, ale jí se nezamlouvalo, že tady má své vzácné vybavení nechat, nemluvě o šatech. Do Domu Arkán si přivezla své nejlepší.

„Co to má znamenat, pane Jonesi? Určitě to přeháníte. Když vzbouříte služebnictvo, nepodaří se těm dvěma vniknout do domu.“

„Velice pochybuji, že jsou to obyčejní zloději.“ Gabriel se zastavil u psacího stolu, uchopil sametovou šňůru zvonku a třikrát jí zprudka škul. „Tuhle bude služebnictvo varovat. Pro takový případ mají své instrukce.“

Otevřel spodní zásuvku stolu a sáhl dovnitř. Když se narovnal, Venetia zjistila, že v ruce drží pistoli.

„Pojďte za mnou,“ nařídil jí. „Odvedu vás odtud do bezpečí a pak se postarám o ty vetřelce.“

V mysli se jí rojilo na tisíc otázek, ale nedovolila si vzdorovat velitelskému tónu jeho hlasu. Ať už se tady děje cokoli, Gabriel je zjevně přesvědčen, že je to víc než obyčejné vloupání.

Popadla těžkou sukni, sevřela ji v pěstích a chvátila za ním. Předpokládala, že zamíří ke dveřím do dlouhé ústřední chodby. K jejímu úžasu však Gabriel přistoupil ke klasické soše řeckého boha, která stála nedaleko vitríny s knihami, a pohnul jednou kamennou paží.

Odkudsi ze stěny zaznělo tlumené zaúpení těžkých pantů. Část dřevěného ostění se ztěžka zhoupla ven a odhalila úzké schodiště. Venetia zahlédla jen několik prvních schodů. Zbytek se ztrácel ve tmě.

Gabriel zvedl svítilnu, která zůstala na vrcholku schodiště, a rozsvítil ji. Její žlutá záře se rozlila do černočerné temnoty pod schody. Počkal, až Venetia nejistě vkročí na horní schod, a stěnu za nimi zase uzavřel.

„Opatrně,“ varoval ji a vykročil dolů do hlubin. „Tyhle schody jsou velice staré. Je to pozůstatek nejstarší části opatství.“

„Kam vedou?“

„K tajné chodbě, která klášteru kdysi sloužila jako úniková cesta v případě útoku.“

„Co vás vede k domněnce, že ti dva vetřelci nejsou jen obyčejní lupiči?“

„O existenci Domu Arkán, o jeho přesné poloze ani nemluvě, ví kromě členů Společnosti jen hrstka lidí. Jistě si vzpomínáte, že vás sem přivezl za tmy zavřený kočár. Dokázala byste najít cestu zpět?“

„To ne,“ připustila.

„Každá návštěva se sem dostává podobným způsobem. Jenže ti dva darebáci zjevně tuze dobře věděli, kam jdou a za jakým cílem. Musím tudíž předpokládat, že to nejsou obyčejní lupiči, kteří čirou náhodou narazili na příhodný dům.“

„Chápu, jak to myslíte.“

Gabriel dospěl na konec schodiště. Venetia do něj málem narazila.

Ostré světlo svítily ozářilo chodbu s kamennými stěnami. Ve vzduchu tkvěl hutný pach vlhké hlíny a tlejících rostlin. Ze tmy se ozývalo nepříjemné šustění a cupkání. Světlo se v jednom okamžiku odrazilo od malých zlobných očí.

Krissy, pochopila Venetia. Už jen tahle drobnost scházela k dokreslení gotické scény hrůzy. Nadzdvihla si sukně ještě víc, aby přesně věděla, kam šlape.

„Tudy,“ poručil jí Gabriel.

Šla za ním dlouhou klenutou chodbou a každou chvíli popobíhala, aby ho dohnala. Gabriel musel jít sehnutý, aby se vyhnul bolestivému střetu s nepoddajnými kameny.

Její smysly zachvátila nová vlna úzkosti. Bylo jí, jako by se ji chodba chystala zavalit. Přemáhala paniku a ze všech sil se snažila držet krok s Gabrielem.

„Je vám dobře?“ zeptal se.

„Je tady hrozně těsno,“ odvětila přiškrceně.

„Už to není daleko,“ ujistil ji.

Na odpověď se nezmohla. Byla příliš zaměstnaná tím, jak se prala se sukněmi a s honzíkem, který se co chvíli posunul a zbavil ji rovnováhy.

Chodba se kroutila a několikrát zatáčela. Právě když si Venetia pomyslela, že už to nevydrží a začne neovladatelně vriskat, vztyčila se před nimi bytelná kamenná zeď.

„Nebesa,“ vyjekla a zprudka se zastavila. „Asi bych vás měla upozornit, že tím příšerným tunelem nedokážu projít znovu.“

„Vracet se nebudeme,“ uklidnil ji Gabriel. „Jsme u cíle.“

Natáhl ruku a vzal za těžkou železnou páku vklíněnou do kamene. Zatáhl za ni a kus zdi se odsunul na stranu.

Do chodby začal proudit chladný noční vzduch. Venetia ho zhluboka nabírala do plic a úlevou se až roztřásla.

Gabriel se s pistolí v ruce postavil do vzniklého otvoru.

„Willarde?“ zavolal tlumeně.

„Tady, pane.“ Ze tmy se zhmotnila mohutná postava.

Venetia poznala kočího, který pro ni přijel na nádraží, aby ji odvezl do Domu Arkán. V minulých dnech ho viděla několikrát.

„Výborně,“ řekl Gabriel. „Máte pistoli?“

„Ano, pane.“

„Paní Willardová je v bezpečí?“

„Sedí v kočáře, pane. Scanton a Dobbs na vás podle instrukcí čekají u vchodu do Velkého sklepení.“

„Odvezte slečnu Miltonovou a paní Willardovou do vsi. Pak zůstanete se slečnou Miltonovou, dokud nenastoupí do ranního vlaku.“

„Ano, pane.“

Gabriel se otočil k Venetii a ztišil hlas. „Sbohem, má sladká. Až tahle záležitost skončí, vyhledám tě.“

Pamatuj na to, co jsi mi řekla dnes v noci, když jsi mi ležela v náručí. Jsi moje.“

Stěží dokázala uvěřit svým uším. On se s ní chce znovu sejít? Zmateně otevřela ústa, aby se zeptala, kdy a kde se mají setkat.

Ale Gabriel jí nedal příležitost. Krátce, ale velmi tvrdě ji políbil. Asi tak, jako kdyby si vytyčoval zábor.

Než se vzpamatovala, otočil se k ní zády a rázoval zpátky k černému ústí chodby. Krátce se soustředila. Svět dostal podobu negativu. Zachytila poslední záblesk Gabrielovy temné a silné aury těsně předtím, než zmizel.

Ve chvílce se kamenná stěna za ním zavřela a zanechala ji samotnou s Willardem.

„Tudy, slečno Miltonová,“ pobízel ji Willard.

Ohlédla se na kamennou zeď. „Bude v bezpečí?“

„Pan Jones se o sebe dovede postarat.“

„Možná jste měl jít s ním.“

„Pan Jones nemá rád, když se neplní jeho rozkazy, slečno Miltonová. Pracuju pro něj dost dlouho, abych věděl, že je lepší udělat, co mi řekne. Tak pojd'te. Do vesnice je to daleko.“

Zdráhavě si nechala pomoci do elegantního kočáru. Hospodyně už byla uvnitř. Neřekla ani slovo, když se Venetia posadila naproti ní.

Willard zabouchl dvířka a vyskočil na kozlík. Vůz se pod jeho vahou rozhoupal. Dolehlo k ní plesknutí opratí.

Koně vyrazili vpřed, až to s Venetií hodilo do polštářovaného opěradla. Odtáhla záclonku a upírala pohled na kamennou zeď, za níž Gabriel zmizel, dokud se jí neztratila z dohledu. Netrvalo to dlouho, protože kočár vzápětí zahrnul za roh a výhled na tajný vchod jí odřízl.

Nějakou chvíli jí trvalo, než si povšimla, že má ještě stále na sobě Gabrielovo sako. Zachumlala se do něj důkladněji a hledala útěchu v jeho vůni, která na něm utkvěla.

To tedy bylo mimořádně bídné načasování, říkal si Gabriel v duchu. Když se vracel starobyrou chodbou nazpátek, podráždění se v něm mísilo s ledovou nedočkavostí vyrazit po stopě. Večer probíhal vskutku báječně. Ohromně si své svedení užíval i přesto, že v jeho průběhu došlo k několika překvapením. Kdyby ve vesmíru existovala jen špetka spravedlnosti, mohl si možná zrovna v téhle chvíli odvádět Venetii Miltonovou do útulné ložnice.

Litoval, že ji musel poslat pryč, ale vzhledem k vážnosti situace neměl na vybranou. Prozatím neměl tušení, po čem vetřelci pasou ani jak mohou být nebezpeční. Ale samotný fakt, že našli Dům Arkán a očividně se v jeho okolí vyznali, byl velmi zlým znamením.

Došel k tajnému schodišti a svižně po něm vyběhl. Nahoře se chvíli bedlivě zaposlouchal, než odsunul pohyblivý panel.

Všechny jeho smysly byly vyburcované. V tomto stavu zjitřeného vnímání dokázal vycítit svou kořist a předvídat její pohyby způsobem vlastním jen skutečné šelmě.

Roztrpčilo ho poznání, že se tak hluboce zamyslel nad tím, kdy a jak prozradit Venetii celou pravdu o jejich situaci, že přítomnost vetřelců včas nevytušil. Že si jich Venetia všimla dřív než on, je přinejmenším zahanbující. Pozorností i soustředěním byl očividně docela jinde.

Přesto ho udivovalo, že je dokázala zahlédnout v temném lese, který Dům Arkán obklopoval. Až se příště sejdou, bude se jí na to muset vyptat.

Paranormální stránka jeho povahy se bezpochyby v tom, k čemu dnes v noci v Domě Arkán dojde, velice dobře uplatní. Nepříjemnou skutečností však bylo, že nemohl použít své paranormální smysly,

aby současně nepodlehł lovecké horečce. Už teď cítil, jak mu rozpaluje krev.

Jeho otec byl přesvědčen, že paranormální smysly představují nový, pokročilejší stupeň vývoje člověka. Gabriel si však vskrytu duše lámal hlavu, jestli v jeho případě není pravdou pravý opak. Možná že je ve skutečnosti nějaký podivný přežitek.

Kdykoli se ocitl v takovém stavu, ze všeho nejvíc se děsil toho, že se pod jeho drahým oblekem a pod nánosem dobrého vzdělání a salonního chování ukrývá pravý opak moderního člověka. Obával se dokonce, že se u něj projevují rysy a vlastnosti, které nedokázal charakterizovat jinak než jako prehistorické.

Jsou-li páně Darwinovy teorie správné, jak do nich zapadá on? To by tuze rád věděl.

Venetiin odjezd si přál ze dvou důvodů. Jednak proto, aby zajistil bezpečí jak jí, tak paní Willardové, jediné další ženě v domě.

Především však chtěl zabránit tomu, aby ho Venetia spatřila ve chvíli, kdy ho zachvátí horečka.

Takový pohled by na budoucí choť neudělal ten nejlepší dojem.

Bath: O týden později...

„Pan Jones je mrtvý.“ Venetia zhrozeně třeštila oči na krátkou zprávičku v novinách. Měla pocit, jako by ji obrátili naruby. „To není možné. To nemůže být pravda.“

Všichni, kteří s ní seděli u stolu, teta Beatrice Sawyerová, šestnáctiletá sestra Amelia i devítiletý bratr Edward, k ní vzhledli.

Byla to jen nenápadná noticka umístěná vedle zpráv z lodní dopravy. Venetia si uvědomila, že si jí vůbec nemusela všimnout.

Do hloubi duše dojatá ji začala číst znovu, tentokrát nahlas, aby informovala i ostatní spolustolovníky.

KATASTROFÁLNÍ POŽÁR

A SMRTELNÁ NEHODA NA SEVERU ZEMĚ

Mrtvé tělo muže jménem Gabriel Jones bylo objeveno po ničivém požáru sídla, místně známého jako opatství. Pan Jones byl nalezen uprostřed sbírky starožitných předmětů. Je zřejmé, že ho usmrtil jeden z mnoha těžkých exponátů, když se překotil a roztrávil mu hlavu.

Předpokládá se, že zemřelý se před smrtí snažil zachránit umělecké předměty před požárem, který budovu zachvátil. Řada cenností padla ohni za oběť.

Tělo identifikovali hospodyně a její manžel. Ti policii sdělili, že pan Jones se v opatství usadil nedlouho před strašlivým požárem, který ho stál život. Nikdo ze služebnictva o zaměstnavateli mnoho nevěděl. Oba jmenovaní uvedli, že se choval nadmíru tajnůstkářsky a výstředně.

Venetia ohromeně spustila noviny a pohlédla na své spolustolovníky. „To není možné. Řekl, že se znovu sejdem. Řekl, že musíme něco prodebatovat.“

„Vážně?“ Amelii to viditelně zaujalo. Její hezký obličej rozzářila zvědavost. „A o čem s tebou chtěl mluvit?“

Venetia se s vypětím vši vůle vrátila do přítomnosti. „To nevím.“

Beatrice na ni pohlédla přes brýle a stáhla obočí. „Je ti dobře, drahá?“

„Není,“ odpověděla Venetia. „Jsem v šoku.“

„Seber se, drahá,“ napomenula ji Beatrice a kulatý obličej se jí starostlivě a vyčítavě svraštil. „Je jistě nepříjemné ztratit bohatého a exkluzivního zákazníka. Na druhou stranu jsi ho znala jen pár dní. A zaplatil ti předem.“

Venetia pečlivě skládala noviny. Prsty se jí třáslly.

„Děkuji ti, teto Beatrice,“ odtušila s klidem. „Ty vždycky dokážeš dát všemu tu správnou perspektivu.“

Beatrice se k Venetiině rodině přistěhovala, když přestala pracovat jako vychovatelka, a ihned se začala věnovat nejrozmanitějším uměleckým činnostem. Byla u nich, když Venetia, Amelia a Edward obdrželi zprávu o strašlivém železničním neštěstí, při němž přišli o život jejich rodiče. Beatricina přítomnost jim byla oporou v samotné tragédii i během finanční pohromy, jež následovala.

„Neříkej, že jsi si vůči panu Jonesovi vypěstovala nějaké silné city,“ zvolala Amelia s očima navrch hlavy. „Vždyť jsi v jeho společnosti strávila jen několik dní, ani ne celý týden. Ujistila jsi nás, že se choval jako dokonalý kavalír.“

Venetia na to raději neodpověděla.

„Podle toho, co jsi nám vyprávěla,“ ujala se slova Beatrice, „mluvili ti dva služebníci, o kterých se v novinách píše, zcela jistě pravdu. Pan Jones byl zřejmě tajnářský do té míry, že to hraničilo s výstředností.“

„Nepoužila bych na jeho adresu slovo výstřední,“ namítla Venetia.

Edwarda to zaujalo. „A jaké bys teda použila?“

„Kromobyčejný. Zajímavý.“ Venetia se odmlčela a usilovně přemýšlela. „Podmanivý. Záhadný. Okouzlující.“

Teprve když jí pohled padl na zkoprnělé obličejě okolo stolu, pochopila, že prozradila příliš.

„Probůh, drahá,“ vyjela znepokojená teta Beatrice trochu ostřeji.

„Mluvíš o panu Jonesovi, jako by byl jedna z těch podivných starožitností, které jsi fotografovala v jeho muzeu.“

Edward se natáhl pro džem. „Byl pan Jones taky pokrytý nečitelnými nápisy a nerozlušitelnými šiframi jako to haraburdí, o kterém jsi nám vyprávěla?“

„Vlastně tak trochu ano,“ odpověděla Venetia. Popadla konvici s kávou, která stála hned vedle čajníku.

Obvykle dávala přednost čaji, ale když ji přepadly úzkost a neklid, pila zásadně kávu, neboť vyznávala teorii, že káva posiluje nervy. „Rozhodně to byl velmi tajemný člověk.“

Amelia se zamračila. „Je vidět, že tě ta zpráva zdrtila, ale teta Beatrice má pravdu. Měj na paměti, že pan Jones byl jenom zákazník, Venetie.“

„To je možná pravda, ale něco ti povím,“ spustila Venetia a nalévala si kávu do šálku. „Jestli je opravdu mrtev, tak ho s největší pravděpodobností někdo zavraždil. Rozhodně se nestal obětí nehody. Vyprávěla jsem vám přece o těch dvou vetřelcích, kteří se chystali vloupat do domu tu noc, kdy jsem odjela. Mám podezření, že právě oni založili požár a zavraždili pana Jonese. Mělo by proběhnout vyšetřování.“

Beatrice zaváhala. „V novinách se ale o žádných vetřelcích nic nepsalo, jen o požáru a nešťastné náhodě s tou starožitností. Víš naprosto jistě, že ti lidé, které jsi zahlédla tenkrát v noci v lese, byli lupiči?“

„Určitě neměli za lubem nic dobrého, na to můžeš vzít jed,“ ujistila ji Venetia klidně. „A kromě toho pan Jones dospěl ke stejnému závěru. Ve skutečnosti si kvůli nim dělal daleko větší starosti než já. Proto přece trval na tom, že mě odvede z domu tou tajnou chodbou.“

Edward žvýkal svůj toast. „Škoda že jsem tam nebyl a tu chodbu neviděl.“

Nikdo mu nevěnoval pozornost.

Beatrice se zamyslela. „Místní úřady by určitě zahájily vyšetřování, kdyby se tam našly známky násilí nebo vloupání.“

Venetia si nepřítomně přidala do kávy smetanu.

„Nechápu, proč se noviny o těch vetřelcích ani slůvkem nezmínily.“

„A co ti zaměstnanci, co identifikovali mrtvolu pana Jonese?“ ozval se Edward a zatvářil se vychytrale. „Přece by se o těch lotrech úřadům zmínili.“ Odmlčel se, aby svým slovům dodal větší váhy. „Jestli v tom nějakí lotři opravdu měli prsty.“

Všichni se na něj podívali.

„Hmm,“ udělala Venetia. „To je tuze dobrý nápad, Edwarde. To bych ráda věděla, proč ti dva nepovažovali za nutné zmínit se o těch vetřelcích.“

Beatrice si delikátně odfrkla jako pravá dáma. „Nezapomeň, že o všech těch událostech vyšla jedna malá zprávička. Když uvážíš, jaký je náš tisk, musíš počítat s tím, že v té zprávě bude řada nepřesností.“

Venetia si povzdychla. „Což znamená, že se pravděpodobně nikdy s jistotou nedozvíme, co se té noci skutečně stalo.“

„Inu, já bych řekla, že s jistotou víme to, že pan Jones už není z tohoto světa,“ prohlásila Beatrice. „V tom se tisk nejspíš nezmýlí. Pochybuji, že od něj získáš další lukrativní zakázky.“

Gabriel Jones nemůže být mrtvý, říkala si Venetia v duchu. Kdyby opravdu byl, věděla bych to.

Nebo ne?

Chystala se napít silné kávy. Vtom jí bleskla hlavou myšlenka a přimrazila ji s šálkem na půl cesty k ústům.

„To by mě zajímalo, co se stalo s negativy a snímky, které jsem pro pana Jonese v Domě Arkán udělala.“

Amelia pokrčila rameny. „Nejspíš shořely při tom požáru.“

Venetia se nad tím zamyslela. „A ještě něco. V novinách není ani slůvko o tom, že té noci, kdy byl pan Jones zabit, byla v domě fotografie.“

„Za což musíme být nesmírně vděční,“ prohlásila Beatrice a viditelně si oddychla. „Aby tě zatáhli do vyšetřování vraždy, je to poslední, co potřebuješ, zvláště teď, když se naše finanční situace konečně začíná stabilizovat a dokonce zlepšovat.“

Venetia velmi pomalu postavila šálek na talířek. „Díky Gabrielu Jonesovi, který dohlédl na to, aby mi zaplatili předem.“

„To je pravda,“ připustila Beatrice. „Víš, Venetie, já naprosto chápu, že tebou ta zpráva o panu Jonesovi otrásla. Ale musíš na to přestat myslet. Naše budoucnost je v Londýně. Všechno jsme pečlivě naplánovaly a teď ty plány musíme začít uskutečňovat.“

„Samozřejmě,“ přitakala Venetia nepřítomně.

„Zákazníci přicházejí a odcházejí, Venetie,“ přidala se Amelia snaživě. „Profesionální fotograf se k nim nesmí připoutávat.“

„Kromě toho,“ přisadila si Beatrice a tentokrát se trefila přímo do černého, „je ten muž mrtev. Ať se v Domě Arkán přihodilo cokoli, s námi to už nijak nesouvisí. A teď k naléhavějším věcem. Už jsi se rozhodla, jaké jméno budeš používat, až si v Londýně otevřeme to fotografické studio?“

„Já pořád trvám na paní Ravenscroftové,“ horovala Amelia. „Je přece tak úžasně romantické, nezdá se vám?“

„Podle mne bude vhodnější paní Hartley-Pryceová,“ zchladila ji Beatrice. „Zní to daleko zavedeněji.“

Edward se zazubil. „Já si stejně myslím, že nejlepší ze všech je paní Lancelotová.“

Amelia nakrčila nos. „Čteš moc pověstí o králi Artušovi.“

„No jo,“ odsekl, „ty jsi ta pravá. Já náhodou vím naprosto přesně, že tu pitomou paní Ravenscroftovou máš z těch hrůzostrašných románů, co tak hltáš.“

„Jde o to,“ přerušila je Venetia rázně, „že si neumím představit, že bych s některým z těch jmen dokázala žít. Z nějakého důvodu mi nepřipadají vhodná, jestli chápete, jak to myslím.“

„Budeš se ale muset rozhodnout, a brzy,“ upozornila ji Beatrice. „Nemůžeš si říkat paní Miltonová, když se tví sourozenci jmenují stejně. Lidé by je považovali za tvé děti. To prostě nejde.“

„Už jsme o tom diskutovali snad stokrát,“ zdůraznila Amelia. „V podnikání nemáš jinou možnost než vystupovat jako vdova.“

„Svatá pravda,“ přidala se Beatrice. „Neprovdaná dáma, která ještě nepřekročila třicítku, by měla spoustu problémů se získáváním té správné klientely. Navíc by jen stěží mohla jednat s muži a nevyvolat přitom nesprávný dojem. Postavení vdovy ti poskytne značnou účtyhodnost, jaké bys za stávající situace dosáhla jen těžko.“

„Já to chápu,“ řekla Venetia a narovнала se na židli. „Hodně jsem o tom novém jménu přemýšlela a dospěla jsem k rozhodnutí.“

„Které jméno sis vybrala?“ vyzvídal Edward.

„Budu si říkat paní Jonesová,“ oznámila Venetia.

Amelia, Beatrice i Edward na ni třeštili oči a ústa měli dokořán.

„Ty si chceš přisvojit jméno svého zemřelého zákazníka?“ zeptala se Beatrice užasle.

„Proč ne?“ prohodila Venetia a v nitru se jí rozlil teskný smutek. „Kdo by mohl uhodnout, že jsem se inspirovala nějakým Gabrielem Jonesem? Vždyť je to úplně běžné jméno.“

„To je pravda,“ souhlasila Amelia zamyšleně. „V Londýně budou určitě stovky, ne-li tisíce Jonesů.“

„Přesně tak.“ Venetii se ten nápad zamlouval čím dál víc. „Nikoho nemůže ani napadnout, že mezi mnou a tím pánem z Domu Arkán, který byl tak krátce mým klientem, existuje sebemenší spojitost. A abychom se pojistili, vymyslíme si vzrušující historku o tom, proč náš pan Jones už není mezi živými. Asi by bylo nejlepší, kdyby zahynul někde hodně daleko v cizině.“

„Bude to nejspíš docela vhodné,“ uvažovala Beatrice. „Vždyť nebýt Gabriela Jonese a té obrovské sumy, kterou ti vyplatil předem, neplánovali bychom dnes náš nový podnik.“

Venetia cítila, jak se jí do očí tlačí slzy. Několikrát usilovně zamžikala, ale oči ji pálit nepřestaly.

„Musíte mě omluvit,“ vyhrkla. Vstala a zamířila kolem stolu ke dveřím. „Právě jsem si vzpomněla, že musím objednat novou zásobu suchých desek.“

Cítila na sobě ustarané pohledy své rodiny, třebaže se jí nikdo z nich nepokusil zastavit.

Chvátala nahoru do své ložničky v jejich pronajatém domku. Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a upřela pohled na šatník, který stál vzadu v místnosti.

Pomalu přešla přes pokoj, otevřela dveře šatníku a vytáhla pánské sako, které tam před časem uklidila.

Složila si je přes paži a hladila drahou látku jako už mnohokrát od chvilé, kdy uprchla z Domu Arkán.

Odnese sako na postel, lehla si a usedavě se rozplakala.

Když se po nějaké době její žal vyčerpal do té míry, že necítila téměř nic, vstala a osušila si oči.

Co je moc, to je moc. Nemůže si dovolit neplodné city a romantické snění. Je jedinou živitelkou své rodiny. Jejich budoucnost závisí na tom, jaké postavení si v Londýně dokáže vybudovat. Nemůže se nechat rozptylovat od toho, co s rodinou tak odvážně naplánovali. K dosažení úspěchu bude zapotřebí tvrdá práce, důvtip a úporné soustředění.

Teta Beatrice má pravdu, pomyslela si a zvedla slzami zmáčené sako. Není důvod, aby nějak přehnaně truchlila, že jí umřel zákazník. Zнала přece Gabriela jen několik dní; a jenom jednou se s ním milovala.

Byl pouhá pľlnoční fantazie, nic víc.

Uložila sako zpátky do šatníku a zavřela dveře.

O tři měsíce později...

„Nepředstírám, že chápu, jak k tomu došlo,“ ozval se Gabriel, „ale vypadá to, že mám manželku.“

„Čerta starého máš.“ Caleb několika dlouhými netrpělivými kroky přešel místnost a zastavil se na protější straně psacího stolu. „Má to být nějaký tvůj vtípek, bratrance?“

„Myslím, že mě znáš dost dobře, abys věděl, že nevtipkuji, když se jedná o mou budoucí manželku.“

Gabriel, nahnutý kupředu a oběma rukama opřený o desku stolu, pročetl článek. Narovnal se, přisunul noviny ke Calebovi a ukázal na krátké oznámení.

VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ V NOCTON STREET

Ve čtvrtek večer se v nově otevřených výstavních sálech v Nocton Street shromáždil početný dav. Obecenstvo bez výjimky velebilo exponáty jako neobyčejně krásné a pozoruhodné doklady fotografického umění. Byly zde zastoupeny nejružnější tradiční kategorie včetně krajin, zátiší, architektury a portrétů.

Všechna tato díla se vyznačovala výjimečnou krásou a působivostí a po zásluze byla oslavována jako vysoké umění. Avšak podle názoru našeho recenzenta nejvíce přitahovaly oko čtyři snímky, uvedené v katalogu jako první ze série nazvané Sny.

Ačkoli byly zařazeny do architektonické kategorie, jsou pozoruhodné tím, že se v nich spojuje portrétní umění s architekturou a metafyzickou kvalitou způsobem, který nelze nazvat jinak než snový. Jeden ze snímků byl zcela po právu odměněn první cenou.

V obecenstvu byla i autorka vítězného snímku, paní Jonesová. Na londýnské fotografické scéně je nováčkem, ale přesto se okamžitě setkala s obrovským úspěchem. Mezi její zákazníky už nyní patří řada nejvýznamnějších členů vysoké společnosti.

Elegantní vdova byla v hlubokém smutku, jak je jejím zvykem. Elegantní černé šaty podtrhovaly její lesklé tmavě hnědé vlasy a

ambrové oči. Někteří přítomní dokonce poznamenali, že fotograafka je stejně dramatická jako její výtvary.

Její dojemná oddanost památce zesnulého manžela, který tragicky zahynul na svatební cestě na Divokém západě, je ve fotografických kruzích dobře známa. Dáma dala jasně najevo, že poté co ztratila velkou životní lásku, už nikdy nikoho milovat nebude. Veškerou pozornost i city nyní věnuje zdokonalování svého umění k velkému prospěchu znalců a sběratelů.

„U všech rohatých.“ Caleb vzhlédl od článku. Jeho už tak přísné rysy ještě ztvdly. „Ty vážně věříš, že je to ta fotograafka, kterou jsi najal, aby zdokumentovala sbírku Domu Arkán?“

Gabriel přešel přes místnost k paladiánským oknům. Sepjal ruce za zády a upřeně se zadíval do deštěm smáčené zahrady. „Může to být náhoda.“

„Vím, jak se díváš na náhody.“

„Musím být realistický. Jaká je pravděpodobnost, že si tři měsíce poté, co jsem slečnu Miltonovou najal, aby vyfotografovala sbírku v Domě Arkán, jiná dáma se stejnou barvou vlasů a očí otevře v Londýně fotoateliér? Věděl jsem, že slečnu Miltonovou výše honoráře od Rady doslova nadchla. Poznal jsem na ní, že má s těmi penězi plány, velké plány, ačkoli se mi nesvěřila.“

„Nemůžeš vědět jistě, že je to jedna a ta samá fotograafka.“

Gabriel se přes rameno ohlédl na noviny. „Četl jsi ty komentáře. Ten kritik její práce hodnotil jako výjimečně krásné a působivé. Tvrdil dokonce, že mají metafyzickou kvalitu. To charakterizuje snímky slečny Miltonové velice přiléhavě. Je to skvělá fotograafka, Calebe. A pak je tady taky ta věc s jejím jménem.“

„Pokud máš pravdu a je to ona, co by ji vedlo k tomu, aby si změnila jméno na Jonesová?“

Možná čekala moje dítě, pomyslel si Gabriel.

To pomyšlení jím otřásl, vyvolalo v něm nával majetnictví a probudilo ochranné instinkty, o nichž do té chvíle vůbec netušil, že je má.

Vzápětí ho však napadlo ještě něco dalšího, a to pomyšlení ho naplnilo hlubokou tísní. Jestliže Venetia přijala jeho jméno, aby svému těhotenství dodala na úctyhodnosti, musela být velice vyděšená.

Umínil si, že se o tom potenciálním problému Calebovi nezmíní.

„Mohu pouze předpokládat, že dospěla k závěru, že se jí bude v jejím povolání dařit snáz, bude-li se vydávat za vdovu,“ řekl místo toho. „Však víš, jak je pro ženy těžké vést obchod nebo provozovat svobodné povolání. A pro neprovdanou a atraktivní ženu je to ještě obtížnější.“

Za jeho zády se rozhostilo ticho. Gabriel se ohlédl a zjistil, že si ho Caleb zkoumavě prohlíží.

„Slečna Miltonová je atraktivní?“ otázal se Caleb bezvýrazně.

Gabriel vytáhl obočí. „Je přímo úchvatná.“

„Ach tak,“ řekl Caleb. „Ale neodpověděl jsi mi na mou otázku. Proč si podle tebe vybrala jméno Jonesová, když se rozhodla vydávat se za vdovu?“

„Pravděpodobně proto, že jí to připadalo příhodné.“

„Příhodné,“ opakoval Caleb.

„Předpokládám, že asi četla v novinách tu zprávu o událostech v Domě Arkán,“ vysvětloval Gabriel. „Evidentně usoudila, že já pro to jméno nadále nebudu mít použití, a tak si je vypůjčila.“

Caleb sklopil zrak na noviny. „Za daných okolností je to velmi neblahé.“

„Je to mnohem víc než neblahé.“ Gabriel se odvrátil od okna. „Je to potenciální katastrofa. Přinejmenším to všechny naše pečlivě připravené plány úplně rozmetá.“

„Ony ty naše plány stejně zrovna moc dobře nevycházejí,“ upozornil ho Caleb. „Po tom zloději jsme zatím nenašli jedinou stopu.“

„Máš pravdu, že nám stopa poněkud vychladla,“ dal mu Gabriel za pravdu. Tělem mu projelo slabé zašimrání energie. „Ale myslím, že se to brzy změní.“

Caleb přivřel oči. „Dokážeš si s tím poradit sám, bratranče?“

„Moc na vybranou nemám.“

„Kdybys mohl počkat přibližně měsíc, pomohl bych ti s tím.“

Gabriel potřásl hlavou. „Tohle nepočká. Ne, když se do toho zapletla Venetia. A ty máš své vlastní povinnosti. Oba dva víme, že jsou stejně důležité jako tahle záležitost.“

„Obávám se, že to je bohužel pravda.“

Gabriel zamířil ke dveřím. „Časně ráno odjedu do Londýna. Jsem zvědav, co řekne má truchlící vdova, až zjistí, že nebožtík manžel obživil.“

Není nad to, když člověku vstane z mrtvých zesnulý manžel a úplně zkazí krásné jarní dopoledne. Venetia jako uhranutá třeštila oči na titulěk v Létajícím zpravodaji.

DOMNĚLE MRTVÝ MANŽEL ZNÁMÉ FOTOGRAFKY SE VRACÍ ZE ZÁHROBÍ

Od našeho korespondenta Gilberta Otforda

Je nám velkým potěšením, že můžeme jako první přinést zprávu, že pan Gabriel Jones, o němž se věřilo, že zahynul během svatební cesty po americkém Západě, je zdravý jako rybička a přijíždí do Londýna.

Čtenáři se jistě zaradují nad zjištěním, že dotyčný pan Jones není nikdo jiný než manžel slavné společenské fotografky, paní Venetie Jonesové.

Pan Jones si krátce po příjezdu do našeho krásného města stručně pohovořil s naším korespondentem. Vysvětlil, že po úrazu, který utrpěl na Divokém západě, ho postihla velmi vážná ztráta paměti, takže dlouho bezcílně bloudil. V té době nebyl s to dát o své totožnosti zprávu úřadům. Avšak nyní, když se mu paměť i zdraví v plné míře vrátili, s horoucí dychtivostí prohlašuje, že se už nemůže dočkat shledání se svou milovanou novomanželkou.

Vynikající paní Jonesová, jež poutá pozornost znalců v oboru fotografie, se už téměř rok utápí ve smutku. Její oddanost manželovi, jež pokládá za mrtvého, dojala srdce všech jejích zákazníků a obdivovatelů.

Stěží si asi dokážeme představit radost a nadšení, jež zaplanou v srdci té dámy, až se dozví, že její manžel je naživu a na cestě k ní.

„To musí být nějaký strašlivý omyl,“ zvolala Venetie zděšeně.

Beatrice, která si právě mazala máslo na toast, se zarazila s rukou ve vzduchu. „Copak se děje, drahá? Tváříš se, jako bys spatřila přízrak.“

Venetia se zachvěla. „To slovo nepoužívej, prosím tě.“

„Které slovo?“ vyzvíдалa Amelia.

„Přízrak,“ vysvětlila Venetia.

Edward přestal kousat. „Ty jsi viděla přízrak, Venetie?“

„Nemluv s plnou pusou, Edwarde,“ napomenula ho Beatrice mechanicky.

Edward poslušně spolkl poslední sousto toastu s máslem. „Jak vypadal, Venetie? Byl průhledný? Bylo skrz něj vidět? Nebo vypadal spíš tak jako hutně?“

„Žádný přízrak jsem neviděla,“ odvětila Venetia rázně. Dobře věděla, že musí to téma zdusit v zárodku, jinak by bratrovu zvědavost neudržela na uzdě za nic na světě. „V ranních novinách je nějaká chyba, to je všechno. Omyly jsou v tisku přece na denním pořádku.“

Nic jiného to nemůže být, ujišťovala se v duchu. Ale jak k něčemu takovému mohlo dojít?

Amelia ji dychtivě pozorovala. „Co v těch novinách píšou, že tě to tak vzalo?“

Venetia zaváhala. „Píše se tam o návratu pana Gabriela Jonese.“

Amelia, Beatrice i Edward na ni užasle vytřeštili oči.

„Cože, proboha?“ vypravila ze sebe pobledlá Beatrice.

Amelia se zatvářila velmi ustaraně. „Dobré nebe, a nespletla jsi se s tím jménem?“

Venetia jí přes stůl podala noviny. „Přečti si to sama.“

Amelia jí je vyškubla.

„Ukaž.“ Edward vyskočil ze židle a postavil se za Amelii.

Společně si přečetli zprávu v novinách.

„Propána,“ vydechla Amelia. „Pro všechny svaté. To je tedy vážně podivné.“

Edward se zklamaně zakabonil. „O žádném přízraku tam nic není. Píšou, že pan Gabriel Jones, který měl být mrtvý, je vlastně živý. To je něco docela jiného, než když je někdo přízrak.“

„Ano.“ Venetia se natáhla pro konvici s kávou. „To tedy je.“ Naneštěstí, dodala pro sebe. S příznakem bych si poradila mnohem snáz.

„Je to dost divné, co?“ pokračoval Edward hloubavě. „Píšou tady, že ten pan Jones umřel na Divokém západě. Vypadá to úplně stejně jako ta historka, co jsme si vymysleli o našem panu Jonesovi.“

„Je to náramně divné, to ti dám za pravdu,“ prohlásila Venetia a sevřela ucho konvice.

Beatrice se natáhla pro noviny. „Ukažte, ať se na to podívám.“

Amelia jí je beze slova podala.

Venetia pozorovala, jak teta čte zprávu o tom, jak se živý a zdravý Gabriel Jones s horoucí dychtivostí vrací do Londýna.

„Dobré nebe,“ pronesla Beatrice, když dočetla a vrátila noviny Venetii. Zjevně nedokázala přijít s ničím podnětnějším, protože znovu zopakovala: „Dobré nebe.“

„Musí to být omyl,“ tvrdila Amelia energicky. „Nebo nějaká hrozně divná náhoda.“

„Omyl to možná je,“ připustila Venetia. „Ale určitě ne náhoda. Celá společnost ví, jak jsem ovdověla.“

„Myslíš, že to je nějakou udivující šťastnou náhodou skutečný pan Jones?“ zeptala se Beatrice stísněně.

Všichni k ní obrátili pohled. Děs, který Venetii svíral nitro, ještě zesílil.

„Pokud to totiž je skutečný pan Jones,“ pokračovala Beatrice, „bude pravděpodobně dost dopálený, že se vydáváš za jeho vdovu.“ Odmělčela se a stáhla obočí. „Opatrně s tou kávou, drahá.“

Venetia sklopila pohled a zjistila, že káva přetekla přes okraj šálku a šplíchlá do talířku. Opatrně konvici postavila na stůl.

„Jen pomysli, jaký skandál vypukne, až vyjde najevo, že jsi se vydávala za vdovu po pánovi, který s tebou vůbec nebyl ženatý,“ přidala se Amelia. „To bude daleko horší, než když to prasklo o našem tatínkovi. To jsme aspoň dokázali ututlat. Ale jestli se provalí tohle, udělají z toho noviny děsný skandál.“

„Firmu to zničí,“ prorokovala Beatrice pohřebním hlasem. „Znovu upadneme do chudoby a vy dvě budete muset jít za guvernanky.“

„Tak dost.“ Venetia zdvihla ruku. „Přestaň sýčkovat. Ať je ten člověk, kdo chce, pravý pan Jones to být nemůže.“

„Proč ne?“ namítal Edward celkem logicky. „Co když zpráva o tom, že pan Jones zahynul, když za požáru zachraňoval exponáty, byla lež?“

Počáteční otřes pomalu odezníval. Venetia zjistila, že už zase dokáže jasně uvažovat.

„Důvod, proč jsem si jistá, že to nemůže být pravý pan Jones,“ začala, „je ten, že jsem za svého pobytu v Domě Arkán zjistila, že má velice poustevnické sklony. Propánakrále, vždyť on dokonce patří ke Společnosti, jejíž členové jsou přímo posedlí tajnůstkářstvím.“

„A jak ty jeho výstřednosti souvisí s touhle patálií?“ zeptala se Beatrice nechápavě.

Venetia se pohodlně opřela, spokojená se svým vyvozováním. „Věř mi, když ti říkám, že bodrý rozhovor s člověkem od tisku, natožpak s reportérem z klepařského plátku, jakým je Létající zpravodaj, je to poslední, k čemu by se skutečný pan Jones snížil. Ten pán, kterého jsem poznala v Domě Arkán, by se něčemu takovému vyhnul obloukem. Vždyť mi ani nedovolil, abych ho vyfotografovala.“

Amelia sešpulila rty. „V tom případě musíme předpokládat, že se někdo za pana Jonese vydává. Otázka zní: proč.“

Beatrice se zamračila. „Možná si tu historku vymyslel některý tvůj konkurent, aby tou trapnou senzací poškodil tvé podnikání.“

Amelia chvatně přikývla. „Všichni víme, že ne všichni londýnští fotografové jsou z tvého úspěchu štěstím bez sebe. V tomhle oboru je velká konkurence a není málo těch, kteří by se ji neštíteli zredukovat.“

„Zrovna jako ten nepříjemný mužík, ten Burton,“ přidala se Beatrice chmurně.

„To tedy ano,“ souhlasila Venetia.

Beatrice na ni pohlédla přes obroučky brýlí. „Víš, když tak o tom uvažuji, nemyslím, že by se Harold Burton rozpakoval předhodit tisku nějakou nehoráznost, aby tě dostal do řečí.“

„Teta Beatrice má pravdu,“ přidala se Amelia. „Pan Burton je odporný člověk. Kdykoli si vzpomenu na ty fotografie, které nám nechal ležet u dveří, s chutí bych ho uškrtila.“

„Já taky,“ prohlásil Edward divoce.

„Nevíme přece jistě, že ty fotografie tam nechal zrovna on,“ namítla Venetia. „I když musím přiznat, že jedna z nich nese znaky jeho tvorby. Je koneckonců velice dobrý fotograf a má dost charakteristický styl.“

„Ohavný mužík,“ zabručela Beatrice.

„To ano,“ přisvědčila Venetia. „Ale nějak se mi nezdá pravděpodobné, že by se angažoval zrovna v tomhle.“

„Oč tady podle tebe jde?“ vyzvídala Beatrice.

Venetia zlehka zabubnovala prsty do stolu. „Zdá se mi, že ten, kdo se rozhodl vydávat za pana Jonese, má nejspíš za lubem vydírání.“

„Vydírání.“ Beatrice se na ni zděšeně podívala.

„Co proboha budeme dělat?“ bědovala Amelia.

„Co je to vydírání?“ chtěl vědět Edward a pátral pohledem v jejich obličejích. „Má to něco společného s vydrami?“

„Ale kdepak,“ odbyla ho Beatrice rázně. „Na tom nesejde, vysvětlím ti to potom.“ Obrátila se znovu k Venetii. „Nemáme dost peněz, abychom mohly platit vyděrači. Veškeré finance jsme vložily do domu a do fotografického studia. Vydírání by nás přivedlo na mizinu.“

Svatá pravda, pomyslela si Venetia. Skoro celý štědrý honorář od Společnosti Arkán padl na pronájem domku v Sutton Lane a zařízení studia v Brace-bridge Street.

Venetia opět upila trochu kávy a doufala v nějaký nápad.

„Tak mě napadá, že tohle je přesně ta situace, kdy se proti ohni musí jít ohněm,“ prohlásila po chvíli. „Možná bych se měla také obrátit na tisk.“

„Ty jsi zešilela,“ vybuchla Amelia ohromeně. „My přece potřebujeme ty zvěsti ututlat, a ne je dál rozvířovat.“

Venetia nahlédla do novin a připomněla si jméno korespondenta, který měl na svědomí ten nehorázný článek. „Co kdybych toho pana Gilberta Otforda informovala, že se nějaký šejdřík pokouší ohavně podvést truchlící vdovu?“

Beatrice zamrkala a na tváři se jí usadil zamyšlený výraz. „Víš, že je to přímo skvělý nápad, Venetie? Kdo by se ti postavil na odpor? Jsi koneckonců vdova po Gabrielu Jonesovi. Zнала jsi ho lépe než kdokoli jiný. Dokud ten podvodník neprokáže svou totožnost, veřejnost bude na tvé straně.“

Amelia o tom chvíli přemýšlela. „Máš asi pravdu. Když to vezmeme správně do ruky, mohli bychom toho Černého Petra obrátit ve svůj prospěch. Dovedu si představit tu vlnu veřejného zájmu a soucitu, která se zvedne na tvou podporu. A zákazníci se ti do galerie jen pohnou, už jen ze zvědavosti. Lidé senzace zbožňují.“

Venetia se pomalu usmála, když viděla, jak se ten plán rýsuje. „Mohlo by to zabrat.“

Z přední haly sem dolehlo tlumené zabušení klepátka a vzápětí se ozvaly kroky paní Trenchové, která šla otevřít.

„Kdo to v tuhle hodinu může být?“ podivila se Beatrice. „Pošta přece už přišla.“

Ve dveřích ranního salonku se zjevila zavalitá postava paní Trenchové. Její široký obličej byl zardělý vzrušením, což u ní nebylo zvykem.

„Je tady nějaký pán,“ hlásila. „Tvrdí, že se jmenuje Jones, a chce mluvit se svou manželkou, jestli tomu můžete uvěřit. S paní Venetií

Jonesovou. Nevěděla jsem, co mám dělat. Zmohla jsem se jen na to, že jsem mu řekla, že se podívám, jestli je dáma doma.“

Venetii to přímo ohromilo. „To je ale drzost. Nemůžu uvěřit, že se opovážil přijít až sem.“

„Dobré nebe,“ zašeptala Amelia. „Zavoláme policii?“

„Policii?“ Vzrušení ve zrudlém obličejí paní Trenchové vystřídal úlek. „Tak heleďte, když jsem přijímala tohle místo, nebylo ani řeči o tom, že sem budou chodit nebezpečný lidi.“

„Uklidněte se, paní Trenchová,“ chlácholila ji Venetia spěšně. „Jsem si jistá, že nebude nutné volat konstábla. Uveďte prosím toho pána do pracovny. Za chvíličku tam přijdu.“

„Ano, milostpaní.“ Paní Trenchová odchvátala.

Amelia počkala, až bude hospodyně z doslechu, pak se nahnula kupředu a tlumeně vybuchla: „Snad se tomu vyděrači nechceš postavit tvář v tvář, Venetie?“

„Jak na něco takového můžeš vůbec pomyslet?“ přidala se Beatrice.

„Musíme zjistit co nejvíc o tom, co nám hrozí,“ vysvětlovala Venetia a snažila se hovořit s klidnou autoritou. „Vždycky je důležité poznat, co je nepřítel zač.“

„V tom případě půjdu za tím člověkem s tebou,“ prohlásila Amelia a začala se zvedat ze židle.

„Správně,“ přitakala Beatrice.

„Já půjdu taky, Venetie, a budu tě chránit,“ rozhodl Edward.

„Myslím, že bude mnohem lepší, když tady všichni tři hezky počkáte, než si s tím pánem promluví,“ oponovala jim Venetia.

„Nemůžeš tam přece jít sama,“ stála na svém Beatrice.

„Já jsem ten problém na naše hlavy přivolala, když jsem se rozhodla použít jméno pana Jonese.“ Venetia zmačkala ubrousek a vstala. „Takže je na mně, abych z té šlamastyky našla cestu ven. Kromě toho ten podvodník určitě odhalí víc ze svých záměrů, když si bude myslet, že má co dělat jen s jedním člověkem.“

„Na tom něco je,“ připustila Beatrice. „Podle mých zkušeností má muž, který se ocitne se ženou o samotě, sklon myslet, že má nad ní navrch.“

Edward sraštil čelo. „Jak to, teto Beatrice?“

„Nemám tušení, drahý,“ odvětila Beatrice nepřítomně. „Bude to nejspíš tím, že muži jsou obvykle větší. Jen málokterí chápou, že chytrost zmůže mnohem víc než svaly.“

„Jde ale o to,“ nevzdávala se Amelia, „že tenhle konkrétní muž může znamenat hrozbu pro tvou osobu, Venetie. A v takové situaci je velikost dost důležitý faktor.“

„Nemyslím si, že mi bude chtít ublížit,“ odporovala jí Venetia. Natrásla si černé sukně svých šatů. „Ať je, kdo chce, ať má jakékoli plány, je velice nepravděpodobné, že by se mě pokusil v tomto domě zavraždit.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ zeptal se zvědavě Edward.

„Tak například proto, že by mu z toho nevznikl žádný prospěch.“ Venetia se ušklíbla. „Od mrtvol by peníze nedostal.“ Obešla stůl a zamířila ke dveřím. „Kromě toho by takový zločin měl příliš mnoho svědků.“

„To je pravda,“ souhlasila zdráhavě Beatrice.

„Ale musíš nám slíbit, že začneš křičet, když se ti bude zdát, že ti chce ublížit,“ naléhala Amelia.

„Donesu pro jistotu z kuchyně nůž,“ vyhrkl Edward a vrhl se k létacím dveřím, které oddělovaly ranní salonek od kuchyně.

„Neopovaž se sahat na nože, Edwarde,“ volala za ním Beatrice.

Venetia si povzdychla. „Jsem si jistá, že na nože nedojde.“

Rychle prošla chodbou a v nitru jí bouřil hněv smíšený s úzkostí a odhodláním. To poslední, co jsem potřebovala, byl vyděrač. Jako bych i bez toho neměla problémů až nad hlavu, lamentovala v duchu. Kvůli těm děsivým fotografiím, které mi kdosi anonymně doručil, už beztak nezamhouřím v noci oka.

Uzavřených dveří do nevelké pracovny se zarazila. Paní Trenchová stísněně postávala opodál.

„Zavedla jsem ho dovnitř, milostpaní.“

„Děkuji vám, paní Trenchová.“

Hospodyně jí otevřela dveře.

Venetia se zhluboka nadechla, usilovně soustředila svou mysl i tu část svého vědomí, jež jí umožňovala vnímat nad normální rámec lidského vidění, a rázně vstoupila do pracovny.

V negativním obrazu světa, který měla nyní před sebou, se jí aura toho muže jevila zřetelněji než jeho obličej.

Ohromení ji přikovalo na místě.

Aury jsou jedinečné a druhá taková, jakou měl Gabriel Jones, zaručeně neexistovala.

Kolem celé jeho postavy plápolala ovládaná, intenzivní a mocná temná energie.

„Paní Jonesová, předpokládám,“ promluvil Gabriel. Stál u okna a obličej měl ve stínu.

Zvuk jeho hlasu ji připravil o zbytek selhávajícího soustředění. Venetia zamžikala a svět se vrátil k normálním barvám a odstínům.

„Vy žijete,“ zašeptala.

„Ano, skutečně je to tak,“ potvrdil Gabriel. „Jak vidím, způsobila vám ta novinka nepříjemný otřes. Odpusťte, ale musím přiznat, že za daných okolností je to docela úleva.“

Celým srdcem toužila vrhnout se mu do náruče, dotýkat se ho, vdechovat jeho vůni; opájet se úžasným vědomím, že je naživu. Ochromovala ji však velikost katastrofy, která se na ni řítila.

S námahou polkla. „Ten článek v novinách...“

„Obsahoval několik faktických chyb. Nikdy nevěřte všemu, co si přečtete v novinách, paní Jonesová.“

„Dobré nebe.“ S obrovským úsilím se vzchopila a přistoupila k psacímu stolu. Ztěžka dopadla na židli. Nedokázala od něj odvrátit oči. Je naživu. „Musím přiznat, pane, že mám velkou radost, že se těšíte dobrému zdraví.“

„Děkuji vám.“ Nehýbal se z místa, dál se rýsoval jako silueta před oknem. „Odpusťte, milostivá paní, ale za daných okolností se musím zeptat, jestli se cítíte... dobře.“

Zamrkala. „Ano, ovšem, jsem naprosto zdravá, děkuji vám.“

„Ach tak.“

Nezaznělo mu v hlase zklamání?

„Čekal jste, že budu nemocná?“ otázala se zmateně.

„Obával jsem se, že z našeho tehdejšího spojení mohly povstat nějaké následky,“ odvětil vážně.

Opožděně se jí rozbřesklo, že si dělal starosti, jestli není těhotná. Rozrazilo ji horko a vzápětí chlad.

„Asi vám je divné, proč jsem si vypůjčila vaše jméno,“ zamumlala.

„Dokážu pochopit, že jste začala podnikat jako vdova. To byl chytrý nápad, když uvážím, jak přísně společnost pohlíží na neprovdané ženy. Ale ano, připouštím, že trochu zvědavý jsem, proč jste si vybrala právě moje příjmení. Připadalo vám to výhodné?“

„To ne.“

„Nebo jste usoudila, že Jones je tak běžné jméno, že v tom nikdo nebude hledat žádnou spojitost?“

„Ne tak docela.“ Křečovitě sevřela v prstech pero. „Vlastně jsem to udělala z citových důvodů.“

Pozvedl tmavé obočí. „Vskutku? Podle mého soudu jste dala jasně najevo, že nic osobního netajíte.“

„Bylo to vaše rozhodnutí najmout na zdokumentování sbírky v Domě Arkán právě mě. A štědrý honorář, který jsem od vás obdržela, mi umožnil otevřít tady v Londýně fotoateliér. Měla jsem pocit, že přijetí vašeho jména bude vhodný způsob, jak vám vzdát hold.“

„Hold.“

„Velmi soukromý, velmi osobní hold,“ zdůraznila. „Nikdo kromě mé rodiny o tom nemá tušení.“

„Chápu. Nevzpomínám si, že by mě někdy někdo chtěl ocenit za to, že jsem nějaký účet vyrovnal předem.“ Jeho hluboký, temný a znělý hlas jí v těle vyvolával vzrušené mrazení. Nezdálo se však, že ho to pobavilo.

Položila pero na psací podložku, nahnula se kupředu a sepjala ruce. „Prosím vás, pane Jonesi, věřte mi, že je mi toho všeho strašně líto. Víím velice dobře, že jsem neměla žádné právo přivlastnit si vaše jméno.“

„Za daných okolností mi slovo přivlastnit připadá velmi zajímavé.“

„Avšak,“ nedala se zarazit, „musím trvat na tom, že k problému, který zde nastal, by vůbec nedošlo, kdybyste si odpustil to zbytečně podrobné interview, které jste poskytl korespondentu Létajícího zpravodaje.“

„Myslíte Otforda, že?“

„Smím se zeptat, proč jste s ním vůbec mluvil? Kdybyste držel jazyk za zuby, nikdo nemusel nic vědět. Na světě je Jonesů jako máku. Nikdo by si nás dva nedal do spojitosti.“

„Naneštěstí se obávám, že se na ten předpoklad nedá spoléhat.“

„Nebud'te směšný.“ Rozhodila rukama. „Kdybyste nemluvil s tiskem, nikdo by nevěnoval té shodě jmen nejmenší pozornost. Jenže vy jste bohužel nepřípadl na nic lepšího, než tomu reportérovi vykládat, jak horoucně dychtíte po shledání s manželkou a fotografkou k tomu.“

Přikývl. „Ano, myslím, že jsem něco v tom smyslu řekl.“

„Bez urážky, pane, ale musím se vás zeptat, jak jste při zdravém rozumu mohl spáchat něco tak pitomého, potrhlého a zbedněného? Na co jste, proboha, myslel?“

Chvilí se na ni mlčky díval. Pak přešel přes místnost, přistoupil až k ní a velice znepokojivě se nad ní tyčil.

„Myslel jsem na to, paní Jonesová, že jste mi nejvyšší možnou měrou zkomplikovala život a sama se při té příležitosti nejspíš vystavila smrtelnému nebezpečí. Na to jsem myslel.“

Rychle se narovnala. „Nerozumím vám.“

„Které slovo vám uniká? Zkomplikovala nebo nebezpečí?“

Tváře jí zahorely. „Význam slova zkomplikovala chápu až příliš dobře, zvlášť v dané situaci.“

„Výborně. To je pokrok.“

Zamračila se. „Co má znamenat to, že jsem v nebezpečí?“

„Tahle věc je taky komplikovaná.“

Položila třesoucí se dlaně na psací podložku. „Snad byste mohl být tak laskav a vysvětlit mi to, pane.“

Zhluboka vydechl, otočil se na patě a vydal se zpátky k oknu. „Pokusím se, ale bude to chvíli trvat.“

„Navrhuji, abyste šel rovnou k jádru věci.“

Zůstal stát a díval se do malé zahrádky. „Vzpomínáte si na tu noc, kdy jste odešla z Domu Arkán tajnou chodbou?“

„Na to jen stěží někdy zapomenu.“ Vtom ji něco napadlo. „Což mi připomíná: jelikož vy jste zjevně naživu, kdo byl ten muž, jehož mrtvola se našla příštího dne v muzeu? Ten, kterého hospodyně a kočí identifikovali jako Gabriela Jonese?“

„Byl to jeden z těch vetřelců, které jste zahlédla tehdy v noci v lese. Ten druhý bohužel uprchl, ale naštěstí se mu nepodařilo

zmocnit předmětu, který s kumpánem přišel ukrást. Ta věc je totiž pořádně těžká. I dva muži by měli co dělat, aby ji unesli.“

„V novinách se psalo, že v muzeu došlo k neštěstí,“ prohodila. „Mělo to co dělat s těžkým kamenným exponátem, který se na nešťastnou oběť zřítíl, pokud si vzpomínám.“

„Myslím, že přesně tak se o té smrti psalo, ano.“

„Tomu nerozumím. Proč Willardovi toho vetřelce identifikovali jako vás?“

„Personál v Domě Arkán je skvěle vycvičený,“ odvětil Gabriel bezvýrazně. „A velmi dobře placený.“

Takže lhali, pomyslela si. A po zádech jí znovu přeběhl mráz. Měla pocit, jako by se brodila velmi hlubokou a velmi temnou vodou. Vlastně už nechci slyšet nic dalšího o tajemstvích Společnosti Arkán, říkala si v duchu. Naneštěstí z vlastní zkušenosti věděla, že blažená neznalost určitého problému může mít velmi neblahé následky.

„Znamená to, že nedošlo k požáru ani ke zničení té sbírky?“ zeptala se.

„V domě nehořelo a všechny exponáty jsou ve vynikajícím stavu, ačkoli řada z nich musela být z bezpečnostních důvodů přenesena do Velkého sklepení.“

„Čeho jste chtěl dosáhnout uveřejněním zprávy, že ten zabitý jste vy?“ zeptala se.

„Cílem bylo získat čas a zmást toho darebáka, který lupiče do Domu Arkán poslal. Je to stará a osvědčená strategie.“

„Myslela jsem, že honit zločince je práce policie.“

Ohlédl se na ni a záhadně se usmál. „O výstřednostech Společnosti Arkán toho víte určitě dost, aby vám bylo jasné, že si její členové nepřejí, aby se jim policie pletla do jejich záležitostí. Vystopovat toho zločince připadlo mně.“

„Proč si na to Společnost vybrala zrovna vás?“ zeptala se podezřívavě.

Zkřivil ústa v neveselém úsměvu. „Dalo by se říci, že jsem ten problém zdědil.“

„Tomu nerozumím.“

„Toho jsem si vědom, paní Jonesová, věřte mi. Bohužel vám musím prozradit několik nejstřeženějších tajemství Společnosti Arkán, abych vám dostatečně ozřejmil nebezpečí, které vám může hrozit.“

„Mám-li být upřímná, pane, byla bych raději, kdybyste si je nechal pro sebe.“

„Ani jeden z nás nemá na vybranou. Zvlášť poté, co jste se rozhodla vydávat za paní Jonesovou.“ Zkoumal ji svým čarodějnickým pohledem. „Jsme koneckonců manželé. Nesmíme mít před sebou žádná tajemství.“

Bylo jí, jako by jí vyrazil z plic všechen dech. Chvilí trvalo, než se vzpamatovala a našla hlas.

„Tohle není nejvhodnější chvíle na to, abyste hověl svému očividně pokřivenému smyslu pro humor, pane. Žádám vysvětlení, a to okamžitě. Aspoň na to mám snad nárok.“

„Tak dobrá. Jak už jsem řekl, stávající situaci jsem více či méně zdědil.“

„Jak k tomu došlo?“

Začal zvolna přecházet po místnosti a pak se zastavil před zarámovanými fotografiemi, které visely na stěně. Nejprve si prohlédl podobiznu tmavovlasé ženy a pak portrét statného muže v nadživotní velikosti.

„Váš otec?“ zeptal se Gabriel.

„Ano. On i matka zahynuli před téměř dvěma lety při železničním neštěstí. Fotografovala jsem je krátce předtím.“

„Upřímnou soustrast.“

„Děkuji.“ Významně se odmlčela. „O čem jste to mluvil?“

Znovu začal přecházet po místnosti. „Mluvil jsem o tom, že jsem pronásledoval člověka, který poslal lupiče do Domu Arkán.“

„Správně.“

„Neřekl jsem vám ale, co tam ti dva muži přišli ukrást.“

„Předpokládám, že některý z těch velmi cenných uměleckých předmětů.“

Zastavil se, otočil a zadíval se na ni. „Krajně podivné na té krádeži je to, že věc, kterou ti dva chtěli odnést, není nijak zvlášť cenná, nemá význam pro vědce a nedá se za ni mnoho stržit. Je to totiž těžká, dvě stě let stará železná truhla. Možná si na ni vzpomenete.“

Do víka byl vsazen zlatý plíšek s vyrytým rostlinným motivem a latinským textem.“

Pátrala v paměti mezi nesčetnými podivnými předměty ze sbírky, kterou fotografovala. Celkem snadno si truhlu vybavila.

„Vzpomínám si na ni,“ řekla. „Tvrdil jste, že valnou cenu nemá, ale co to zlato na víku?“

Pokrčil rameny. „Je to jen tenoučkový plíšek.“

Odkášala si. „Bez urážky, pane Jonesi, ale to je dost relativní. Zlato je koneckonců zlato. Hladovému zloději bez vindry v kapse bude jistě připadat cennější než vám nebo vašim kolegům ze Společnosti Arkán.“

„Zloděj, který by šel jen po tom, co se dá výhodně zpeněžit, by se vrhl na drobnější předměty vykládané drahými kameny, ne na bednu, kterou jeden člověk neuzvedne.“

„Chápu, jak to myslíte,“ odpověděla pomalu. „Na druhou stranu ale mohl zloděj předpokládat, že v těžké železné truhle bude něco zvlášť cenného.“

„Byla prázdná a odemčená, protože to, co v ní bylo ukryté původně, někdo odcizil už před několika měsíci.“

„Promiňte, pane Jonesi, ale začínám mít dojem, že té vaší Společnosti dělá dost velké potíže sbírku uhlídat.“

„Musím přiznat, že to tak poslední dobou vypadá, kdykoli jsem u toho já.“

Rozhodla se, že tu podivnou poznámku bude ignorovat. „Co v té truhle původně bylo?“

„Zápisník.“

„Nic víc?“

„Mate mě to stejně jako vás, to mi můžete věřit,“ prohlásil. „Vysvětlím vám to. Truhla se zápisníkem byla s řadou jiných věcí nalezena v tajné laboratoři, vybudované proslulým alchymistou, který žil ve druhé polovině sedmnáctého století. Alchymista ve své skrýši zemřel a dvě stě let nikdo nevěděl, kde to místo je. Nedávno však byla laboratoř nalezena a odkryta.“

„Jak byla nalezena?“ chtěla vědět.

„Dvěma členům Společnosti se podařilo rozluštit několik zašifrovaných dopisů, které ten alchymista napsal krátce předtím, než naposledy zmizel ve své laboratoři. V těch dopisech byly nárážky a vodítka, které se nakonec podařilo dát dohromady.“

„A ti dva členové Společnosti, o kterých jste se zmínil,“ zeptala se. „To oni na tu laboratoř přišli?“

„Ano.“

„A jeden z nich jste byl vy, vidíte?“ uhodla.

Přestal neklidně přecházet a pohlédl na ni. „Ano. Ten druhý je můj bratranec. K uskutečnění toho projektu nás vedla skutečnost, že

dotyčný alchymista je náš předek. A náhodou také zakladatel Společnosti Arkán.“

„Chápu. Pokračujte.“

„Ten alchymista dospěl k přesvědčení, že má určité paranormální nadání. Mnoho let věnoval objevení elixíru, který by ty schopnosti dokázal zvýšit. Byl tím výzkumem dokonce přímo posedlý. V několika posledních dopisech tvrdil, že je svému cíli velmi blízko.“ Gabriel mávl rukou. „S bratrancem se domníváme, že právě tehle recept byl v tom ukradeném zápisníku.“

„Pro všechny svaté, který člověk se špetkou zdravého rozumu by byl takový blázen, aby věřil, že nějaký alchymista před dvěma sty lety objevil elixír na zvýšení paranormálního nadání?“

„To nevím,“ odtušil Gabriel. „Ale povím vám jedno. Ať je to kdokoli, je odhodlán kvůli tomu receptu vraždit.“

Znovu jí po zádech přeběhl mráz. „Kvůli tomu prastarému zápisníku někoho zavraždili?“

„Jednoho z vesničanů, kteří pomáhali zabalit obsah laboratoře do beden. Byl zřejmě podplacen, aby zápisník ukradl z truhly a někomu předal. Jeho tělo se později našlo v opuštěné uličce, probodnuté nožem.“

Ztěžka polkla. „To je hrozné.“

„Strávili jsme s bratrancem dlouhou dobu hledáním člověka, který toho vesničana podplatil a posléze zabil, ale stopa téměř okamžitě vychladla,“ pokračoval Gabriel. „Pak se před třemi měsíci ti muži vloupali do Domu Arkán a pokusili se ukrást i truhlu.“

„Tomu nerozumím. Jestliže ten zloděj alchymistův zápisník už vlastní, proč by posílal do Domu Arkán lupiče, aby se zmocnili truhly, v níž byl původně uložen?“

„To je výborná otázka, paní Jonesová,“ pravil Gabriel. „Odpověď na ni bohužel neznám.“

„Jak se zdá, nezodpovězených otázek je zde celá řada, pane.“

„To tedy ano. A já se obávám, že nenajdu-li na ně odpověď dost rychle, zemře někdo další.“

Na její živé, výrazné tváři poznal, že jeho slova zapůsobila. Venetia se viditelně zhrozila. Gabrielovi nebylo po chuti, že ji musí strašit, ale dělal to pro její dobro. Musí pochopit, že situace je nesmírně vážná.

Prudce stáhla obočí. „Kde je ten váš bratranec, ten, který vám pomáhal při vykopávkách?“

„Caleb byl odvolán do otcovského sídla kvůli životně důležité rodinné záležitosti. Takže vystopovat zápisník i zloděje zbylo na mne.“

Odkáslala si. „Bez urážky, pane, ale máte s tím vůbec nějaké zkušenosti?“

„Ani moc ne. On se takový problém zase tak často ve Společnosti Arkán nevyskytne. Jsem vzděláním vědec a badatel, ne detektiv.“

Povzdychla si. „Chápu.“

Pomyslel si, jak úžasně příjemné je ocitnout se znovu v její společnosti. Připadala mu ještě žádoucnější, než jak si ji v minulých měsících představoval ve svých snech. Módně střížené smuteční šaty, které na sobě měla, měly bezpochyby za cíl vystavět odrazující hradbu vůči dotěrnosti, na něj však měly překvapivě svádívý účinek.

Přiléhavý živůtek se čtvercovým výstřihem, který rámoval její půvabná ňadra, zdůrazňoval vlnitou křivku pasu a boků. Vzhůru vyšpendlená sukne odhalovala kousek kotníku. Malý honzík dodával jejímu vzhledu diskrétně vyzývavý punc.

Uvědomil si, že si Venetia při svém fotografickém postřehu vůbec neuvědomuje, jak exoticky a svůdně v šatech barvy noci působí.

Některé muže by ženská rozhodnost a odhodlanost, jež z ní vyzařují, odradila, pomyslel si. Jeho však takové vlastnosti vzrušovaly stejně jako pohled na její pěkně tvarovaný kotníček.

„Jak jste v tom pátrání po zloději daleko?“ vyzvídala.

Dovtípl se, že má o jeho schopnostech v tom směru zřejmě dost mizerné mínění. „Bohužel nejsem o nic blíž řešení než té noci, kdy byl učiněn pokus ukrást tu železnou truhlu z Domu Arkán,“ přiznal.

Na okamžik zavřela oči. „Toho jsem se bála.“

„V minulých třech měsících jsme s bratrancem vycházeli z teorie, že za krádeží stojí některý člen Společnosti Arkán, jemuž se podařilo utajit totožnost. Ale teď začínám pochybovat i o tomto počátečním předpokladu. Jenomže pokud to skutečně je někdo mimo Společnost, počet možných podezřelých se tím naneštěstí neúměrně rozšíří.“

„Tolik zase ne. Pochybuji, že lidí, kteří vědí o existenci toho vašeho alchymisty a dokonce i o objevení jeho laboratoře, bude nějak zvlášť mnoho. A ještě méně bude těch, kteří by za dvě stě let starý zápisník chtěli zaplatit.“

„Doufám jenom, že máte pravdu.“ Držel v šachu její pohled a snažil se ji přimět, aby pochopila, jak je situace vážná. „Víte, Venetie, musím přiznat, že mě ani trochu netěší, že jste se do té věci připletla.“

„Já z toho taky nejsem zrovna nadšená. Určitě vám neuniklo, že se musím věnovat svému podniku, pane Jonesi. Nemohu si dovolit skandál spojený s alchymií, vraždou a zesnulým manželem, který projevil tak velkou dávku nevkusy, že vstal z mrtvých. Může mě to zničit. A když to zničí mě, zničí to i moji rodinu. Rozumíte mi, pane?“

„Ano. Dávám vám své slovo, že udělám, co bude v mých silách, abych ochránil vaši dobrou pověst, dokud nebude po všem, ale nežádejte po mně, abych se vzdálil od vás nebo od této domácnosti. Hrozí vám příliš velké nebezpečí.“

„Proč zrovna mně?“ vybuchla dopáleně.

„Protože jste se rozhodla vystupovat před veřejností jako vdova po Gabrielu Jonesovi.“

„Kdybyste nemluvil s tím reportérem...“

„Promluvil jsem s ním proto, že jsem musel jednat velmi rychle, Venetie. Jakmile jsem pochopil, co jste udělala, neměl jsem na vybranou. Musel jsem podniknout okamžité kroky k vaší ochraně.“

„Před kým?“ chtěla vědět.

„Před osobou, která ukradla ten recept a pak se pokusila ukrást i truhlu.“

„Proč by se ten zlosyn měl zajímat o mne?“

„Protože,“ spustil Gabriel velmi obezřetně a důrazně, „jakmile si vás ten zlosyn všimne a spojí si vás se mnou, velice pravděpodobně dospěje k závěru, že všechno je jinak, než jak se to jeví. A začne se bezpochyby zajímat, jestli má ještě stále v patách lovce.“

Stáhla obočí a zachmuřila se. „Lovce? To je mi ale divný výběr slov.“

Gabriel bezděky zaťal zuby. „Na slově nezáleží. Podstatné je, že musíme předpokládat, že dříve nebo později přitáhnete jeho pozornost. Je to jen otázka času. Vede k vám příliš mnoho stop.“

„Nač bych mu byla? Jsem jenom fotografa.“

„Která fotografovala exponáty v Domě Arkán,“ doplnil Gabriel důrazně. „A která tvrdí, že za mne byla vdaná.“

Oči se jí rozšířily. „Pořád nechápu.“

Ale už jí svítá, pomyslel si. Četl jí to v očích.

„Ten zlosyn z nějakého důvodu tu truhlu potřebuje,“ pokračoval. „Ví, že po nezdařeném pokusu o krádež bude s největší pravděpodobností uložena ve Velkém sklepení. Takže si určitě uvědomuje, že se k ní hned tak nedostane. Ale bezesporu se dříve nebo později dozví, že existuje její fotografie.“

Odkáslala si. „Chápu.“

„Jakmile zjistí, že jste exponáty fotografovala vy, usoudí nejspíš, že u sebe máte negativy. Sama jste mě upozornila, že je to u fotografů obvyklá praxe.“

„Dobré nebe.“

„Už tedy chápete, proč byste mohla být v nebezpečí, paní Jonesová?“

„Ano.“ Křečovitě sevřela v prstech pero. „Jenže co mi navrhuje?“

„Jestli se ten zloděj rozhodne jít po vás, jak se obávám, bude se bezpochyby pohybovat někde ve vašem okolí a bude chtít zjistit, jestli jste skutečně vdova po mně nebo jestli já jsem stále naživu.“

„Jak to můžete vědět?“

„Přesně to bych na jeho místě udělal já.“

Tvářil se, že nevidí její polekaný výraz. „V každém případě, pokud je moje uvažování správné, budu schopen zjistit totožnost toho lotra, než spáchá další zločin.“

„Co chcete dělat, pane? Postavit k předním a zadním dveřím stráž? Vyslechnout každého zákazníka, který se přijde nechat vyfotografovat? Pro všechny svaté, musíte přece vědět, že takové jednání povede k těm nejděsivějším klepům a spekulacím. Já si takovou smutnou proslulost nemůžu dovolit.“

„Plánuji nenápadnější postup.“

„To, že oznámíte svůj návrat reportérovi bulvárních novin a budete horovat, jak horoucně dychtíte po shledání s novomanželkou, vám připadá nenápadné?“

„Musím vám připomenout, že situaci, v níž jsme se ocitli, máte na svědomí vy.“

„Pchá. Nepokoušejte se mi to přišít, pane. Jak jsem měla vědět, že jste svou smrt fingoval?“ Vyskočila od stolu a postavila se naproti němu. „Vždyť jste se ani nenamáhal vyrozumět mě aspoň dopisem nebo telegramem, že jste naživu. Nemám pravdu?“

Dovtípil se, že Venetia zuří.

„Venetie...“

„Jak mi asi podle vás bylo, když jsem otevřela noviny a přečetla si, že jste nebožtík?“

„Nechtěl jsem vás do té věci zatahovat,“ bránil se s klidem. „Nekontaktoval jsem vás, protože jsem se domníval, že to pro vás bude bezpečnější.“

Narovnala se v ramenou. „To je velmi chabá výmluva.“

Cítil, že jeho sebeovládání povoluje. „To vy jste nechťela, aby se někdo dověděl o noci, kterou jsme strávili spolu v Domě Arkán. Pokud si vzpomínám, šlo vám jen o krátké dobrodružství, na které jste hodlala co nejrychleji zapomenout.“

Sevřela rty do úzkého proužku a zprudka se posadila na židli. „To je k smíchu. Nemůžu uvěřit, že se hádáme kvůli tomu, že jste naživu.“

Zaváhal. Zůstával ve střehu, protože nevěděl, s čím se ještě vytasí. „Uvědomuji si, že to s vámi otrásl.“

Sepjala ruce a vzhledla k němu. „Co přesně po mně chcete, pane Jonesi?“

„Abyste dál hrála úlohu, kterou jste si pro sebe vymyslela. Abyste mě světu představila jako svého manžela.“

Neřekla ani slovo. Jen tam tak seděla a pozorovala ho, jako kdyby totálně zešílel.

„Je to jednoduchý a přímočarý plán,“ ujistil ji. „Není na něm nic složitého. Můj udivující návrat už proběhl tiskem. Je jen třeba, abyste tu historku potvrdila. Jako váš manžel budu mít skvělou možnost vás ochraňovat a současně stopovat zloděje, který se bude pohybovat ve vaší blízkosti.“

„Opravdu nic složitého.“ Cukla sebou. „Povězte mi, pane, jak se to dělá, když má člověk začít předstírat, že má živého manžela, poté co se mohl přetrhnout, aby světu namluvil, že je nebožtík?“

„Nic na tom není. Nastěhuji se k vám a budu tady bydlet s vámi a s vaší rodinou. Nikdo náš svazek nezpochybní.“

Zamrkala. „Vy se sem chcete nastěhovat?“

„Věřte tomu nebo ne, ale řada lidí by považovala za dost neobvyklé, ba přímo nehorázné, kdybyste trvala na tom, aby se váš manžel ubytoval v jiné části města.“

Zrůžověla. „Ano, jenže za dané situace jinou možnost nevidím, pane. Sem se nastěhovat nemůžete.“

„Bud'te rozumná, paní Jonesová. Víte přece, jak to chodí, mužův dům je jeho hrad a tak dále, a tak dále. Společnost by šokovalo, kdybyste mě nutila bydlet jinde.“

„Tenhle dům žádný hrad není,“ odsekla. „Naopak, je tady dost těsno. Všechny ložnice jsou obsazené.“

„Co služebnictvo? Ti spí kde?“

„Máme jen hospodyní, paní Trenchovou. Nechali jsme jí pokojík za kuchyní. Nemůžete po mně chtít, abych ji odtamtud vystrnadila. Namíste by mi dala výpověď. Víte, jak je těžké sehnat dobrou hospodyní?“

„Někde spát musím. Ujišťuji vás, že nejsem vybíravý. Velkou část života jsem strávil cestováním v cizích krajích. Jsem zvyklý na drsné podmínky.“

Dlouho se na něj mlčky dívala.

„Nu, jedna místnost je vlastně prázdná,“ řekla po chvíli.

„Určitě mi bude vyhovovat.“ Pohlédl ke dveřím. „Teď byste mě snad měla představit ostatním členům rodiny. Mám dojem, že jsou na chodbě za dveřmi. Určitě si dělají starosti, co se tady děje.“

Zakabonila se. „Jak víte, že tam jsou? Ale to je jedno.“

Vstala, obešla stůl a zamířila ke dveřím. Když je otevřela, Gabriel spatřil několik ustaraných obličejů. Hospodyně, starší žena, která vypadala na staropanenskou tetu, půvabná mladá dáma kolem šestnácti a asi desetiletý chlapec.

„Tohle je pan Jones,“ představila ho Venetia. „Nějaký čas u nás bude bydlet.“

Zraky hloučku se upřely na Gabriela a na tvářích přítomných se zračilo kdeco, od údivu po zvědavost.

„Moje teta, slečna Sawyerová,“ pokračovala Venetia v představování. „Moje sestra Amelia, můj bratr Edward, naše hospodyně paní Trenchová.“

„Těší mě, dámy,“ uklonil se Gabriel zdvořile a usmál se na Edwarda, který v obou rukou svíral hrozivě vyhlížející kuchyňský nůž. „Á, tak tohle je chlapec podle mého gusta.“

„Ty jsi ho ubytovala v podkroví?“ Amelia položila ták s retušovacími potřebami. „Ale je to přece tvůj manžel.“

„Došlo tady zřejmě k vážnému nedorozumění.“ Venetia uchopila okraj velkého kovového stojanu s kulisou italské zahrady. „Pan Jones není můj manžel.“

„Ano, ovšem, to já přece vím,“ odsekla Amelia netrpělivě. „Ale jde o to, že lidé mají získat dojem, že tvůj manžel je.“

„Za to já nemůžu,“ prohlásila Venetia a s námahou přitáhla kulisu za židli pro model.

„To je věc názoru, abys věděla.“ Amelia se začala probírat velkou zásobou rekvizit. „Co si pomyslí sousedé, až zjistí, že jsi pana Jonese odeslala na půdu?“

„Moc velký výběr jsem neměla.“ Venetia opřela kulisu o stojan a odstoupila, aby posoudila výsledek. „Abych mu postoupila vlastní ložnici a do podkroví šla sama, to mě ani nenapadne. A zrovna tak tam nepřestěhuji tebe, Edwarda nebo tetu Beatrice. To by nebylo správné.“

„Pochybuji, že by pan Jones po tobě chtěl, abys kohokoli z nás do té míry znevýhodnila,“ namítla Amelia. Vybrala mezi rekvizitami vázu v italském stylu. „Vždyť je to takový kavalír.“

„Když se mu to zrovna hodí,“ zabručela Venetia temně.

Ještě stále se nedokázala zbavit směsice hněvivého napětí a drtivé hrůzy, jež ji ovládla, když se vzpamatovala z počáteční radosti nad zjištěním, že Gabriel je naživu. Netrvalo jí dlouho, aby pochopila, že za ní nepřišel proto, že stál o její společnost. To ne, kdepak, reptala v duchu. Přihrнул se k mým dveřím, protože usoudil, že jsem mu pokazila plán na polapení zloděje. Tentokrát je naše spojení dost jednoznačnou záležitostí, pokud jde o Gabriela, který je mistrem strategie. Na to nesmím zapomenout. Nedovolím mu, aby mi zlomil srdce i podruhé.

Amelia se zamyslela. „Sousedé určitě těžko zjistí, že tvůj manžel spí na půdě. Není pravděpodobné, že by si přišli prohlédnout celý dům.“

„To se ví, že ne.“ Venetia přešla přes ateliér k fotoaparátu našroubovanému na stativu a ověřila celý výjev.

Zásluhou Beatricina malířského umění vyhlížela italská zahrada neuvěřitelně skutečně, včetně klasické sochy boha Herma a půvabné zříceniny římského chrámku. Výsledný dojem dotvoří několik doplňků, například váza.

Pronájem fotografického studia, kam se dalo ze Sutton Lane dojít pěšky a které sídlilo na velmi módní adrese, o dost převyšoval nájemné za domek, kde bydleli. Celá rodina se však shodla na tom, že ten dodatečný výdaj je oprávněný. Vhodná adresa totiž měla pro stylový dojem, který chtěli vyvolat, klíčový význam.

Budova, kterou si vybrali, byla původně elegantní dvoupatrový městský dům. Majitel ho přestavěl, aby v něm mohly sídlit dvě obchodní firmy. Horní poschodí, které mělo svůj vlastní vchod, bylo momentálně prázdné.

Venetia, Beatrice a Amelia vybraly pro prodejní galerii přední místnosti v přízemí. Na stěnách visely vzorky Venetiiných fotografických prací, které si zákazníci mohli prohlédnout a případně koupit.

Temná komora, sklad a převlékárny pro klienty zabíraly zbývající prostor. Vlastní fotografování se odbývalo v bývalém skleníku. Za pěkného počasí sem skleněnými stěnami a střechou proudila záplava slunečního světla. Když byla Venetia nucena fotografovat v mlhavých či zatažených dnech, používala k osvětlení plynové lampy a zapalovala magneziové pásky.

V poslední době uvažovala o investici do malého, plynem poháněného dynama, aby mohla experimentovat s novým elektrickým světlem. Slabé světlo malých žárovek, které byly navíc neúměrně drahé, na ni velký dojem neudělalo.

Zatím však považovala za veliké štěstí, že se jí podařilo sehnat domeček se skleněnými stěnami. Řada jejích kolegů musela pracovat v tmavých přestavěných salonech, obývacích pokojích a jiných chabě osvětlených místnostech, kde se nedalo fotografovat, když bylo venku pošmurno.

Řada fotografů se v zoufalství uchýlovala k výbušným pyrotechnickým směsím vyrobeným z magnezia a dalších přísad. Na rozdíl od proužků čistého magnezia, které vydávaly jasné a neplápolavé světlo, byly prachové směsi nebezpečné a nepředvídatelné. Fotografické časopisy co chvíli přinášely zprávy o

zničených domech, vážných zraněních a dokonce úmrtích, jež zavinilo použití těchto surovin k vyvolání umělých blesků.

K ovládnutí přísunu přirozeného světla do skleníku Venetia, Amelia a Beatrice vymyslely komplikovaný systém závěsů, ovládaných šňůrami a táhly. Rozptylovat světlo pomáhalo i několik slunečníků s různobarevnými potahy a velká rozmanitost kulis. Zrcadla a další leštěné odrazové plochy umožňovaly zajímavé umělecké efekty.

Na dnešní den měly objednaná dvě sezení. V obou případech se jednalo o bohaté dámy, které jim poslala jiná spokojená zákaznice, paní Chilcottová. I přes zneklidňující dopolední příhodu byla Venetia odhodlaná odvést nejlepší výkon. Její pověst módní fotografky utěšeně narůstala. Nic nezajistí vytrvalý rozkvět podniku tak dobře jako doporučení od konexemi obdařené příslušnice smetánky.

„Je dámská převlékárna v pořádku?“ zeptala se Venetia.

„Ano.“ Amelia odnesla vázu k židli a postavila ji na podlahu. „Maud tam dnes ráno uklidila.“

Dámská převlékárna si vyžádala ohromující investici, ale mramorové stolky, sametové závěsy, koberce a zrcadla se ohromně vyplatily. Venetia věděla, že některé zákaznice se nechaly fotografovat jen proto, že se doslechly o tom rozkošném salonku.

„To bych ráda věděla, jak dlouho bude pan Jones toho zlosyna hledat,“ spekulovala Amelia.

„Kdybych to nechala jen na něm, tak se obávám, že věčně,“ odtušila Venetia. „Sám připustil, že s tím žádné velké zkušenosti nemá. A přiznal se mi, že zatím neměl štěstí, ačkoli po tom zloději pátrá už tři měsíce. Tak se mi zdá, že budu muset přiložit ruku k dílu i já.“

Amelia zprudka zvedla hlavu. „Ty mu budeš v tom pátrání pomáhat?“

„No ovšem.“ Venetia upravila stativ. „Jinak bychom se ho totiž nezbavily nikdy. Nemůžeme ho mít v podkroví do nekonečna.“

„A pan Jones ví, že mu v pátrání po tom nebezpečném individuu chceš pomáhat?“

„Ještě jsem s ním o svých plánech nemluvila,“ připustila Venetia. „Dnes se toho semlelo tolik, že jsme neměli příležitost prodebatovat tu věc do hloubky. Zmíním se mu o tom dnes večer, až skončí výstava. Trvá totiž na tom, že mě tam bude doprovázet.“

Amelia na ni pohlédla. „Hmm.“

„Co je zase?“

„Uznávám, že jsem se s panem Jonesem teprve seznámila, ale vsadila bych se, že tvoje rady a vedení moc nadšeně nepřijme,“ upozornila ji Amelia.

„Tak to má smůlu.“ Venetia přesunula jeden slunečník. „To on se nám vnutil do domu. Jestli u nás chce bydlet, bude muset poslouchat moje názory.“

„Ještě k té dnešní výstavě,“ vzpomněla si Amelia. „Čekám, že tam bude pořádná tlačeniice. Všichni budou strašně zvědaví na to zázračné zmrtyýchvstání nebožtíka pana Jonese.“

„Toho jsem si velice dobře vědoma,“ konstatovala Venetia.

„Co si vezmeš na sebe? Veškerou garderobu máš černou. Nemáš jediné módní šaty v jiné barvě.“

„Vezmu si to, co jsem si na dnešní večer naplánovala původně.“ Venetia opět poupravila slunečník. „Ty černé šaty s černými saténovými růžičkami kolem výstřihu.“

„Dávno oplakaný manžel se vrátí, ubytuje se na půdě a jeho vdova nepřestane nosit smutek.“ Amelia potřásla hlavou. „Abys věděla, vypadá to divně.“

„Divný je pan Jones,“ opáčila Venetia.

Amelia ji překvapila vědoucím úsměvem. „Jsou tací, kteří by to řekli spíš o tobě, kdyby věděli o tvých mimořádných schopnostech.“

Venetia ještě naposledy představila stativ. „Aspoň mám tolik obyčejné slušnosti a dobrého vychování, abych své vlastní podivínství před lepší společností utajila.“

„Doufám, že to nebudete brát osobně, pane.“ Paní Trenchová, celá udýchaná z dlouhého výstupu pod domovní střechem, otevřela dveře do podkrovního pokojíku. „Paní Jonesová vás tady ubytovala jenom proto, že zrovna není ve své kůži. Až se vzpamatuje, určitě změní názor.“

„To je zajímavý postřeh, paní Trenchová,“ odvětil Gabriel. S Edwardovou pomocí vmanévroval do stísněného prostoru jeden cestovní kufr. „Když jsem s paní Jonesovou mluvil v pracovně, připadalo mi, že vládá nad sebou třímá pevně v rukou, přesně tak, jak jsem si ji pamatoval.“ Pohlédl na Edwarda na opačném konci těžkého kufru. „Postavíme ho sem.“

„Ano, pane,“ odpověděl Edward. Opatrně postavil svůj konec na podlahu. Bylo vidět, jak ho blaží, že byl požádán o pomoc v tak mužské práci.

Paní Trenchová rozhrnula vybledlé závěsy na jediném okně. „Já vím určitě, pane, že pro paní Jonesovou byl váš návrat parádní otřes. Jestli jsem to správně pochopila, byla čerstvě vdaná a na svatební cestě, když ovás přišla. To s takovou dámou muselo pořádně zalomcovat. Hlavně jí dejte čas, ať si na to zvykne.“

„Oceňuji vaši radu, paní Trenchová.“ Gabriel si oprášil ruce a kývl na Edwarda. „A tobě děkuji za spolupráci.“

„Rádo se stalo, pane.“ Edward se stydlivě uculil. „Netrapte se, že vás šoupli na půdu. Nejsou tady ani pavučiny, ani myši. Víím to, protože si sem chodím hrát, když přší.“

„To se mi ulevilo.“ Gabriel si pověsil dlouhý šedivý plášť na háček.

Paní Trenchová si odfrkla. „To bych prosila, že tady nejsou pavučiny ani myši. A nebudou, dokavad tady povedu domácnost já.“

„Mám ve vás naprostou důvěru, paní Trenchová,“ ujistil ji Gabriel.

„Děkuju vám, pane.“ Opřela si velké upracované ruce o boky a zadívala se na úzkou postel. Pak sjela pohledem na Gabriela a kriticky si ho prohlédla od hlavy k patě. „Toho jsem se bála.“

„Čeho, paní Trenchová?“

„Že vám ta postel bude krátká, pane. Vůbec se nevyspíte.“

„Zatím to nějak vydržím, paní Trenchová.“

Truchlivě si povzdychla. „Mám dojem, že sem původně dávali guvernantky. Nesluší se ubytovat tady hlavu rodiny.“

„Mně se tady líbí.“ Edward přistoupil k oknu a ukázal rukou na řadu střech, které byly vidět za sklem. „Uvidíte odtud celou cestu k parku. Když fouká vítr, je ve vzduchu plno draků a někdy je v noci vidět ohňostroj.“

Gabriel rozpřáhl ruce a usmál se na paní Trenchovou. „Tady to máte od nejvyšší autority. Je to zaručeně nejlepší pokoj v celém domě.“

Paní Trenchová potrásla hlavou. „Nesluší se to, ale jelikož se s tím nedá nic dělat, musíme se s tím smířit. Tak teda, snídaně se podává přesně v osm, aby paní Jonesová mohla co nejdřív odejít do ateliéru, a večer se jí v sedm, aby s rodinou večerel i pan Edward. Vyhovuje vám to, pane?“

„Naprostο, paní Trenchová.“ Nechtěl ani vědět, jak by Venetia reagovala, kdyby chtěl zasahovat do tak důležité domácí zvyklosti, jakou je čas jídla.

„Tak dobře.“ Paní Trenchová zamířila ke dveřím. „Dejte mi vědět, kdybyste něco potřeboval.“

„Děkuji vám, paní Trenchová.“

Hospodyně odešla a Gabriel osaměl s Edwardem.

Když se dveře zavřely, Edward klidně oznámil: „Vím, že ve skutečnosti nejste můj švagr. Venetia mi všechno vysvětlila.“

„Vážně?“

Edward chvatně přikývl. „Říkala, že si na to budeme hrát, dokud tady budete.“

„Vadí ti to?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Edward. „Bude to legrace, když tady budete doopravdy.“

„Doopravdy?“

„Ano. Pomáhal jsem Venetii, když se vás potřebovala zbavit, víte? A teď, když tady jste, je to, jako kdybyste byl opravdický.“

„Myslím, že jsem to v podstatě pochopil.“ Gabriel si sedl na bobek, aby otevřel kufr. „Která část mého příběhu je od tebe?“

„Já jsem vymyslel to, jak jste se zřítíl ze skály na Divokém západě a jak vás odnesla divoká řeka,“ vysvětlil Edward a pyšně se narovnal. „Líbilo se vám to?“

„Bylo to moc chytré.“

„Děkuju. Venetia chtěla, aby vás zastřelila tlupa banditů při přepadení vlaku.“

„Kouzelné. Pověz, zahynul jsem jako pravý hrdina z Divokého západu? Bojoval jsem do poslední kulky v mé pistoli?“

Edward se zamračil. „Vůbec si nevzpomínám, že byste nějakou měl.“

„Tak ona mě poslala proti banditům neozbrojeného?“ Gabriel otevřel kufr. „Ta si chtěla být nějak moc jistá, že to nepřežiju.“

„Jí se to takhle moc líbilo, ale teta Beatrice jí řekla, že je to pro slušnou společnost moc děsivé. Tak Venetia přišla s nápadem, že by vás mohlo rozdupat stádo divokých koní.“

„To zní krajně nepříjemně. Kdopak mě před tak hrozným osudem zachránil?“

„Amelia. Prohlásila, že byste měl zahynout nějak romanticky, když se to mělo odehrát na svatební cestě.“

„A ty jsi v té chvíli přišel na ten pád ze skály?“

„Ano. Jsem moc rád, že se vám to líbí.“

„Byl to přímo brilantní nápad.“ Gabriel sáhl do kufru a vytáhl kožené pouzdro s holicími potřebami. „Kdyby mě zastřelili bandité nebo mě rozdupali divocí koně, nevím, jak bych dnes svůj návrat vysvětloval.“

Edward přiběhl ke kufru, aby prozkoumal jeho obsah. „My už bychom na něco přišli. Jako vždycky.“

Gabriel vstal a položil pouzdro na mycí stolek. Pak se otočil a zadíval se na Edwarda. Pro takového chlapce nemohlo být snadné dlouhodobě hrát, že jeho sestra je vdova, třebaže byl inteligentní.

„Připadá mi, že jsi v hrách na předstírání docela expert,“ podotkl Gabriel.

„To jsem.“

„Třeba bys mi mohl dát nějaké rady, jak na to.“

„To určitě, pane.“ Edward vzhlédl od prohlídky kufru. „Jenže někdy je to dřina. Člověk musí být pořád ve střehu, když jsou kolem lidi, zvlášť paní Trenchová. Ta o našem tajemství nesmí nic tušit.“

Podle Gabrielových zkušeností bylo většinou nemožné zabránit služebnictvu, aby se dovědělo o rodinných tajnostech. Bylo s podivem, že se to Venetiině rodině dařilo celé tři měsíce, co žili v Londýně. Pochyboval však, že to půjde do nekonečna.

„Budu si dávat velký pozor,“ slíbil.

Sáhl do kufru a vytáhl štůsek pečlivě složených košil. Sehnul se, aby se neuhodil o nízký a šikmý strop, a uklidil košile do staré, otřískané skříňe.

Edward fascinovaně sledoval každý jeho pohyb. „Třeba bychom některý den, až nebudete mít moc práce, mohli jít do parku pouštět draka.“

Gabriel se na něj podíval. „Cože?“

„Takové věci přece švagři můžou dělat, nebo ne?“ Edwardovi se v obličejí zjevila úzkost.

Gabriel se opřel dlaní o šikmý strop. „Kdy jsi byl v parku naposledy?“

„Občas tam chodíme s tetou Beatrice, s Venetií nebo s Amelií, ale nikdy nepouštíme draka. Jednou se mě kluci ptali, jestli si s nimi nechci hrát, ale teta Beatrice mi to zakázala.“

„Proč?“

„Nemám se bavit s cizími lidmi a zvláště s dětmi.“ Edward udělal obličej. „Má strach, že se zapomenu a vyžvaním naše tajnosti.“

Edward pokaždé mluvil o tajemstvích v množném čísle. Co všechno ten chlapec tají?

„To muselo být těžké předstírat několik měsíců, že tvoje sestra je vdova,“ poznamenal Gabriel.

„Pane Edwarde?“ Zpod schodiště se ozvalo volání paní Trenchové. „Vaše teta mě posílá, abych vám řekla, že nemáte pana Jonese obtěžovat. Pojd'te dolů do kuchyně, ukrojím vám švestkový koláč.“

Edward obrátil oči v sloup, ale poslušně, třebaže zdráhavě, zamířil ke dveřím. Když k nim došel, otočil se ke Gabrielovi.

„Předstírat, že Venetia je vdova, vlastně ani moc těžké nebylo,“ řekl. „Chodí pořád v černém, víte?“

Gabriel přikývl. „Dovedu si představit, že ty šaty jsou něco jako každodenní připomínka.“

„Myslím, že všechny tři se daleko víc trápí kvůli té druhé tajnosti,“ vysvětlil Edward. „Té o tatínkovi.“

Otočil se na patě a zmizel na chodbě.

Gabriel tam chvíli stál s vázankami v ruce a poslouchal, jak Edward běží po schodech dolů.

Tohle je vážně dům plný tajností, pomyslel si. Ale na druhou stranu, copak existuje dům, který nějaké nemá?

11

Lekly další dvě ryby. Pluly těsně pod hladinou a jejich bledá břicha ve světle plynové lampy stříbřitě svítla.

Nové akvárium bylo ve srovnání s předešlými nádržemi mohutné. Mělo velikost a hloubku tří vedle sebe položených van, bylo ze skla a ze dřeva a mělo bytelný kovový rám. Přední strana nádrže byla ze skla. Uvnitř rostla celá podvodní džungle vodních rostlin, poskytujících výživu a přirozený úkryt kořisti i dravcům.

Vrah uchopil síťku a leklé rybky vylovil. Bude třeba mrtvolky prozkoumat, aby se vyloučila nemoc nebo jiná přirozená příčina smrti, soudil však, že nové druhy rostlin neprodukují dostatečné množství kyslíku. Za poslední dva dny totiž pomřela polovina ryb, které v nádrži choval.

Reprodukovat v miniaturním měřítku Darwinův svět bude zřejmě daleko složitější, než by člověk předpokládal. Přírodní zákony se jevily tak úžasně jasně a přímočaře, když je člověk posuzoval abstraktně, v praxi však působilo neuvěřitelné množství proměnných. Teplota, voda, nemoci, přísun potravy, dokonce i náhoda a štěstí vstupovaly do hry, když měl člověk co dělat se skutečným světem.

Zákony nicméně zůstávaly stále stejné bez ohledu na tyto proměnné. A nade všemi panoval nejvyšší zákon ze všech: přežije jen ten nejsilnější.

Vrah nalézal zvláštní uspokojení ve výroku, který z toho logicky vyplýval: přežít a prosperovat si zaslouží jen ten nejsilnější.

Příroda se pochopitelně postarala, aby kořist měla jakous takous ochranu. Je ostatně nezbytné udržovat rovnováhu. Co by si dravci počali bez kořisti?

Nemohlo však být pochyb o tom, kterou skupinu neúnavné a nelítostné síly přirozeného výběru určily a zdokonalovaly k tomu, aby vládla.

Vědomí, že příroda zařídila, aby vedle sebe existovali dravci a kořist, byla náramně potěšující. Vyplývalo z toho, že silní mají právo, ba dokonce povinnost, že je jim přímo souzeno panovat

slabým a ovládat je. Projevovat soucit nebo slitování by znamenalo popírat přírodní řád.

Ten nejsilnější má rovněž povinnost předat ty výjimečné vlastnosti, jimiž byl obdařen, potomstvu. Je nesmírně důležité najít vhodnou partnerku, zdravou ženu, rovněž nositelku mimořádných kvalit.

První volba mi přinesla zklamání, pomyslel si vrah. Nyní si však byl téměř jist, že objevil mnohem vhodnější kandidátku, a hodlal tu ženu, která byla podle všeho obdařena jedinečným nadáním, učinit matkou svých potomků.

Dávné tradice Společnosti Arkán znali všichni její členové. Vrah věděl, že Gabriel Jones by si nevybral tak bezvýznamnou osobu – fotografku bez peněz a společenských konexí –, kdyby nevládla silnými paranormálními schopnostmi.

Vrah položil rybu na vyšetřovací stůl a sáhl po noži.

Z pokojových skleníků plných kapradí, seřazených podél celé jedné stěny, ho pozorovaly lesklé a veškerého citu prosté oči bez nervů.

Hmyz, plazi a vodní svět jsou zdrojem nejúžasnějších příkladů velkolepých sil přirozeného výběru v nejčistší formě, spekuloval vrah v duchu. V těchto sférách nevládnou city, emoce, rodinná pouta, vášně ani politika. Život se zde redukuje na to nejelementárnější. Zabij, nebo budeš zabít.

Pustil se do práce na rybě. Nezdařené experimenty jsou nepříjemné, ale nikoli nezajímavé.

12

„Christopher Farley je vám dnes večer bezpochyby nesmírně vděčný, pane Jonesi.“ Adam Harrow lenivým pohybem ruky v rukavici rozčeřil šampaňské ve své sklence. „Abyste rozuměl, já samozřejmě ani na okamžik nepochybuji, že by tady i bez vaší přítomnosti bylo plno, protože fotografie vaší paní jsou vsutku skvostné. Přesto mám velké podezření, že zpráva o tom vašem udivujícím návratu mnohonásobně zvýšila návštěvnost.“

Gabriel odtrhl pohled od zarámované fotografie, kterou si prohlížel, a podíval se na hubeného, unyle půvabného mladíka, který k němu přistoupil.

Venetia mu Harrowa představila krátce po příjezdu do výstavní síně. Okamžitě ji tehdy obklopil dav lidí, tvořený rovným dílem kolegy, obdivovateli i obyčejnými zvědavci. Nyní kralovala davu na opačném konci místnosti. Gabriel brzy zjistil, že se bude muset obejít bez doprovodu. Výstava byla společenskou událostí jen zdánlivě. Pod zástěrkou vážné debaty o fotografování a nejnovějších klepů se jeho manželka věnovala obchodu. Harrow se naštěstí projevil jako zajímavý společník. Měl hluboký kultivovaný hlas a stavěl na odív chladný a pobavený výraz, díky němuž působil dojmem kavalíra zvyklého dostat všude jen to nejlepší, počínaje kluby a milenkami a konče vínem a uměním. Kalhoty i košili se stojacím límečkem a ohrnutými rúžky měl ušité podle poslední módy. Světlehnědé vlasy, hladce sčesané z čela, se diskrétně leskly uvážlivě nanesenou pomádou.

Rysy měl jemné, téměř dívčí. Gabrielovi se při pohledu na něj vybavili nepozemsky sliční rytíři ze známého Burne-Jesova obrazu. Při vzpomínce na malířovo jméno si znovu uvědomil, jak je jeho jméno běžné. Žádný div, že Venetia usoudila, že si v Londýně nikdo nepovšimne, když tam jeden Jones přibude.

„Rozumím tomu správně, že Farley tuto výstavu uspořádal?“ otázal se Gabriel.

„Ano.“ Harrow upil šampaňského a spustil ruku se sklenkou. „Je to zámožný kavalír, který je patronem místních fotografů. Je známo, že k těm, kteří v té profesi začínají, je velmi štedrý. Přímě tady má

dokonce dobře zásobenou temnou komoru pro ty, kteří si vlastní zařízení a chemikálie nemohou dovolit.“

„Vida.“

„Farley se do značné míry zasloužil o to, že se fotografie považuje za pravé umění.“ Harrow vyhrnul jemné obočí. „Tento názor je ovšem v některých kruzích nadále považován za kontroverzní.“

„Podle toho, jaký je tady dnes nával, by to člověk neřekl,“ podotkl Gabriel.

Jasně osvětlený výstavní sál praskal ve švech, kolik se zde shromáždilo krásně vyšňořených návštěvníků. Ti se procházeli po místnosti se sklenkou šampaňského či limonády v ruce a předváděli se při zkoumání fotografií, které visely na stěnách.

Vystavené fotografie byly dílem několika fotografů a byly seřazeny podle soutěžních kategorií na pastorální výjevy, portréty, londýnské monumenty a umělecká témata. Venetia měla snímky v kategorii portrétů a londýnských monumentů.

Gabriela napadlo, že by Harrow mohl být užitečným zdrojem informací. Pokud se zloděj pohybuje ve Venetiiných obchodních kruzích, určitě tady dnes večer bude.

„Ocenil bych, kdybyste mi mohl podat informace o totožnosti některých přítomných,“ požádal Gabriel. „Mám dojem, že moje žena má kolem sebe samou smetánku.“

Harrow na něj zkoumavě pohlédl a pak pokrčil rameny. „Bude mi potěšením. Neznám pochopitelně úplně všechny, ale pár těch nafoukanců vám rád přiblížím.“ Ukázal bradou na distingovaný manželský pár středního věku. „Lord a lady Netherhamptonovi. Považují se za znalce umění. Jejich dnešní přítomnost propůjčuje této výstavě velkou prestiž.“

„To se podívejme,“ prohodil Gabriel.

Harrow se prchavě pousmál. „Slyšel jsem, že lady Netherhamptonová byla kdysi herečkou. Smetánka jí její původ odpustila, když se vdala za lorda Netherhamptona.“

„Soudím, že herecká dovednost je skvělou průpravou pro pohyb v nejvyšších kruzích.“

Harrow se rozesmál. „To bezpochyby je. Je to vlastně svět masek a falešných fasád, že?“ Ukázal hlavou na jinou ženu. „Ta přehnaně vyfintěná ženská v růžovém na opačném konci sálu je paní Chilcottová.“

Byla jednou z prvních zákaznic vaší paní a od té doby jí poslala už celou řadu svých přítelkyň.“

„Musím si pamatovat, že k ní mám být zdvořilý, kdybychom byli představeni.“

Harrow přelétl pátravým pohledem shromážděný dav a zarazil se. „Vidíte toho staršího pána s holí? Co vypadá, že se každou chvíli svalí? To je lord Ackland.“

Gabriel sjel pohledem ke shrbenému šedovlasému staříkovi s hustými licousy, který stál vedle mnohem mladší, nápadně atraktivní ženy a zjevně potřeboval dodatečnou oporu, protože křečovitě svíral kromě hole i paži té dámy. Pán s dámou stáli před fotografií v části věnované portrétům.

„Vidím ho,“ přisvědčil Gabriel.

„Ackland se uchýlil na venkov už před řadou let. Na dědici se nikdy nezmohl, takže jeho jmění tuším připadne nějakým vzdáleným příbuzným.“

„Ledaže ho ta krásná dáma, která ho podpírá, přemluví, aby se s ní oženil,“ poznamenal Gabriel.

„I to je pochopitelně možné. O Acklandovi se říkalo, že začíná být senilní a neslouží mu zdraví, ale teď to vypadá, jako by ho ta kráska, se kterou se tady vodí, stáhla hrobníkovi z lopaty.“

„Je udivující, co s mužem svede udělat krásná žena, ačkoli nad ním jeho lékaři dávno zlomili hůl, že?“ poznamenal Gabriel.

„Svatá pravda. Dáma s těmi pozoruhodnými léčitelskými schopnostmi je paní Rosalind Flemingová.“

Gabriel si povšiml, jak se Harrowův hlas změnil. Všudypřítomný posměšný podtón z něj v mžiku vyprchal a nahradil ho opovržlivý chlad.

„Kampak se poděl pan Fleming?“ vyzvídal Gabriel.

„To je výborná otázka,“ opáčil Harrow. „Dáma je pochopitelně vdova.“

Gabriel provedl vlastní obhlídku sálu, protože lovec v jeho nitru pátral nikoli po kořisti, nýbrž po konkurenci; pátral, jestli se pod některou uhlaženou fasádou neskrývá další dravec.

„Co ten muž vedle té palmy v květináči?“ vyzvídal. „Nevypadá, že sem přišel ledabyle konverzovat.“

Muž vedle palmy jako by zaujímal ohraničený prostor. Gabrielovi bylo jasné, že do toho prostoru lze vniknout jen na vlastní nebezpečí.

Harrow sledoval jeho pohled a maličko se zamračil. „To je Willows. O tom vám toho moc nepovím. Objevil se tady před několika měsíci. Sbírá umění a starožitnosti. Je to samotář, ale zřejmě náramně zazobaný. Mám dojem, že si do svého soukromého muzea koupil několik prací paní Jonesové.“

„Je ženatý?“

„Není. Alespoň se domníváme, že není,“ odpověděl Harrow.

Gabriel se v duchu podívil nad tím množným číslem, jeho instinkt mu však napověděl, aby se dál nevyptával.

Vryl si Willowsovo jméno do paměti a znovu si začal prohlížet sál a hledat další, kteří se vyznačovali podobně rezervovaným a potenciálně nebezpečným vzhledem.

V průběhu několika minut přidal ke svému tajnému seznamu tři další jména. Harrow zatím pokračoval ve svých komentářích. Gabriel věnoval zvláštní pozornost všem, o kterých mu Harrow řekl, že si koupili Venetiiny fotografie.

„Blahopřeji k vaší znalosti společenských klepů,“ prohlásil, když Harrowovi konečně došel dech.

„Člověk toho v klubu vyslechne.“ Harrow se opět napil šampaňského. „Však víte, jak to chodí.“

„Já jsem byl dost dlouho mimo město,“ připomněl mu Gabriel. „Obávám se, že nemám vůbec žádný přehled.“

Tohle je rozhodně pravda, řekl si v duchu. Téměř nikdo v poustevnické rodině Jonesových o londýnskou společnost neměl zájem. Jemu se to nyní vyplatilo, protože se mezi smetánkou mohl pohybovat bez nebezpečí, že bude poznán.

„Ano, to jistě,“ přitakal Harrow. „A ještě k tomu jste při tom neštěstí utrpěl tu strašlivou amnézii. To vaši paměť bezpochyby nevylepší.“

Gabriel si uvědomil, že to s vyptáváním trochu přehnal. Harrow začínal být zvědavý. To nebylo dobré.

„To tedy ne,“ přisvědčil.

„Kdy jste si poprvé vzpomněl, že máte manželku?“ zeptal se Harrow.

„Myslím, že se mi paměť vrátila jednoho rána, když jsem seděl u snídaně v hotelu v San Francisku,“ improvizoval Gabriel. „Najednou mě napadlo, proč mi čaj nenalévá manželka. Měl jsem pocit, že nějaká někde musí být. Začal jsem si dělat starosti, že jsem ji ztratil. A pak se mi jako bleskem najednou všechno vybavilo.“

Harrow vytáhl obočí. „Aby člověk zapomněl na paní Jonesovou, to musela být pořádná rána.“

„Svatá pravda,“ řekl Gabriel. „Zřítit se po hlavě do kaňonu je přesně ten případ, bohužel.“

Pohlédl přes místnost k Venetii, která stála v hloučku lidí. Na stěně za ní visela Zasněná dívka, poslední z jejího seriálu Sny.

Byl to náladový snímek spící dívky ve vlajících průsvitných bílých šatech. Gabriel si ho prohlédl už předtím a poznal, že modelem byla Amelia. Vedle obrazu byla přišpendlená stužka za první cenu.

Harrow sledoval jeho pohled. „Neuniklo mi, že paní Jonesová chodí stále v černém, ačkoli jste se vrátil do říše živých.“

„Povídala něco v tom smyslu, že nemá žádné módní šaty v jiné barvě,“ vysvětlil Gabriel. „Neměla čas pořídit si na dnešní večer něco nového.“

„Určitě se už nemůže dočkat, až smutek nahradí pestřími barvami.“

Gabriel nechal tu poznámku bez odpovědi. Tušil, že Venetii ani nenapadne, aby se na oslavu jeho zmrtvýchvstání rozběhla ke krejčově.

V tom okamžiku se jeden z těch, kteří stáli kolem Venetie, nahnul až k ní a pošeptal jí do ucha něco, co jí na rtech vyloudilo úsměv.

Gabriela přepadla naléhavá touha vrhnout se k němu, popadnout ho za límec a vykopnout na ulici.

Harrow na něj pohlédl. „Musel jste být příšerně zklamaný, když jste zjistil, že paní Jonesová má na dnešní večer nezrušitelný závazek.“

„Cože?“ opáčil nepřítomně Gabriel, jehož pozornost nadále zaměstnával muž, který se tak měl k Venetii.

„Velice pochybuji, že by některý manžel, odloučený tak dlouho od novomanželky, vítal představu, že má svůj první večer doma strávit na výstavě fotografií.“

„Naštěstí pro mne jsou fotografie mé ženy strhující,“ prohlásil Gabriel.

„To tedy ano. Škoda že se to nedá říci o většině ostatních, které tady dnes vystavují.“ Harrow se znovu otočil k fotografii, která visela na stěně. „Práce paní Jonesové mají nad divákem zvláštní moc, nemyslíte? Přímou ho nutí, aby se do výjevu ponořil hlouběji.“

Gabriel si prohlížel snímek, který Harrowa tak uchvátil. Byl z kategorie nazvané Architektura a na rozdíl od těch, které visely vedle

něj, na něm byla lidská postava. Žena – opět Amelia, přidržující si jednou rukou klobouk – stála v lomeném kamenném vchodu do starého kostela. Výjev působil přízračně.

„Připadá mi, jako by ta dáma byla přízrak, který se rozhodl dát nám o sobě vědět,“ horoval Harrow. „Souhlasíte se mnou, že podtrhuje gotickou stránku té stavby?“

„Ano, máte naprostou pravdu,“ souhlasil Gabriel, odvrátil se od obrazu a sledoval pohledem Willowse, který mířil k hlavnímu vchodu.

„Paní Jonesová dokáže každé své fotografii vnuknout nedefinovatelnou senzitivitu,“ pokračoval Harrow. „Prohlížel jsem si její práce snad stokrát a stále nejsem s to identifikovat aspekt, který mě tak přitahuje. Jednou jsem se jí dokonce zeptal, jak toho hluboce emocionálního účinku na diváka dosahuje.“

Willows zmizel. Gabriel se obrátil k Harrowovi.

„A co vám na to odpověděla?“ otázal se.

„Jen tolik, že to prý souvisí s osvětlením,“ odpověděl Harrow.

„Logická odpověď.“ Gabriel pokrčil rameny. „Fotografování přece je o tom, jak zachytit světlo a stín a uchovat je na papíře.“

Harrow ironicky zkřivil rty. „Tohle vám řekne každý fotograf a musím připustit, že je v tom hodně pravdy. Dovedu si představit, že správné osvětlení je nesmírně obtížný a složitý úkol, který vyžaduje intuici a umělecké oko. Ale v případě práce paní Jonesové se nemohu ubránit dojmu, že tam spolupůsobilo ještě jiné nadání.“

„Jaké?“ zeptal se Gabriel, kterého to zaujalo.

Harrow se zadíval na obraz přízračné dámy. „Je to, jako by nejprve našla na fotografovaném subjektu něco jedinečného, něco, co není na první pohled zřejmé. Potom použije vše, co má ve fotografické technice a umění k dispozici, aby v konečné podobě snímku na ten prvek ukázala.“

Gabriel se znovu podíval na obrázek Amelie ve dveřích do kostela.

„Její fotografie jsou o tajemstvích,“ vysvětlil.

Harrow na něj vrhl zastřený pohled. „Co prosím?“

Gabriel si vybavil snímky, které Venetia vytvořila v Domě Arkán. Jak zachytila u každého předmětu cosi tajemného, ačkoli pořizovala jen podrobnou obrazovou dokumentaci.

„Obrazy mé ženy odhalují a současně skrývají,“ řekl. Udivovalo ho, jak snadno mu výraz jeho žena přichází na rty. „A právě tohle přitahuje oko. Lidi přece vždycky nejvíc vábí to, co nesmějí poznat.“

„Ach ano, ovšem,“ prohodil tiše Harrow. „V tom to je, přesně tak. Měl jsem na to přijít dřív. Vaše žena fotografuje tajemství.“

Gabriel se ještě jednou na obraz podíval a pokrčil rameny. „Myslel jsem, že je to zřejmé na první pohled.“

„Naopak. Jen si přečtete pár recenzí některých kritiků a zjistíte, že se jim znovu a znovu nedostává slov, když mají popsat kouzlo fotografií vaší paní. Byla dokonce v tisku kritizována, a to právě z toho důvodu, že svá témata nepodává po lopatě.“

„Někdo ji kritizuje?“

Harrow se rozesmál. „Nějak vás to rozdurdilo. Klidně si můžete ušetřit čas i energii. Všude, kde je umění, jsou i kritici. Na tom nic nezměníte.“ Podíval se přes místnost. „Tamhle je zrovna jeden zástupce toho bratrstva. Láduje se u bufetu.“

Gabriel sledoval jeho pohled. „Ach ano, pan Otford z Létajícího zpravodaje. S tím se znám.“

„No ovšem, ten přece v tom svém raníku otiskl váš povzbudivý příběh o nečekaném návratu, že? V zítřejším vydání budete mít příležitost přečíst si jeho přemrštěnou recenzi díla paní Jonesové, tím jsem si jist.“

„Budu se těšit na jeho postřehy,“ prohlásil Gabriel.

„Pchá.“ Harrow se netajil svým znechucením. „Neplývejte časem. Zaručuji vám, že toho máte v malíčku víc než on v celém mozku. Zajdu dokonce až tak daleko, že budu tvrdit, že máte víc umělecké intuice než většina sběratelů, které znám.“ Odmlčel se a pak dodal: „O drtivé většině manželů ani nemluvě.“

„Děkuji, ale asi nechápu, jak to myslíte.“

„Myslím to tak, vážený pane, že kdyby většina urozených pánů ve vašem postavení po návratu domů zjistila, že se jejich žena dala na podnikání, pořádně by je to dožralo.“

Svatá pravda, pomyslel si Gabriel. Venetia, Beatrice a Amelia se s tou galerií pohybují na velmi tenkém ledě. I když se svět za posledních padesát let hodně změnil, v některých směrech to jde pořád postaru. Ženám se otevřelo jen několik málo profesí a vést firmu se pro dámu vychovanou v lepších a úctyhodných kruzích nepovažuje za vhodné vůbec. A není sporu, že Venetia a její rodina z takových kruhů pocházejí.

„Moje paní je umělkyně,“ pronesl rázně.

Harrow ztuhl. „Poslyšte, pane, mně nemusíte vyhrožovat. V žádném případě to nebylo míněno jako urážka. Vždyť já umění vaší paní nesmírně obdivuji.“

Gabriel se napil šampaňského ze sklenky, kterou držel v ruce, a mlčel jako zařezaný.

„Prosím vás, věřte mi, když říkám, že to myslím upřímně.“ Harrow k němu zase obezřetně přikročil. „Popravdě jsem uchvácený vaším moderním uvažováním. Málokterý manžel smýšlí tak pokrokově jako vy.“

„Rád se považuji za člověka moderní doby,“ pochlubil se Gabriel.

13

Venetia zahlédla Harolda Burtona, právě když se omluvila skupince amatérských fotografů, která se kolem ní shlukla.

Snažila se ho sledovat v davu, ale nebylo to snadné. Na chvíli ho ztratila z dohledu úplně, vzápětí ho však spatřila znovu. Stál na vzdáleném konci výstavního sálu, nedaleko postranních dveří.

Sledovala, jak se několikrát pokradmu rozhlédl a pak vycupital ze dveří.

Tak to ne, tentokrát už ne, pohrozila mu Venetia v duchu. Tentokrát mi neunikneš, ty protivný skrčku.

Chytla do hrsti černé sukně a snažila se co nejnenápadněji dostat ke dveřím, jimiž Burton právě po anglicku zmizel.

Do cesty se jí však postavila Agatha Chilcottová, od hlavy k patě v růžovém. Těžké záhyby několika vrstev dozadu shrnutých růžových sukní jí spadaly v kaskádách z širokého honzíku, na kterém by se docela dobře udržela i váza s květinami. Rozměrné poprsí odhalené ve výstřihu zčásti zakrýval náhrdelník z růžových drahokamů.

Umně zapletený cop, stočený na temeni do korunky, měl mnohem tmavší barvu než její vlastní, prošedivělé vlasy. Falešný příčesek byl pevně ukotven spoustou spinek s drahokamy.

Agatha byla zámožná žena s řadou konexí a spoustou volného času, který utrácela sbíráním a přerozdělováním šťavnatých klepů kolujících v nejvyšších londýnských kruzích.

Venetia k ní chovala velikou vděčnost. Agatha byla totiž jedna z jejích prvních vysoce postavených klientek a portrét v kostýmu Kleopatry, který pro ni Venetia vytvořila, ji tak uchvátil, že ji nadšeně doporučovala všem svým přítelkyním.

„Má drahá paní Jonesová, dočetla jsem se v ranních novinách o tom ohromujícím návratu vašeho manžela.“ Agatha se postavila před Venetii a velice účinně jí zastoupila cestu. „Dovedu si představit, jak nesmírná přemíra citu vás zachvátila, když jste se dověděla, že je pan Jones naživu.“

„Byl to krajně oťresný zážitek, to je jisté,“ připustila Venetia a pokusila se Agathu zdvořile obejít.

„Jsem úžasem bez sebe, že jste dnes byla s to zúčastnit se výstavy,“ pokračovala Agatha s velmi ustaraným výrazem.

„Proč bych neměla? Těším se vynikajícímu zdraví.“ Venetia vystoupila na špičky a snažila se přes hlavy davu zahlédnout, jestli se Burton nevrací. „Ani na okamžik nebylo pochyb, že se zúčastním.“

„Vskutku?“ Agatha si významně odkašlala. „Člověk by řekl, že po nervovém otřesu, jaký jste dnes utrpěla, budete muset setrvat den dva na lůžku, abyste se vzchopila.“

„To je nesmysl, paní Chilcottová.“ Venetia několikrát netrpělivě pleskla černým hedvábným vějířem a koutkem oka dál hlídala postranní dveře. „Člověk nesmí připustit, aby mu otřesené nervy zabránily dostát závazkům.“

Agatha pohlédla přes sál k místu, kde stál Gabriel, zabraný do hovoru s pořadatelem výstavy, bělovlasým a brýlatým Christopherem Farleyem.

„Obdivuji vaši statečnost, má drahá,“ řekla.

„Děkuji vám. Člověk dělá, co musí. Doufám, že mě omluvíte, paní Chilcottová.“

Agatha pozdvihla tlustě obtažené obočí. „Vy jste se třeba cítila dost silná, abyste dostála svým závazkům, jenže pan Jones měl možná o dnešním večeru jiné představy.“

Venetia se zarazila. Ta poznámka ji zmátla. Agatha přece nemůže mít ani tušení, že se Gabriel chystá stopovat zloděje.

„Co prosím?“ zeptala se obezřetně. „Jaké jiné představy by měl pan Jones mít?“

„Člověk by čekal, že na první pohled tak zdravý a očividně mužný pán, který se musel takovou dobu obejít bez láskyplné pozornosti milované choti, bude pociťovat silnou touhu strávit první večer v Londýně doma.“

„Doma?“

„V lůně rodiny, abych tak řekla.“ Agatha si přitiskla ruce v rukavicích na mohutnou hrud'. „Obnovit důvěrný vztah s manželkou.“

Venetia se konečně dovtípila a to poznání ji zasáhlo silou elektrického výboje. Cítila, jak jí do tváří stoupá horko. Copak každý v téhle místnosti spekuluje o jejím důvěrném vztahu s Gabrielem a podivuje se, proč dnes večer nezůstali spolu v posteli?

Soustředila se tak úporně na ty početné a rozmanité nesnáze, které to s sebou přineslo, že ji ani ve snu nenapadlo, jak budou lidi fascinovat romantické okolnosti její situace.

„Kvůli tomu si nedělejte starosti, paní Chilcottová.“ Přinutila se nasadit zářivý a chlácholivý úsměv, kterým Agathu obdařila, když ji ujišťovala, že to velké mateřské znaménko, které má na bradě, nebude na Kleopatřině portrétu vůbec vidět. „Pan Jones a já jsme si dnes ráno moc krásně popovídali a vypověděli jsme si navzájem všechny novinky.“

„Popovídali? Ale má milá, ten článek v Létajícím zpravodaji naznačoval, jak horoucně a dychtivě se pan Jones těší na shledání s vámi.“

„Ale no tak, paní Chilcottová. Jste přece světzanalá žena. Určitě vám není neznámo, že ani to nejhoroucnější shledání nemusí zabrat bůhvíkolik času.“

„No, jak myslíte, paní Jonesová, ale nemohla jsem si nevšimnout, že pan Jones strávil většinu večera na opačné straně sálu.“

„A co má být?“

„Člověk by čekal, že se od vás dnes večer nehne.“

„Ujišťuji vás, že pan Jones se docela dobře zabaví sám.“

Agatha na ni upřela ocelový pohled. „Vskutku?“ V tom její obličej zčistajasna zjhl. „Ach ano, myslím, že už chápu, v čem je problém.“

„Problém není vůbec žádný, paní Chilcottová.“

„Nesmysl, má milá. Nemusíte se stydět. Je přirozeně naprosto logické očekávat určité trapné rozpaky mezi manželi, kteří byli tak dlouho odloučení.“

„Ano, zajisté.“ Venetia se chopila příležitosti. „Velmi trapné.“

„Zvlášť za daných okolností,“ dodala Agatha taktně.

„Za jakých okolností?“

„Mám dojem, že si vzpomínám, že pan Jones zmizel, když jste byli na svatební cestě.“

„Naprosto správně,“ ujistila ji Venetia. „Zmizel bez jediného slůvka, představte si to. Přepadl přes okraj skály. Zřítíl se do hlubokého kaňonu. Tělo se nenašlo. Byl pokládán za mrtvého. Je to tragédie, ale takové věci se stávají, to dobře víte. Zvlášť na místech, jako je Divoký západ.“

„To ale znamená, že jste měla jen velmi málo příležitosti přivyknout svým manželským povinnostem, má drahá.“

Venetii vychlo v ústech. „Mým manželským povinnostem?“

Agatha ji poplácala po rukavičce. „Nepochybuji, že jste dnes večer nervózní a plná úzkosti.“

„Ani netušíte, jak moc, paní Chilcottová.“

„Ach, nepřekvapilo by mne, kdybych zjistila, že zakoušíte stejné obavy, jaké vás bezpochyby sužovaly i při vašich líbáncích.“

„Ano, je to tak.“ Venetia nasadila svůj nejzářivější úsměv. „Ale pan Jones je našťástí velmi ohleduplný k mým delikátním citům.“

„To moc ráda slyším, paní Jonesová. Přesto doufám, že si necháte poradit od starší a snad i moudřejší ženy.“

„Nedomnívám se, že situace je taková, abych potřebovala poradit. Děkuji mnohokrát.“

„Ujišťuji vás, má drahá, že zdravý a mužný pán, který se po dlouhém odloučení shledal se svou novomanželkou, bude pociťovat jisté přirozené potřeby.“

Venetia zůstala jako omráčená a vytřeštila oči. „Potřeby?“

Agatha se nahnula až k ní a ztišila hlas. „Radím vám, má milá, abyste se těm zcela přirozeným potřebám věnovala bezodkladně. Nechcete přece, aby si pan Jones hledal úlevu jinde.“

„Dobré nebe.“ Venetia měla pocit, že se jí vymazal mozek.

„Z výrazu, který vám čtu ve tváři, soudím, že jste neměla moc příležitosti přivyknout manželským povinnostem, než pan Jones utrpěl ten osudný pád.“ Agatha pleskla Venetii po zápěstí vějířem. „Musíte mi věřit, když vám říkám, že ženiny manželské povinnosti nejsou ani zdaleka tak hrozné, jak by vám leckdo možná chtěl namluvit.“ Zamrkala. „Zvlášť když je manžel tak zdravý a mužný jako pan Jones.“

Agatha se vlídně usmála, otočila se na patě a zmizela v davu.

Venetii se konečně podařilo sklápnout pusu. S největším úsilím se vzpamatovala a vykročila za svým cílem.

Nyní si však velice silně uvědomovala nenápadné pohledy i zvědavé civění. Dovtípila se, že ti lidé skutečně spekulují o důvěrných aspektech jejího vztahu s Gabrielem, a tváře jí zahořely.

Ironie té překerní situace ji přiměla zaskřípat zuby. Nemohla ani pomyslet na ty nesčetné bezesné noci, kdy znovu a znovu prožívala tu jedinou noc v náručí vysněného milence a tiše truchlila nad ztrátou toho, co mohlo být.

Nyní věděla, že Gabriel Jones si vesele zařizoval záležitosti Společnosti Arkán a ani na okamžik nepomyslel na to, jak jí oťese zpráva o jeho smrti.

Muži dovedou být tak neuvěřitelně bezohlední.

U postranních dveří, za nimiž zmizel Burton, zůstala stát a ohlédla se k místu, kde před několika minutami viděla Gabriela, zabraného do hovoru s Christopherem Farleyem. Nebyl tam. Možná odešel ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. I jí by trocha čerstvého vzduchu přišla vhod.

Naneštěstí však měla důležitější úkol. Mohla jen doufat, že Burton z výstavy nezmizel, než s paní Chilcottovou stačila prodebatovat své manželské povinnosti.

Otevřela dveře a vyklouzla z jasně osvětleného sálu do tmavé chodby.

Zavřela dveře a chvíli klidně stála a vyčkávala, než její oči přivykly šeru. Vysokými okny nad schodištěm sem dopadalo měsíční světlo, jež jí odhalilo několikery zavřené dveře až na samém konci chodby.

Zaposlouchala se, jestli neuslyší Burtonovy kroky, slyšela však jen slabý hukot hlasů davu zpoza zdi.

Zvolna vykročila kupředu a lámala si hlavu, jestli se tudy dal i Burton.

Nebyla to její první návštěva ve Farleyově podniku. V minulých týdnech zavítala do jeho zákulisí několikrát, když s Farleyem přišla obchodně jednat. Christopher Farley se o její práci zajímal od první chvíle, kdy mu přinesla k posouzení některé své práce. Poradil jí ve finanční stránce její profese a představil ji prvním zámožným zákazníkům. Ona mu na oplátku dala několik svých fotografií, aby je vystavil a prodal.

Ze schůzek s Farleyem si odnesla i přibližnou orientaci, pokud šlo o polohu místností a kanceláří na tomto poschodí.

Chodbu, v níž stála, protínala zhruba uprostřed jedna kolmá, v níž byla Farleyova prostorná kancelář.

Venetia tiše došla k rohu a nahlédla do druhé, ještě temnější chodby. Prosklenými dveřmi Farleyovy kanceláře neprosvítala ani jiskřička plynového světla. Měsíční záře dopadající dovnitř místnosti způsobila, že se průhledná skleněná tabulka v okolní temnotě leskla matně šedou barvou. Sousední místnost používali dva Farleyovi úředníci. Ani tady se nesvítilo.

Venetia se obrátila zpět do hlavní chodby. Věděla, že tím směrem jsou tři kanceláře, velké skladiště a temná komora.

Úředníci používali temnou komoru, když potřebovali udělat dodatečné kopie fotografií, které se prodávaly ve výstavních prostorech. Bylo rovněž známo, že Farley nabízí její použití talentovaným, ale nemajetným fotografům. Nechápala, jaký účel by Harolda Burtona přivedl do temné komory nebo do skladiště. Sám totiž vlastnil malý fotoateliér i fotografické vybavení.

Bylo pochopitelně možné i to, že se rozhodl odejít z výstavy po schodech na konci chodby. Daleko rychlejší by to ovšem měl hlavním vchodem, kde stačilo projít půvabným vestibulem, aby se člověk octl na rušné ulici.

Schodiště na konci chodby, v níž stála, vedlo do opuštěné uličky.

Jestli Burton odešel tudy, mohla zapomenout na to, že mu dnes večer poví od plic, co si o něm myslí.

Existovala však ještě další možnost. Burtonova morálka nestojí za fajfku tabáku, připomněla si. Co když se vkradl do Farleyovy kanceláře, aby se tam porozhlédl? Určitě je tam pod zámkem ukryta řada užitečných informací o klientech jeho firmy. Burton by se zaručeně nerozpakoval vystrachat cokoli, z čeho by mu kynul zisk.

Potichoučku, aby ho případně nevarovala, vkročila do chodby vedoucí k Farleyově kanceláři.

Udělala ve tmě sčítání dva kroky, když tu zaslechla tiché klapnutí, jak se v té příčné chodbě otevřely dveře.

Hbitě se otočila, aby se tím směrem rozběhla a přistihla Burtona při činu. Záblesk mrazivé intuice ji však zastavil.

Pokud to je Burton, počíná si pokradmu jako zloděj, jinak se to nazvat nedá. Možná by se vyplatilo zjistit, co má za lubem. Potřebovala mít nad ním aspoň trochu navrch.

Po špičkách se připlížila zpátky k místu, kde se obě chodby křížily, a zůstala stát těsně u ústí do hlavní chodby.

Tlumený hlazol davu ve výstavní síni byl náhle velmi daleko. Byla v té tmě děsivě sama.

Vtom z druhé chodby uslyšela kroky. Nešly směrem k ní, mířily k zadnímu schodišti. Za chvilku Burton zmizí na ulici. Jestli Venetia nezačne jednat, unikne jí.

Cosí ji však stále zdržovalo na místě. Z Burtona přece strach nemám, divila se v duchu. Zlobím se na něj kvůli tomu, co mi provedl, ale nebojím se ho. Tak proč najednou váhám?

Posbírala odvahu i sukni, udělala krok vpřed a maličko se nahnula do příčné chodby.

Kalné měsíční světlo ozářilo siluetu muže v dlouhém plášti a s vysokým cylindrem na hlavě. Dlouhými kroky rázoval ke schodišti a rychle se od ní vzdaloval.

Není to Burton, usoudila. Ten muž byl vyšší a necupital způsobem, který byl pro Burtona tak typický. Naopak, pohyboval se pružně, koordinovaně a s překvapivě nenuceným půvabem, naznačujícím sílu a moc. Tak trochu jako Gabriel, napadlo ji.

Ze všech sil se soustředila na vzdalující se postavu jako na fotografovaný objekt, aby zachytila jeho auru.

Světlo a stín si vyměnily místo a okolní prostředí získalo podobu negativu. Kolem mužské postavy na konci chodby se objevila pulzující aura. Do tmy šlehaly horké a ledové záblesky energie.

Přepadl ji strach. Žádná aura z těch, které až dosud viděla, a nebylo jich málo, ji nevyděsila tak jako tato.

Poznala, že má před sebou nevyváženou běsnící energii, jakou vydává zvláštní abnormální chťič. Intuitivně vytušila, že tak nezdravou touhu nemůže žádná žena uspokojit. Modlila se, aby nikdy nepoznala podstatu toho, co ta bestie potřebuje k ukojení své strašlivé touhy.

K její neskonale úlevě postava seběhla dolů po schodech a zmizela.

Ještě několik okamžiků zůstala stát v útočišti spojovací chodby, přikovaná na místě tím úlekem.

A pak si vzpomněla na Burtona.

Zmocnila se jí dávivá hrůza.

Přinutila se projít chodbou k temné komoře.

„Pane Burtone?“ Zaklepala na dveře.

Žádná odpověď.

„Jste tam?“

Bylo takové ticho, že se jí zježily vlasy na šíji.

Nemělo smysl otálet. V hloubi duše neomylně věděla, že se v temné komoře přihodilo cosi strašného.

Tušila rovněž, že i kdyby klepala sebehlasitěji, Harold Burton jí otevřít nepřijde.

Otočila knoflíkem kliky a pomaloučku otevřela dveře.

Těžký závěs, který obvykle zakrýval okénko temné komory, někdo odtáhl ke straně. Šikmý trojúhelník měsíčního světla dopadal na Burtonovu nehybnou postavu, ležící na podlaze obličejem vzhůru a upírající na strop prázdny pohled.

„Dobré nebe.“

Sukně se kolem ní rozprostřely, když u něj poklekla a třesoucími se prsty se snažila nahmatat tep. Na Burtonově hrdle nezachytila ani jiskřičku života. Jeho kůže už nepřírozeně chladla.

Vtom jí padl pohled na láhev brandy a překocenou sklenku na pultě. Tekutina skapávala přes jeho hranu na podlahu. Ve vzduchu byl cítit alkohol.

„Co se tady, u všech čertů, děje?“ Gabrielův hlas zněl tiše a nebezpečně.

Vyskočila na nohy a bleskurychle se k němu otočila. Tak tak potlačila výkřik.

„Co tady děláte?“ vypravila ze sebe.

„Všiml jsem si, že jste odešla ze sálu. Jelikož jste se hned nevrátila, umínil jsem si, že zjistím, co vás zdrželo.“

Všimla si, že jeho ruka velmi křečovitě svírá knoflík kliky. Děje se něco divného. Maličko se soustředila a spatřila ve vzduchu kolem něj pulzovat temnou energii.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

Když hned neodpověděla, pustil kliku a uchopil ji za zápěstí.

„Odpovězte mi,“ vyzval ji mírně. „Jste v pořádku?“

„Ano.“ S námahou se vzchopila. V mžiku se jí vrátilo normální vidění. „Ano, jsem v pořádku.“

Rozsvítil plynovou lampu na nejbližším stole a podíval se na mrtvé tělo.

„Povězte mi, kdo to je,“ vyzval ji.

„Harold Burton. Fotograf.“

„Přišla jste sem, abyste se s ním setkala?“

Znělo to přímo studeně.

„Ne,“ vyhrkla a zachvěla se. „Totiž, ano. Ne tak docela. Ne takhle.“ Přestala se snažit o vysvětlení. „Prostě jsem vešla dovnitř a našla jsem ho tady.“

„Má nějaké zranění?“

„Myslím, že ne. Nikde není vidět krev.“

„Přirozenou smrtí nezemřel,“ prohlásil Gabriel.

Zajímalo by ji, jak si tím může být tak jistý.

„Myslím si totéž,“ dala mu za pravdu.

Pohlédl na ni. „Co o tom víte?“

„Někdo z této místnosti odešel těsně před mým příchodem. Myslím, že s tím bude mít něco společného. Přinejmenším bude vědět, k čemu tady došlo.“

„Vy jste toho člověka viděla?“ otázal se Gabriel ostře.

„Zahlédla jsem ho jen krátce, když scházel po schodech.“

„Poznala jste ho?“

„Ne.“

„A viděl on vás?“ Znělo to mnohem naléhavěji než předešlý dotaz.

Zavrtěla hlavou. „Vím jistě, že si mne nevšiml. Jak už jsem řekla, šel směrem ode mne. Stála jsem v té příčné chodbě a vykukovala zpoza rohu. Ne, vím jistě, že mě nezahlédl. Ani na chvíli se nezastavil.“

Gabriel přikročil k pultu, odkud po kapkách stékalo brandy.

„Nedotýkejte se té tekutiny,“ varovala ho spěšně. „A raději ani té sklenky.“

Zarazil se a ohlédl se na ni.

„Proč ne?“ podivil se.

Většiny mužů by se v takové situaci dotklo, že jim chce poroučet žena. Od dam se očekává, že propadnou hysterii a začnou omdlávat, když se ocitnou na dohled mrtvých těl.

Gabriel však její zdravý rozum ani úsudek nezpochybňuje, uvědomila si. Chce pouze vědět, proč se nemá přibližovat k rozlitému alkoholu.

Zhluboka nabrala do plic vzduch. „V úvahu připadají pouze dvě možnosti.“ Pohlédla na prázdnou sklenku a pak na Burtonovo rozvalené tělo. „Předpokládám, že to mohla být sebevražda. V podobných případech je to každopádně nejobvyklejší vysvětlení. Ale podle toho, co o Haroldu Burtonovi vím, nevěřím, že si vzal život.“

„Jak to myslíte s tím nejobvyklejším vysvětlením v podobných případech?“

„Mám podezření, že úřady dospějí k názoru, že pan Burton vypil brandy s kyanidem.“

Gabriel zprudka začal pěst a vzápětí ji zase rychle otevřel, jako by se chtěl zbavit něčeho nepříjemného, co mu ulpělo na prstech. Napadlo ji, že u člověka s jeho sebeovládáním je to podivně neklidný pohyb.

„Soudím, že byste mi raději měla povědět přesně, co v téhle místnosti děláte.“

„Je to trochu komplikované.“

„Navrhuji, abyste si pospíšila, abychom mohli zavolat policii.“

„Ach, nebesa. Policii. Ano, ovšem.“ S případným skandálem si budu lámat hlavu později, umiňovala si v duchu.

Velmi stručně mu vyložila, že jí někdo anonymně poslal dvě fotografie.

„Nevím jistě, oč Burtonovi šlo, ale napadlo mě, že mě buď chce vyděsit, abych zanechala podnikání, nebo má za lubem něco ještě horšího.“

„Co horšího?“

„Nedivila bych se, kdyby ty fotografie byly předebrou k vydírání,“ přiznala.

„Ty fotografie byly kompromitující?“

„Ne. Byly pouze... děsivé. Musel byste je vidět, abyste to pochopil.“

„Ukážete mi je později. Před policií se o nich prozatím nezmíníme.“

„Ale mohou to být důležité stopy.“

„Ale taky důvod k vraždě, Venetie.“

Skrutý význam jeho slov jí vyrazil dech. Náhle se jí zmocnila závrať.

„Podle vás by tedy policie mohla dojít k závěru, že jsem Burtona zabila, protože jsem si myslela, že mi poslal ty hrozné fotografie?“

„Netrapte se, paní Jonesová, podnikneme kroky, které zajistí, aby na vás podezření nepadlo.“

Úzkost se jí sevřely útroby. „Ale i když policii o těch snímcích nepovíme, skutečnost, že jsem tady v té chodbě byla dost dlouho sama, obejít nemůžeme. Navíc jsem našla mrtvolu. Nemohu prokázat, že tady před mým příchodem byl ještě někdo jiný. Co zabrání úřadům, aby mě nezačaly podezřívát, že jsem Burtonovi ten kyanid podstrčila já?“

„I kdyby policie usoudila, že je to vražda a nikoli sebevražda, myslím, že o vaší nevině nikdo pochybovat nebude.“

Jeho chladná sebejistota ji dohřála. „Jak to můžete vědět tak jistě, pane?“

„Protože je tady někdo, kdo vám poskytne vynikající alibi,“ odušil Gabriel trpělivě.

„Vážně? A kdo?“

Rozhodil rukama. „No přece váš milovaný, nedávno vzkříšený manžel.“

„Ale já nemám –“ Zarazila se. „Ach. Vy.“

„Přesně tak, paní Jonesová. Já. Tělo jsme našli společně, poté co jsme odešli z přetopené výstavní síně hledat špetku soukromí. Jsem si jistý, že to pochopí úplně každý.“

„Myslíte?“

„Tohle je můj první večer doma po tom neblahém úrazu, který jsem utrpěl na naší svatební cestě, jestli si vzpomínáte. Mám z dobrého zdroje, že muž v mém postavení udělá cokoli, aby zůstal aspoň chvíličku o samotě s novomanželkou, od níž byl tak dlouhou dobu odloučen.“

„Tohle je důvod, proč se fotografie dlouho považovala za jedno z černých umění.“ Venetia klesla do křesla před krbem a zvolna si stahovala rukavičky. „Vlastně jsou ty důvody dva.“

„A používání kyanidu je jedním z nich?“ Gabriel přehodil plášť přes roh psacího stolu. Večerní sako si nesvlékl, ale povolil si kravatu a rozepnul košili u krku.

Venetia byla pozoruhodně klidná, když se uvážilo, jakým vypětím právě prošla, neuniklo mu však, že má ramena strnulá úzkostí a napětím.

„Ano,“ přitakala. „Už mnoho let fotografické časopisy brojí proti používání kyanidu draselného k ustalování.“ Uložila černé kozinkové rukavičky velmi úhledně a přesně na hranu stolu. „Jde totiž o to, že existuje dokonale přijatelný a bezpečný náhradní prostředek.“

„Ta chemikálie, kterou jste používala v Domě Arkán? Jakže jste říkala, že se jmenuje?“

„Sirnatan sodný. Od samého začátku fotografie byl k dispozici, ale vždycky se našli takoví, kteří tvrdili, že kyanid dává lepší výsledky. Navíc až do doby před několika lety, kdy se začaly používat ty nové suché desky, kyanid velice účinně odstraňoval černé skvrny z koberců, rukou a vůbec odevšad, kam ukápala stříbrná lázeň.“

„Ty černé skvrny jsou druhý důvod, proč se fotografii říká černé umění?“

Zachmuřeně přikývla. „Ještě nedávno se říkalo, že fotograf se pozná podle černých prstů. Černaly totiž od dusičnanu stříbrného, který se používal při přípravě starých koloidních desek. Já jsem začala fotografovat mnohem později, a to už se suché desky vyráběly průmyslově, takže jsem s černými skvrnami problémy neměla.“

„A používá někdo kyanid i dnes?“

„Bohužel ano. V řadě temných komor se najde úplně běžně. Rozhodně se nikdo nepozastaví nad tím, že byl dnes u pana Farleye tak výhodně po ruce.“

Gabriel si sedl na bobek před krbem a rozdělal malý ohýnek. „Všiml jsem si, že se občas objeví v novinách zpráva o tom, že se některý fotograf otrávil kyanidem.“

„A nejen fotograf. Velice často je obětí někdo jiný z jeho domácnosti. Dítě, které se napije ze zvědavosti, nebo mladá služka z nešťastné lásky. Občas na něj zajde pes, kterého v tom domě chovají. Kolik lidí zahynulo kvůli tomu jedu nešťastnou náhodou nebo záměrně, to se nedá vůbec zjistit.“

Gabriel vstal a přistoupil ke stolu, na němž stála karafa s brandy. „Člověk by řekl, že kdyby Burton toužil co nejrychleji odejít z tohoto světa, vypil by kyanid rovnou. Ale on si ho nalil do silného alkoholu.“

Zaváhala. „Leckdo by řekl, že možná doufal, že ho tak snadněji spolkne.“

„To je pravda.“ Gabriel chvíli uvažoval o tom silném a zneklidňujícím chvění, prozrazujícím vražedný úmysl, jež ulpělo na skleněném knoflíku kliky na dveřích do Farleyovy fotokomory. „Ale jak už jsem dnes večer jednou řekl, jsem s vámi zajedno v závěrech o tom, k čemu dnes večer došlo. Burton byl zavražděn.“

„Stačil na to jediný doušek,“ vysvětlila tiše. „Silná dávka kyanidu zabíjí okamžitě.“

Zvedl karafu a nalil do dvou sklenek brandy. Pak se na jejich obsah několik vteřin upřeně díval.

„To pomyšlení je docela nepříjemné, že?“ poznamenal a uchopil sklenky.

Pohlédla na brandy, které jí podával. „Ano, máte pravdu.“

Uvolnila křečovitě sepnuté ruce a vzala si od něj sklenku. Všiml si, že se jí trochu třesou prsty.

Posadil se do sousedního křesla a upil doušek brandy. Venetia se zhluboka nadechla, nakrčila nos a okázale do sebe hodila značnou část obsahu své sklenky.

Pobavilo ho to. „Bůh uchovej, abychom si vypěstovali chorobný děs ze silného alkoholu, že?“

„To ne, probůh.“

„Občas se bez něj člověk neobejde.“

„Naprostο s vámi souhlasím.“

Nějakou dobu seděli mlčky a dívali se do ohně. Gabriel vnímal ticho v domě. Bylo hodně po půlnoci. Když krátce předtím dorazili s

Venetii domů, zjistili, že všichni, včetně paní Trenchové, už šli spát. Na vysvětlování bude dost času ráno.

Opřel si hlavu a vybavoval si, o čem se mluvilo na policii.

„Získal jsem dojem, že se ten detektiv kloní k závěru, že Burton spáchal sebevraždu,“ podotkl.

„V každém případě je to nejjednodušší vysvětlení. Nebere ovšem v úvahu toho člověka, kterého jsem těsně předtím, než jsem objevila mrtvolu, zahlédla odcházet z fotokomory.“

„Ne,“ přisvědčil, „to ne.“

Detektiv se sice Venetie vyptával velmi důkladně na postavu, kterou viděla na schodišti, ale ona mu nedokázala poskytnout podrobnější popis, který by mu mohl být k užitku.

Gabriel zase stěží mohl vyrukovat s tím, že na klice u dveří zachytil vyzařování známek násilí. Detektiv by ho měl za šílence. Nemluvě o tom, že jako způsob identifikace bylo takové vyzařování nepoužitelné. Bylo sice docela silné, ale mohlo patřit komukoli, kdo tam přišel s vražedným úmyslem.

Pohlédl na Venetii. „Tvrdíte, že jste za Burtonem šla proto, abyste si to s ním vyříkala kvůli nepříjemným snímkům, které vám údajně poslal, je to tak?“

„Ano.“

„Napadá vás důvod, který ho k tomu vedl?“

Povzdychla si. „Usoudila jsem, že ho k tomu vedla závist.“

„Žárlil na váš úspěch?“

„Byl to jediný motiv, na který jsem v jeho případě připadla.“ Upila malý doušek brandy. „Pan Burton byl velmi zahořklý člověk. Jeho fotografický talent nikdy nedošel ocenění ani uznání. V našem oboru je velká konkurence, víte?“

„Dnes večer jsem také získal ten dojem.“

„Schopnost produkovat pěkné obrázky je jen část toho, co je zapotřebí, aby si člověk vybudoval pověst, která přitahuje atraktivní zákazníky. Příslušníci smetánky jsou náramně zhýčkaní. Úspěšný fotograf musí mít určitý styl a stavět na odiv jistou exkluzivitu. A musí také vyvolávat dojem, že vlastně nepodniká, že pouze obdařuje zákazníka dobrodiním svého uměleckého talentu.“

„Dovolím si hádat,“ řekl Gabriel. „Burton tenhle dojem nebudil.“

„Ne.“

„Určitě se najde celá řada dalších úspěšných fotografů, kteří si vedli lépe než on. Proč se soustředil právě na vás?“

„Myslím, že důvodem bylo, že jsem žena,“ odpověděla s klidem. „Bylo pro něj už tak dost hrozné, že nad ním mají vrch jiní muži. Ale když se pak na scéně objevila dáma a okamžitě stržila úspěch, vztekem se neznal. Jednou či dvakrát si na mne počkal a docela nevybíravě mě informoval, že tahle profese není nic pro ženské.“

„Kdy jste dostala ty nechutné snímky?“

„První fotografie se objevila na mém prahu začátkem tohoto týdne. Druhá dva dny nato. Od první chvíle jsem podezřívala Burtona. Věděla jsem, že dnes večer na té výstavě bude, a byla jsem odhodlaná požadovat od něj vysvětlení.“ Zavřela oči a třela si spánky. „Teď ale nevím, co si o tom myslet. Je zřejmé, že se s tím, kdo ho zavraždil, zapletl do něčeho nekalého.“

Gabriel natáhl nohy k ohni. „Máte představu, proč by ho někdo chtěl zabít?“

Otevřela oči a ušklíbla se. „Myslíte kromě mě, že ano? To nemám. Mohu říci jen to, že Burton nebyl nejsympatičtější. Byl to bezcharakterní pletichář a intrikán a mezi fotografy patřil mezi nejnižší spodinu. Měl malý fotoateliér v nemoderní části města, ale abych byla upřímná, netuším, jak si tam dokázal vydělat na živobytí.“

Gabriel kolébal sklenku v obou dlaních. „Rád bych se podíval na ty fotografie, které vám poslal.“

„Jsou v psacím stole ve spodní zásuvce. Podám vám je.“

Odložila sklenku, vstala a přistoupila ke stolu.

Gabriel sledoval pohledem, jak z ozdobné peněženky, jež jí visela u pasu, bere klíček, odemyká zásuvku a vytahuje z ní dvě fotografie.

Beze slova se vrátila ke krbu, posadila se a jeden snímek mu podala.

Chvíli ho podržel lícem dolů a zkoumal ho tou částí svého nitra, jež vnímala to, co ostatním smyslům zůstávalo skryté. Zachytil šepoty hněvu a rozhořčení, předpokládal však, že ty pocházejí s největší pravděpodobností od Venetie. Měly v sobě totiž značné sebeovládání. Pod těmito emanacemi se tajily mnohem slabší stopy jiné prudké emoce, která se nedala nazvat jinak než jako zběsilý vztek. Byl si téměř jistý, že tyto pocity pocházejí od osoby, která snímek na Venetiin práh nechala položit.

Obrátil ho lícem vzhůru a ve světle ohně si ho prohlížel.

„Tenhle přišel jako první?“ ujišťoval se.

„Ano.“

Fotografie vypadala na první pohled neškodně, ačkoli námět byl dost morbidní. Zachycovala pohřební průvod s černým kočárem a černým koňským spřežením. Kočár stál před hřbitovními vraty. Mřížovým plotu, který hřbitov ohraničoval, bylo vidět ponurou spleť pomníků, hrobek a náhrobních kamenů.

Teprve když si člověk obrázek prohlédl pečlivěji, zjistil, že na okraji výjevu stojí žena v módních černých šatech a se širokým černým kloboukem na hlavě.

Gabriela zamrazilo.

„Vy?“ otázal se klidně.

„Ano. Ten hřbitov je nedaleko odtud. Chodím kolem něj každý den cestou do fotoateliéru.“ Podala mu druhou fotografii.

Vzal si ji a znovu se z ní pokusil zachytit nějaké silné pocity. Opět ho rušily pozůstatky Venetiiny zlosti, k nimž však tentokrát přibýlo ještě něco jiného. Strach.

Pod vrstvou emocí se tajila nezdravá posedlost totožná s tou, jež přilnula k prvnímu snímku.

Obrátil snímek lícem vzhůru. Tentokrát měl před sebou nádherně vyzdobený pomník. Nejdřív mu to nedávalo smysl. Vtom si však všiml jména, vyrytého do kamene, a chlad v jeho útrokách se změnil v led.

„Na věčnou památku Venetie Jonesové,“ přečetl nahlas.

Venetia se ušklíbla. „Nádherný doklad toho, co dokáže šikovný retušér. Když ten snímek přišel, zašly jsme s Amelií na hřbitov, jestli tam ten pomník nenajdeme.“

„A našly jste ho?“

„Ano.“ Křečovitě sepjala prsty. „Do kamene tam ale bylo vyryto jméno Robert Adamson.“

„Nevím, co všechno Harold Burton byl, ale zlovolný parchant to byl zaručeně.“

Znovu se napila brandy. „To byl i můj názor.“

Vrátil se k první fotografii. „Je retušovaná i tahle?“

„Ne. Vracela jsem se toho dne z procházky v parku a procházela jsem kolem hřbitova, právě když k němu ten pohřební průvod dorazil.“ Zaváhala. „Vím, že to zní, jako bych byla dočista šílená, ale poslední dobou se mi zdálo, že mě Burton sleduje.“

Gabriel fotografie odložil na stolek, který stál vedle křesla. „Víte úplně jistě, že to fotografoval on?“

Sklopila pohled na fotografie. „Tak jistá, jak si bez usvědčujícího důkazu mohu být. Styl a kompozice na to rozhodně poukazují. Burton byl velmi šikovný fotograf. Viděla jsem některé jeho práce. Jeho silnou stránkou byla architektonická témata. Ta první fotografie, myslím ten pohřební průvod, to je určitě momentka. Na jejím základě bych ho jako autora identifikovat nemohla. Zato s tou druhou si dal obrovskou práci.“

Gabriel pozorně zkoumal snímek náhrobního kamene. „Chápu, co máte na mysli. Úhel, který použil, je vyloženě dramatický.“

„I osvětlení je neobyčejné a zcela v jeho stylu. A pokud jde o nápis, obratný retušér byl rovněž.“ Venetia potřásla hlavou. „Myslím, že tím druhým snímkem mě chtěl postrašit a současně ohromit. Chtěl mi dokázat, že se mu v práci s fotoaparátem nevyrovnám.“

„Tvrdila jste, že vás sledoval, že?“

„Neviděla jsem ho v ten den, kdy vznikl snímek pohřebního průvodu, ale všimla jsem si ho v několika následujících dnech. Připadalo mi, že pořád brousí v naší čtvrti.“

„Popište mi, při jakých příležitostech jste ho viděla.“

„Povšimla jsem si ho minimálně dvakrát v parku, který je kousek odtud. Vždycky se držel vpozvzdáli a tvářil se, že mě nevidí. A pak jsme jednou ráno šly s Amelií nakupovat na Oxford Street. Vím jistě, že jsem ho tam zahlédla. Jakoby nic se opíral o dveře jednoho obchodu. Když jsem k němu zamířila, abych se ho zeptala, co tam dělá, zmizel v davu. Zpočátku mi to připadalo jenom jako náhoda. Ale v několika minulých dnech jsem si namouduši začala připadat jako jelen, po kterém jde lovec.“ Sevřela rty. „Abych řekla pravdu, byla jsem z toho dost nervózní.“

A Scotland Yard by v tom mohl vidět další motiv pro vraždu, pomyslel si Gabriel.

„Kdyby nás policie ještě někdy kvůli Burtonovi vyslýchala, nesmíte se zmínit, že vás možná sledoval,“ upozornil ji nahlas. „Je to naprosto jasné?“

Upřeně se na něj zadívala. „Vadilo by vám, kdybych vám položila otázku, pane Jonesi?“

„To pochopitelně záleží na tom, jaká ta otázka bude.“

„Zdá se, že existují určité důkazy.“ Odmlčela se azvedla ukazováček. „Nic vážného, chápete, ale jsou tu takové střípky a kousky, které vedou ke mně a vrhají na mne podezření.“

„Všiml jsem si.“

„Víte o tom, že jsem včera večer zmizela jen několik minut předtím, než jste mě našel u Burtonova těla, a že jsem měla spoustu času, abych mu nalila sklenku brandy a vylepšila ji kyanidem. Jak to, že jste si tak jistý, že ho nemám na svědomí?“

Uvažoval, kolik jí toho může prozradit o kalné směsici prudkých duševních hnutí, jež poznamenala dveře fotokomory i prostor uvnitř. Vycítil tam posedlost, nezdravé vzrušení a strach. To vše se spojilo v kypící jáchu, kterou nedokázal roztřídit. Věděl, že to, co zachytil na knoflíku kliky, bylo několik vrstev nejčerstvějších emocí. Burton ho měl v ruce minimálně jednou. Totéž platilo pro vraha. A také pro Venetii. A všichni tři tam zanechali chaotický spletenec pocitů.

Byl si však jistý tím, že Venetia není vražedkyně. V době, kterou prožili společně v Domě Arkán, se s ní sblížil natolik důvěrně, že by v ní případný sklon ke zlovolnému a chladnokrevnému násilí neomylně rozpoznal.

„Řekla jste mi, že z té místnosti někdo před vaším příchodem vyšel,“ vysvětlil, „a já vám věřím.“

„Děkuji vám. Vážím si vaší důvěry. Ale smím se zeptat, proč jste si tak jistý, že jsem vám řekla pravdu?“

„Řekněme, že poté, co jsme spolu v Domě Arkán prožili, se domnívám, že vás znám dost dobře, abych mohl věřit ve vaši bezúhonnost.“ Bylo to tak blízko pravdě, jak jen to bylo možné.

„To mě vážně těší, že na vás můj charakter udělal tak dobrý dojem,“ podotkla suše.

Pochopil, že mu to nespokla. No prosím, však ona toho před ním taky dost tají.

„Je to tak, milostivá. A ačkoli mi nedělá nejmenší potíže držet se verze, kterou jsme předložili policii a která se bezpochyby objeví dnes ráno v novinách –“

„Noviny. Na ty jsem vůbec nepomyslela. Pan Otford z Létajícího zpravodaje byl přece večer na výstavě. Nemůžeme vědět, jak tu událost podá tisk.“

„S tím si budeme lámat hlavu později. Momentálně mě daleko víc zajímá, proč jste mně i policii dnes v noci lhala, že jste toho muže na schodech nepoznala.“

Jeho otázka ji zcela zaskočila, přesně jak to měl v úmyslu. Zprudka k němu otočila hlavu a upřela na něj užaslý a polekaný pohled. Měl pocit, jako by ji vyplašil z tajného úkrytu.

„Ale já jsem ho nepoznala,“ bránila se až příliš rychle. „Řekla jsem vám přece, že jsem ho viděla jen z dálky. Rozhodně jsem nepoznala, kdo to je.“

Gabriel vstal, uchopil železný pohrabáč a prohrábl oheň.

„Něco jste ale viděla,“ oponoval jí mírně.

„Muže v dlouhém plášti a s vysokým kloboukem, přesně jak jsem vám řekla.“ Odmlčela se a pak zamyšleně dodala: „Aspoň myslím, že to byl muž.“

Ta poznámka vzbudila jeho pozornost. „Vy to nevíte jistě?“

„S jistotou mohu tvrdit jen to, že osoba, kterou jsem viděla, byla oblečená jako pán z lepší společnosti. Jak už jsem řekla tomu detektivovi, všimla jsem si, že je štíhlý a nadprůměrně vysoký. Ale bylo tam moc málo světla, abych zachytila nějaké další podrobnosti.“

„Připadá mi zajímavé, že vůbec připouštíte možnost, že to mohla být žena,“ připomněl a odložil pohrabáč. „Jelikož byl v mužském oděvu, určitě by jen málokoho napadlo zpochybnit, že šlo o muže.“

„Jenže když se nad tím zamyslíte blíž, je docela zřejmé, že nejsnazší je použít k převleku oděv opačného pohlaví.“

Uvažoval o tom. „A pak je tady ještě ta stará teorie, že jed je ženská zbraň.“

„Myslím, že v tomto případě to pořekadlo neplatí. Obětí byl fotograf, a tudíž byl kyanid pro vraha přímo logická volba.“

„Souhlasím s vámi.“ Opřel se paží o krbovou římsu. „Víte jistě, že vás ten prchající člověk nezahlédl?“

„Naprost,“ potvrdila. „Neohlédl se ani jednou za tu dobu, co jsem ho pozorovala. Ale i kdyby ano, stejně by mě nemohl vidět.“

„Proč ne?“

„Protože jsem stála v nejtemnějším místě chodby a vykukovala zpoza rohu. Za sebou jsem neměla ani jiskřičku světla. Osvětlený byl spíš on, třebaže hodně málo.“

„Jste si tím nějak moc jistá.“

Ironicky zkrivila ústa. „Dovolím si vám připomenout, že jsem fotografka, pane. Účinky světla a stínu mám prostudované dokonale.“

„Já o vaši profesionální odbornosti nepochybuji, milostivá paní.“ Pohlédl jí do očí. „Ale musím se vás zeptat znovu na to, co jste dnes v noci viděla, ačkoli jste se o tom policii slůvkem nezmínila.“

Křečovitě si propleta prsty. „Jste velice neodbytný. Co vás vede k domněnce, že jsem viděla víc, než jsem vám nebo tomu detektivovi sdělila?“

„Říkejte tomu třeba mužská intuice. Za té naší bohužel příliš krátké epizody v Domě Arkán jsem o vás leccos zjistil, paní Jonesová. Například to, že při fotografování často postřehnete něco, co ostatním unikne. A dodnes si lámu hlavu, jak jste mohla tehdy v noci upozorovat v lese ty dva muže.“

„Všimla jsem si jich, když vstoupili na místo, kam svítil měsíc.“

„Mezi ty husté stromy měsíční světlo nepronikne ani náhodou, ale prozatím to necháme být. Vzhledem k vážnosti situace však nemohu nechat být tu předešlou otázku. Byl bych vám velice vděčný, kdybyste mi řekla pravdu. Proto se vás znovu ptám, co jste dnes v noci viděla.“

Dala si s odpovědí tak na čas, že s jistotou čekal, že mu to odmítne prozradit. Pomyslel si, že jí to nemůže mít za zlé. Není mu ničím povinována. Bůhvíproč ho však znepokojilo, že zřejmě není hoden její důvěry. Uvědomil si, že touží, aby mu znovu důvěřovala tak jako v Domě Arkán.

„Nic z toho, co jsem na tom prchajícím člověku upozorovala, by nebylo policii k užítku,“ namítla tiše.

Strnul. „Takže jste si na něm přece jen ještě něčeho všimla, vidíte?“

„Ano.“ Střetla se s ním pohledem. „Nejspíš si o mně budete myslet, že mám moc divokou fantazii nebo že trpím na přeludy, když vám řeknu pravdu. V nejlepším případě si řeknete, že jsem pěkná podvodnice.“

Dvěma kroky k ní přikročil, uchopil ji za ramena a postavil na nohy. „Ujišťuji vás, že by mě nic z toho, co byste mi mohla sdělit, k takovému závěru nepřivedlo.“

„Opravdu?“ Oblíčejem jí prokmitla ironická skepse. „Jak si tím můžete být tak jistý?“

Sevřel jí paže ještě pevněji. „Zdá se, že jste zapomněla na ty dny, které jsme před třemi měsíci strávili společně.“

„Ne, pane Jonesi, nezapomněla, ani na vteřinu.“

„Já také ne. Už jsem vám řekl, že o vašem charakteru nepochybuji. A totéž platí i o vašem duševním zdraví.“

„Děkuji vám.“

„Mám však ještě jeden důvod, proč bych vám s největší pravděpodobností uvěřil naprosto všechno,“ dodal.

„Jaký důvod to je, pane?“

„Příliš po tobě toužím, abych si o tobě mohl dovolit pochybovat.“

Pootevřela rty. „Pane Jonesi.“

Další vyptávání bude muset počkat. Trvalo to příliš dlouho. Déle už pokušení odolávat nedokáže.

Sklonil hlavu a uvěznil svými ústy její rty.

Nečekané objetí jí rozpálilo všechny smysly. Po tolika týdnech a měsících nejistoty o jeho osudu a po všem tom zoufalství z pomyslení, že nepřišel za ní, ačkoli je naživu, ji najednou zase líbá.

Účinek jeho objetí byl ještě úchvatnější, než si pamatovala. Žár jeho těla, smyslná chuť jeho úst, rozjařující síla jeho paží, to vše jí hluboko v nitru budilo radostné vzrušení.

„Máš vůbec ponětí,“ šeptal jí Gabriel, „kolik nocí jsem probděl představami o tom, jak tě znovu líbám?“

„A jak si myslíš, že to bylo se mnou? Když jsem se dočetla o tom údajném neštěstí, byla jsem zoufalá. Nemohla jsem tomu uvěřit. Byla jsem přesvědčená, že musíš být naživu. Říkala jsem si, že bych vytušila, kdybys byl mrtvý. Jenže ty ses neozval ani slůvkem.“

„Moc mě to mrzí, moje sladká.“ Jednou rukou jí zaklonil hlavu a začal ji líbat na hrdlo. „Přisahám, že jsem vůbec nepočítal s tím, že se o mé smrti dozvíš. Jak jsem mohl tušit, že si všimneš té nepatrné zprávičky v londýnských novinách? Myslel jsem, že jsi bezpečně uklizená v Bathu.“

„Měl jsi se mi ozvat,“ stála na svém.

„Odpusť mi,“ zašeptal jí do ucha. „Myslel jsem si, že tu zpropadenou věc brzy vyřídím a pak se za tebou rozjedu bez obav, že tě uvrhnu do nebezpečí.“

Vjel jí prsty do vlasů. Sponky se tiše poroučely na koberec. Ta důvěrná situace ji rozechvěla. Svírala jeho ramena a vnímala tuhé bílé plátno jeho košile i tvrdé svaly, které se mu pod látkou vlnily.

Vlasy se jí rozlily po ramenou. Než se nadála, jeho prsty už jí rozpínaly šaty. Při pomyslení, že se ji chystá svléknout, ji však přepadla panika.

Jde to všechno nějak moc rychle, pomyslela si. Gabriel se tváří, že ji chce, ale ona nesmí zapomínat, že za ní přišel z docela jiného důvodu. Mimoto tady nejsou v odlehlém Domě Arkán, kde by nikdo neměl tušení, co se mezi nimi odehrálo. A Gabriel už také není pouhý bezpečný sen, který mohla vychutnávat, aniž by si koledovala o malér.

Jsou přece v její pracovně, pro všechny svaté. Amelia, Beatrice a Edward spí nahoře a paní Trenchová ve svém pokojíku za kuchyní. Kdyby se probudili, mohli by něco zaslechnout a určitě by se přišli podívat.

Jsme v reálném světě, připomínala si. Tady je všechno jiné.

Jenže Gabriel jí rozepínal živůtek. Jeho ústa se tiskla na její, rozptylovala ji a mátlá. Celá se chvěla a se zavřenýma očima se k němu pevně vinula, aby neztratila rovnováhu.

„Nemýlil jsem se, že ne?“ zachraptěl. Hlas mu zdrsněl touhou.

„V čem?“ vypravila ze sebe.

„O té noci v Domě Arkán. Toužila jsi po mém objetí. Chtěla jsi mě.“

Padla na ni nejistota. Ta noc tehdy byla úžasná, málem dokonalá. Ale dnes to tak není. Jsou v docela jiném prostředí a Gabriel už není její tajný a záhadný milenec, kterého lze výhodně uklidit z dohledu. Bydlí přímo tady v domě v podkroví, pro všechny svaté. Zítra ráno se s ním setká u snídaně. A ještě k tomu před celou rodinou.

„Ano,“ zašeptala. „Ale to bylo tenkrát a teď je teď.“

Strnul. „Máš snad někoho jiného? Utrzoval jsem se v naději, že za tak krátkou dobu o mne neztratíš zájem. Ačkoli musím přiznat, že když jsi večer zmizela z výstavní síně, napadlo mne, jestli jsem se nepře počítal.“

Nepře počítal. To je ale tuze divně zvolené slovo, napadlo ji. Takové slovo člověk použije, když mu selže pečlivě naplánovaná strategie. Nepoužije je milenec. Alespoň ona o tom byla přesvědčena.

Stáhla paže z Gabrielovy šíje a opřela se mu dlaněmi o hrud'.

„Máš někoho jiného?“ zeptal se znovu hlasem prostým všeho výrazu. V záři ohně byly jeho oči nebezpečně záhadné.

„Ne,“ přiznala. „Pro všechny svaté, vždyť jsem tři měsíce měla plnou hlavu stěhování do Londýna a zařizování firmy. Neměla jsem čas někoho si hledat. V tom ten problém není.“

Usmál se. Cítila, jak mu ze svalů vyprchává napětí.

„Chápu,“ prohodil a prstem ji hladil po hrdle. „Události dnešního dne ti pocuchaly nervy.“

Je to stejně dobrá výmluva jako kterákoli jiná, usoudila v duchu.

„Ano, přesně tak.“ Rázně od něj odstoupila. „Omlouvám se vám, pane. Těch ohromujících událostí bylo za dnešek víc než dost. Člověk by skoro řekl, že na mne dopadly jako vodopád. Váš návrat.

Ta podivná záhada s alchymistovým elixírem. Objevení Burtonova těla. Je toho na mne zkrátka příliš. Nevěřím, že dokážu uvažovat tak jasně, jak bych za daných okolností měla.“

Pobavení mu zvlnilo rty. „Právě naopak, paní Jonesová, tohle je jedna z mála situací, kdy by člověk neměl na logiku a jasné uvažování vůbec spoléhat.“ Něžně jí přisunul obě poloviny živůtku k sobě. „Ale nebudu na vás naléhat. Potřebujete čas, abyste se z té série otřesů vzpamatovala.“

„Přesně tak, pane.“ Svírala okraje živůtku a nevěděla, jestli ji jeho ohleduplnost uklidnila nebo ranila. Jestliže jeho vášeň před pouhým okamžikem tak prudce plápolala, neměl by trochu víc naléhat? „Oceňuji vaši ohleduplnost.“

Nahnul se k ní a zlehka ji políbil na rty. „Nejsem ani tak ohleduplný jako spíš pragmatický, paní Jonesová,“ řekl, jako by jí četl myšlenky. „Až se konečně dostaneme znovu k milování, nechci, abyste měla nějaké pochybnosti, nebo dodatečně něčeho litovala.“

Ani teď nevěděla, jak to má chápat. Všechno, co souviselo s jejich vztahem, jí dnes připadalo jaksi zakalené a neproniknutelné. Všechno bylo o tolik snazší, když byl pouhým snem.

„Přeji vám dobrou noc, pane.“ Přidržujíc si živůtek, aby se jí nerozhalil, spěchala ke dveřím. „Kromě toho, že mám pocuchané nervy, klesám únavou.“

A to je tedy svatá pravda, dodala v duchu. Byla podivně vyčerpaná. Přesto tušila, že se jí dnes v noci bude spánek vyhýbat.

„Ještě jednu věc, než odejdete, paní Jonesová.“

Ten chladně pronesený, rafinovaný příkaz způsobil, že ztuhla s rukou na klíce. Ostražitě se na něj ohlédla. Stál tam na pozadí ohně plápolajícího v krbu a v rozepnuté košili a s rozvázanou kravatou vypadal temně smyslně a nesmírně svůdně. Zaplavila ji nová vlna tísně.

„Ano?“ opáčila zdvořile.

„Neodpověděla jste na mou otázku.“ Přistoupil ke stolku, zvedl karafu a znovu si nalil. „Co jste vlastně viděla, když ten vrah sbíhal po schodech?“

Pochopila, že toho nenechá. Tušila, že Gabriel Jones jen málokdy zanechá pátrání po vytčeném cíli. Jako lovec, který má na mušce kořist, pomyslela si. Bylo to zneklidňující pomyšlení. A také nepochopitelně vzrušující. Jako by vyřkl nějakou primitivní výzvu.

Zvažovala, co má odpovědět, a byla ve velkém pokušení vyhnout se přímé odpovědi. Není přece pravděpodobné, že mi uvěří, když se mu pokusím vysvětlit své neobvyklé nadání, lamentovala v duchu. Zaujalo ji však, že je tak bystrý, aby postřehl, že dokáže vnímat něco, co jiní nevidí. Jen málokdo z těch, které znala, ať muž či žena, by to uhodl.

A v koutku duše začala být zvědavá, jak bude na pravdu reagovat.

„Pochybuji, že tomu uvěříte,“ spustila, připravená na skeptickou reakci, „ale viděla jsem kolem toho prchajícího muže auru paranormální energie.“

Ruka se sklenkou se zarazila na půl cesty k ústům.

„U všech rohatých,“ ulevil si po chvíli velmi tiše. „Měl jsem podezření, ale nebyl jsem si jist.“

„Cože?“

„To nic. Povězte mi o těch aurách, které vidíte.“

Byla připravená na nevíru, a nikoli na rozumné vyptávání, takže jí chvíli trvalo, než se tomu přizpůsobila.

„Objevují se jako energetické vlny, které pulzují kolem každého člověka,“ odpověděla.

„A vy ty aury vidíte kolem každého na potkání? To musí být dost nepříjemné.“

„Nevidím je, dokud se hodně nesoustředím a nevyvinu určité úsilí, abych je rozeznala. Potom je to, jako bych se dívala na negativní obraz světa. V tom stavu dokážu aury rozeznat.“

„Zajímavé.“

„Nečekám, že pochopíte, co se vám snažím vysvětlit, ale ujišťuji vás, že kdybych toho vraha potkala znovu a napadlo mě podívat se na něj přes to negativní vidění, velice pravděpodobně bych ho poznala.“

„Třeba teď?“ zeptal se tiše.

Nevěděla, jak má jeho slova chápat, a proto horlivě vykládala dál, aby už to vysvětlování měla za sebou.

„Teď jistě chápete, proč jsem nic z toho neřekla tomu detektivovi ze Scotland Yardu,“ pokračovala. „Velice pochybuji, že by mi uvěřil. Viděl jste, jak se mnou jednal. Usoudil zřejmě, že jsem v šoku a na pokraji hysterie.“

„To je pravda.“ Gabriel se uvelebil na rohu jejího psacího stolu. „Většinu otázek směřoval na mne, že?“

„Protože jste muž.“

„A protože si myslel, že jsem váš manžel.“

„To taky.“ Udělala obličej. „I kdybych s informací o aure toho prchajícího člověka vyrukovala, moc bych mu tím nepomohla. Nemá smysl popisovat složení aury někomu, kdo ji nevidí.“

Gabriel se na ni chvíli zkoumavě díval. „A ty aury jsou zřetelné?“

„Ano. A nápadně se liší od člověka k člověku. Mají také barvy, ale ty nedokážu pojmenovat, protože neodpovídají ničemu, co vidím normálním zrakem. Pojmenovala jsem si je sama pro sebe, ale ani ta slova by pro vás neměla význam. Jsou uspořádané do určitého vzoru a mají různou intenzitu, a tohle se také u každého člověka liší.“

„A rozpoznáte podle aury pohlaví?“

„Ne. Proto taky nemůžu s jistotou říci, jestli ta prchající postava byla žena nebo muž.“

„A co charakter a sklony dotyčného člověka?“

To je ale velice chytrá otázka, pomyslela si. „Ano, tyhle aspekty jsou někdy nápadně živé, pokud jsou dost silné.“

„A co jste zjistila o povaze člověka, kterého jste viděla v noci na schodišti?“ vyzvídala.

Zhluboka se nadechla. „Kdyby to bylo zvíře, řekla bych, že je to šelma, tvor, který zabíjí, kdykoli to poslouží jeho cílům. Do království zvířat taková tvorové patří. Zabíjejí totiž, aby mohli žít. Ale pokud je to člověk, říká se mu netvor.“

„Aha,“ řekl. „Netvor.“

„Tak se mi ta postava jevila. Chladnokrevně a děsivě. Přiznám se vám bez mučení, že doufám, že jeho nebo ji už víckrát neuvidím.“

Mlčel.

Cosí v té temné strnulosti, která z něj vyzařovala, jí zježilo vlasy na šíji, stejně jako když viděla toho vraha prchat z místa činu.

„Dobrou noc, pane Jonesi,“ řekla.

„Dobrou noc, Venetie.“

Vyšla na chodbu, zavřela za sebou dveře a chvátala ke schodišti. Vyběhla po schodech, jako by měla v patách přesně takovou šelmu, jakou se právě pokusila Gabrielovi popsat.

Do bezpečí své ložnice doběhla úplně bez dechu. Když se uviděla v zrcadle na toaletním stolku, vyděsila se. Vlasy rozpuštěné, živůtek rozepnutý a oči jako černé studánky.

Znepokojivá smyslnost jejího obrazu s ní otrásla až do morku kostí. Takhle mě viděl Gabriel, pomyslela si.

Prudce se od zrcadla odvrátila a chvatně se začala svlékat.

Po několika minutách vklouzla v noční košili pod pokrývku a zhasla lampu. Napjatě naslouchala tichým zvukům domu a čekala.

Gabrielovy kroky na schodišti neslyšela. Po nějaké době k ní však shora pronikly nějaké tiché zvuky, z nichž usoudila, že si šel lehnout.

Teprve když už už klouzala do neklidného spánku, položila si otázku, která jí nedávala pokoje od chvíle, kdy se Gabriel objevil na jejím prahu.

Zcela srozumitelně jí řekl, že ve svém pátrání potřebuje její pomoc. Pokusí se svého cíle dosáhnout sváděním?

V té chvíli se zamotané klubko nejasných pocitů, s nimiž až dosud zápolila, rozplynulo a najednou bylo všechno křišťálově jasné.

Pochopila, že situace mezi ní a Gabrielem Jonesem je matoucí a zneklidňující právě proto, že nad ní nemá plnou kontrolu.

V Domě Arkán bylo všechno jinak. Tam uvedla v platnost všechna nepsaná pravidla, podle nichž se jejich spojení řídilo. To ona se rozhodla, že Gabriela svede, aby si splnila svůj tajný sen o dokonalé romantické epizodce.

Jenže teď určuje pravidla Gabriel, takže jí nezbude než mít se velice na pozoru.

Na podkrovní podestě zadupaly kroky. Gabriel si otřel z tváře zbytek pěny a odhodil ručník, pak přešel přes maličký pokojík a otevřel dveře. Stál tam Edward a zrovna zvedal ruku ke zdvořilému zaklepání.

„Dobré jitro,“ řekl Gabriel.

„Dobré jitro, pane.“ Edward se na něj díval s netajenou zvědavostí. „Vy se teprve oblékáte?“

„Přesně tak.“

„Paní Trenchová vám vzkazuje, že snídane bude každou chvíli.“

„Děkuji ti. Už se moc těším na domácí stravu. Za okamžik budu dole.“

Odvrátil se a sáhl po čisté košili, která visela na háčku na zdi.

„Já na vás počkám,“ nabídl se Edward a vklouzl do pokoje. „Ukážu vám, kudy se jde do ranního salonku.“

„To budu moc rád,“ souhlasil Gabriel. „Ušetříš mi bloudění po domě.“

Zapíнал si košili a v zrcadle pozoroval Edwarda.

Chlapec se kolem sebe rozhlížel a s nesmírným zájmem pozoroval všechno, co Gabriel vybalil. Ze všeho nejvíc ho uchvátilo holicí náčiní, rozložené na mycím stolku.

„Tatínek měl holicí potřeby taky v takovém koženém pouzdře,“ hlásil nadšeně.

„Opravdu?“ Gabriel byl hotov se zapínáním košile a teď přemýšlel, jestli je namístě vázanka či nikoli. Doma chodil ke snídani zásadně pouze v košili, aby měl pohodlí, ale jeho domácnost byla mládenecká.

„Ano,“ potvrdil Edward.

„Určitě se ti po otci moc stýská.“

Edward přikývl. Pak chvíli mlčel. Gabriel si vsunul hedvábnou stuhu pod límec a zavázal ji na mašli s volnými konci.

Edward pozorně sledoval každý jeho pohyb.

„Tatínek byl investor,“ vyhrkl po chvíli.

„Ano?“

„Hodně jezdil do Ameriky. Ale když byl doma, bral mě na ryby a učil mě dělat spoustu věcí.“

„Na to otcové přece jsou,“ poznamenal Gabriel.

„Švagr by to mohl dělat taky, nebo ne?“

Gabriel se na něj podíval. „To určitě.“

Edward se rozzářil. „Myslel jsem, že dokud budeme předstírat, že jsme příbuzní, mohl byste mě naučit, co tatínek už nestihl.“

„Nevidím důvod proč ne,“ přitakal Gabriel.

„Výborně.“ Edward se zubil od ucha k uchu. „Nemusíte se bát. Už jsem vám vysvětlil, že velice dobře zachovávám tajnosti, pane.“

„Já to vím.“

„Měl jsem spoustu tréninku, co tatínek a maminka odešli do nebe,“ vykládal Edward s náznakem hrdosti. „Vlastně mi to předstírání, že jste můj švagr, připadá podobné jako ta tajnost, co nesmím prozradit o tatínkovi.“

„Vida.“

„Tatínek byl brigandista.“

Gabriel užasl. „Cože byl?“

„Tak se říká pánům, co mají víc než jednu ženu.“

„Bigamista,“ opravil ho Gabriel vlídně a vybavil si nadživotní portrét muže ve Venetiině pracovně.

Ta informace vysvětluje mnohé, pomyslel si.

„Tatínek jezdil dvakrát ročně do New Yorku a měl tam jinou ženu a jiné děti. My jsme na to přišli, až když tatínek a maminka umřeli při tom železničním neštěstí. A protože tatínek byl ten bigamista, tak to znamená, že Venetia, Amelia ani já nejsme jeho pravé děti.“

„To se mýlíš, Edwarde. Bez ohledu na to, jaký byl vztah mezi tvými rodiči, vy rozhodně jste pravé děti vašeho otce.“

„Teta Beatrice tvrdí, že jsme nele -“ Edwardovi se zapletl jazyk. „Zkrátka nele něco.“

„Nelegitimní?“

„Ano, to je ono. Každopádně jsme po smrti maminky a tatínka zjistili, že pan Cleeton zmizel s penězi, které patřily nám. Teta Beatrice povídala, že to byla strašlivá katastrofa, protože pohodlný a úctyhodný příjem by tu hromadu hříchů před očima světa přikryl. Povídala, že kdyby nebylo toho, jak je Venetia šikovná s tím fotografováním, určitě bysme nakonec šli žebrotou.“

Gabriel si už dávno domyslel, že Venetia podporuje celou svoji rodinu, tohle však vysvětlovalo, proč si na sebe musela naložit tak velkou povinnost.

„Co byl zač ten pan Cleeton?“ zeptal se.

„Tatínkův právník. Ukradl celé naše dědictví. Tatínek vždycky říkal, že kdyby se s ním něco stalo, budeme finančně zajištěni. Ale nebyli jsme, protože pan Cleeton ukradl naše peníze a odjel.“

„Bastard,“ ulevil si Gabriel.

„Ano, já to o sobě vím.“ Edwardovi se roztřásl spodní ret. „To je jiné slovo pro nelegitimní, že jo? Teta Beatrice, Amelia a Venetia si myslí, že to nevím, ale slyšel jsem, jak teta Beatrice říká Amelii a Venetii, že mi tak lidi budou nadávat, až zjistí, že tatínek nebyl s maminkou správně ženatý.“

Gabriel si sedl před chlapcem na bobek. „Mluvil jsem o panu Cleetonovi, Edwarde, ne o tobě.“

Edward sraštil čelo. „Pan Cleeton byl taky nelegitimní?“

„O tom nic nevím. Ale na tom nezáleží, prostě jsem použil nesprávný výraz. Být bastard není nic hrozného, je to prostě fakt. Jako když má někdo červené vlasy nebo modré oči. Nevypovídá to nic o jeho charakteru. Rozumíš mi?“

„Myslím, že ano.“

„Není vůbec důležité, jestli tvůj otec byl s tvou matkou legálně ženatý. Ty neodpovídáš za to, co udělal. Odpovídáš za to, co děláš ty sám. Každý muž musí dbát o svou vlastní čest, což ty určitě budeš. A to je jediné, na čem záleží.“

„Ano, pane.“

Gabriel se zvedl, položil ruku Edwardovi na rameno a vedl ho ke dveřím. „A teď, když jsme si to vyjasnili, půjdeme dolů na snídani.“

„Ano, jdeme.“ Edward se zubil od ucha k uchu a tvářil se mnohem blaženěji než před chvilkou. „Obvykle máme ve středu jenom vejce na másle a toasty, ale paní Trenchová povídala, že když teď máme v domě muže, budeme mít i uzeného lososa. Povídala, že muži potřebují vydatnou stravu.“

„Paní Trenchová je zjevně moudrá žena.“

Vyšli ze dveří a společně scházeli po úzkých podkrovních schodech dolů.

Na podestě Edward vzhledl ke Gabrielovi. „Ale neřekl jste mi ten správný výraz, pane.“

„Jaký správný výraz?“

„Pro pana Cleetona. Povádal jste, že bastard pro něj správný výraz není.“

„To je pravda.“

„A co teda pan Cleeton je?“

Gabriel se zamyslel nad svou švagrovskou povinností. „Já ti ten správný výraz prozradím, ale musíš mít na paměti, že ho džentlmen nepoužívá před dámami. Je to jasné?“

Edward se nedočkavě rozzářil při pomýšlení, že pronikne k tajným mužským vědomostem. „Ano, pane, slibuji, že to slovo neřeknu před tetou ani před sestrami.“

„A dokonce ani před paní Trenchovou. Je to ctihodná paní a zaslouží si stejně zdvořilé zacházení jako tvoje teta a sestry.“

„Tak dobře. Slibuji, že to před paní Trenchovou taky neřeknu.“

„Nejpřiléhavější termín pro pana Cleetona je čubčí syn.“

„Čubčí syn,“ opakoval si Edward starostlivě a bylo vidět, že si to chce zapamatovat správně. „Znamená to, že jeho matka byla pes?“

„Ne,“ odpověděl Gabriel. „To by byla urážka pro všechny psy, co jich na světě je.“

„Tak vy dva jste včera večer na té výstavě objevili mrtvolu pana Burtona?“ Beatrice si přiložila ruku k hrudi a zakymácela se na židli. „A říkáte, že ho nejspíš zavraždili? Dobré nebe. Je po nás veta.“

Ohromení a hrůza v jejím hlase přiměly Gabriela vzhlednout od uzeneho lososa.

Zkoumavě se zadíval na Beatrice, která seděla na protějším konci stolu. Posadit se do čela stolu nebyl jeho nápad, to paní Trenchová dala jasně najevo, že podle jejího názoru musí zaujmout místo, které se v lepších domácnostech vykazuje pánovi domu. Když chvíli nato vešla Venetia v černých šatech, ihned z jejího výrazu vyčetl, že obsadil židli, kde normálně sedává ona.

„Nemyslím, že to dopadne tak tragicky,“ chlácholil Gabriel Beatrice. Pak se obrátil na Edwarda. „Podal bys mi jahodový džem?“

„Ano, pane,“ odpověděl Edward s plnou pusou vajec na másle a ochotně mu podával misku s džemem. „Jak vypadá zavražděný člověk, pane?“

„No tak, Edwarde,“ napomenula ho Beatrice přísně. „To by stačilo. O takových věcech se u stolu nemluví.“

„Ale vždyť jsi o tom začala sama, teto Beatrice.“

Beatrice si povzdychla. „Jez a neskákej starším lidem do řeči.“

Edward se vrátil k jídlu, Gabriel však věděl, že chlapci neujde z jejich rozhovoru ani slůvko. Morbidní téma vraždy se nedalo jen tak ignorovat.

„Poslyš, teto Beatrice,“ ozvala se Venetia rázně, „nepropadej panice, prosím tě. Máme situaci pevně v rukou.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ osopila se na ni Beatrice. „Hrozí nám příšerný skandál. Pro všechny svaté, jestli vyjde najevo, že jsi včera na té výstavě našla mrtvolu, budou z toho hrozná klepy.“

„Najevo už to vyšlo, bohužel,“ volala Amelia, která právě vešla do salonku a mávala výtiskem Létajícího zpravodaje. „Že neuhodnete, kdo ten článek napsal?“

Venetia udělala obličej a natáhla se pro konvici skávou. „Pan Otford?“

„Přesně ten.“ Amelia si sedla vedle Edwarda. „Je to vzrušující článek. Myslím, že si to dneska ráno přečte celý Londýn. Nestane se každý den, aby se na výstavě fotografií našla mrtvola.“

„Jsme ztraceni,“ zakvílela Beatrice. „Budeme muset opustit náš krásný domeček a zrušit podnik. Přijdeme o všechno.“

Gabriel se obrátil k Amelii. „Co kdybyste nám ten článek přečetla?“

„Mileráda.“ Amelia si odkašlala.

ŠOKUJÍCÍ UDÁLOST NA VÝSTAVĚ FOTOGRAFIÍ

Od Gilberta Otforda

V úterý večer bylo v průběhu výstavy fotografií objeveno tělo jednoho z fotografů. Zesnulý byl identifikován jako pan Harold Burton z Greenstone Lane.

Panuje přesvědčení, že neúspěch na zvoleném poli působnosti spolu s finančními nezdary a rostoucími dluhy přivedl pana Burтона k tomu, aby sáhl po kyanidu draselném.

Mrtvolu objevila čirou náhodou známá fotografka paní Jonesová. Byla v té chvíli ve společnosti svého manžela, pana Jonese. Čtenáři našeho listu se jistě rozpomenou, že pan Jones se teprve nedávno vrátil do Londýna a do náruče své milované choti poté, co byl rok považován za mrtvého.

Je pochopitelné, že objevení páně Burtonova mrtvého těla vrhlo na celou výstavu černý mrak. Paní Jonesová, jejíž nádherné fotografie získaly obdiv všech přítomných, byla z nálezu velmi rozrušená. Panovaly velké obavy, aby neomdlela. Její oddaný manžel ji z výstavní síně láskyplně odvedl.

„Ach, pro smilování,“ dopálila se Venetia. „Na omdlení mi rozhodně nebylo.“

„Myslím, že to, jak napsali, že jsi byla rozrušená a manžel tě láskyplně odvedl domů, zní moc pěkně,“ odporovala jí Amelia. „Souhlasím s panem Jonesem. Vůbec si nemyslím, že nám ta zpráva způsobí potíže. A ani trochu bych se nedivila, kdyby k nám přilákala další zákazníky. Lidé budou ještě zvědavější než předtím, jak vypadá ta záhadná vdova.“

„Bývalá vdova,“ opravil ji Gabriel mírně.

„Ano, ovšem,“ řekla Amelia a nabírala si na talíř smažená vejce. „Promiňte mi, pane, nesmím zapomínat na váš zázračný návrat. Je to koneckonců nejnovější pokračování legendy o tajemné paní Jonesové.“

„Rád jsem posloužil,“ odtušil Gabriel.

Beatrice stáhla zmateně obočí. „Tomu nerozumím.“ Obrátila se ke Gabrielovi. „Tvrdil jste přece, že pan Burton byl zavražděn.“

„K tomu závěru jsme s Venetií dospěli,“ potvrdil Gabriel.

„Ale v tom článku se jasně píše, že si pan Burton vzal život.“

„Ano, vidíte?“ Gabriel snědl další kousek lososa a uvažoval o tom.

„A není tam ani zmínka o prchající postavě, kterou Venetia zahlédla na schodišti. Zajímavé. To bych rád věděl, jestli policie některé skutečnosti tají, aby vraha ukolébala v přesvědčení, že jeho zločin zůstal neodhalen, nebo jestli skutečně pokládá Burtonovu smrt za sebevraždu.“

„Může to mít ještě jiné vysvětlení,“ připomněla Venetia. „Víte, pane Jonesi, včera v noci jsme si dělali starosti hlavně s naší vlastní situací. Úplně jsme zapomněli, že v budově byl člověk, který měl nejpádňější důvod zajistit, aby výstavní síň nepoškodil skandál, jaký by vražda nepochybně vyvolala.“

„No ovšem,“ zvolala okamžitě Beatrice. „Christopher Farley, pořadatel té výstavy. Pan Farley je velice vlivný pán jak v uměleckých kruzích, tak ve vysoké společnosti. Nepřekvapilo by mne, kdybych se doslechla, že dokázal vyvinout určitý tlak na policii, aby oznámila, že šlo o sebevraždu, nikoli o vraždu.“

V každém případě máme o problém méně, pomyslel si Gabriel. Skutečnost, že se reportér nedozvěděl, že Venetia viděla někoho prchat z místa činu, znamená, že to s největší pravděpodobností neví ani vrah.

Venetia se na něj zkoumavě podívala. „Jaké máte na dnešek plány, pane Jonesi?“

Pomyslel si, že by uvítal, kdyby ho konečně přestala oslovovat s tak přehnanou obřadností.

„Náhodou jsem si udělal seznam.“ Vytáhl z kapsy proužek papíru a položil ho na stůl. „Nejdřív vám dám negativ té železné truhly, který jste udělala v Domě Arkán. Byl bych vám vděčný, kdybyste ho vyvolala co nejdříve.“

Pokývla hlavou. „Velmi dobře. Nač vám ten snímek bude?“

„Podařilo se mi rozluštit šifrovaný nápis na víku té truhly. Je to pouze seznam bylin, který mně ani mému bratranci nic neříkal. Nedovedu si představit, v čem by mohl být důležitý. Zde v Londýně však žije jeden člen Společnosti Arkán, který provedl rozsáhlý

výzkum alchymistových písemností. Je možné, že něco vyvodí z ornamentu, který jména bylin ovíví.“

„Vy mu chcete ukázat fotografii té truhly?“ vyzvídá Edward.

„Ano,“ odpověděl Gabriel. „Abych se však pojistil pro případ, že by snímek padl do nepravých rukou nebo ho pan Montrose, který už není nejmladší, ztratil, chci vás požádat, abyste ho trochu vyretušovala. Rád bych změnil jména jedné či dvou bylin. Je to možné?“

„Já vám to udělám,“ nabídla se Beatrice.

„Děkuji vám. Panu Montroseovi pochopitelně prozradím, co tam schází, aby měl k dispozici správné informace.“

Edward se rozzářil obdivem. „To je moc chytré, pane.“

„Dělám, co mohu,“ odtušil skromně Gabriel. „Musím však přiznat, že si nedělám velké naděje, že mi pan Montrose sdělí o mnoho víc, než nač už jsme s bratrancem přišli. Mohl by mi však pomoci v jiném směru.“

„V jakém?“ chtěla vědět Venetia.

Podíval se na ni. „Montrose vedl řadu let seznamy členů Společnosti Arkán. Na těch seznamech jsou kromě jmen členů i jména jejich příbuzných.“

Venetia se maličko zamračila. „Vy chcete své pátrání rozšířit i na rodiny vašich členů?“

„Ano.“ Opřel se dozadu se šálkem kávy v ruce. „Hodlám rozšířit okruh podezřelých o příbuzné všech členů, kteří věděli o tom, že jsme objevili alchymistovu laboratoř. Kromě toho jsem si poznamenal i jména těch, kteří byli včera večer ve výstavní síni. Moc rád bych věděl, kdo z nich má nějaké spojení na Společnost Arkán.“

Beatricin obličej potemněl úzkostí. „Jste přesvědčen, že ten zloděj, po němž pátráte, sleduje Venetii, vidíte?“

„Ano,“ přitakal. „Bohužel se obávám, že je to velice pravděpodobné. Právě proto jsem pocítil potřebu vstát z hrobu.“

„Jisté je jedno,“ podotkla Beatrice zamyšleně. „Jestliže se ten zlosyn pohybuje ve Venetiině blízkosti, jeho pozornost se v téhle chvíli upírá na vás. Určitě ví, kdo jste.“

„To ano,“ dal jí Gabriel za pravdu. „Je to velmi pravděpodobné.“

Venetia odložila vidličku. V očích jí zaplálo chmurné pochopení. „Domníváte se, že když nyní bydlíte s námi, zlosynova pozornost se přesune na vás. Doufáte, že ho ode mne odvedete.“

Gabriel pokrčil rameny a vzal si další toast.

Beatrice se okamžitě rozveselila. „Ano, ovšem. To dává dokonalý smysl. Je to brilantní nápad, pane Jonesi. Proč by se měl ten člověk zajímat o Venetii, když jste se na scéně vynořil vy? Bude přece zcela logicky předpokládat, že klíč k šifře na té truhle musíte mít jediné vy. Venetia ji přece pouze fotografovala.“

„Je to docela jednoduchý plán,“ připustil Gabriel. „Ale podle mých zkušeností vycházejí právě takové plány nejlépe.“

Venetia se znovu začala zabývat jídlem. Gabrielovi však neuniklo, že jí Beatricin závěr úlevu nepřinesl. Neodvažoval se doufat, že by důvodem mohly být obavy o jeho bezpečnost.

Včera v noci to vůbec nebylo snadné, dívat se, jak z pracovní odchází. Celou svou bytostí ji toužil zadržet. Cožpak nechápe, že patří k sobě? Zapomněla snad na slib, který mu dala v okamžiku vášně té poslední noci v Domě Arkán?

Jsem tvoje.

Malý a ošuntělý fotoateliér Harolda Burtona se koupal v pochmurném šeru, skoro jako by vytušil, že se jeho majitel už nevrátí, a sám se zavřel.

Venetia si uvědomila, že hustá mlha ponuré ovzduší ještě zhoršuje. Stála v jednom vchodu v úzké uličce přímo naproti Burtonovu ateliéru. Ačkoli bylo časně odpoledne, jen s obtížemi krámk v mlze rozeznávala. Zdvihla pohled k oknům nad ním. Ani tam neobjevila jediný náznak lidské přítomnosti. Byl tam bezpochyby Burtonův soukromý byt.

K rozhodnutí, že se sem dnes vypraví, dospěla zcela impulzivně. Výběr vhodného modelu pro další portrét do úspěšné řady Shakespearovi muži nechala na Amelii a na prodavačce Maud, která její podnik vedla.

Možnost, že ji Burton vyfotografoval víckrát, ale snímky už nestačil pohodit na její práh, protože mezitím zemřel, jí nedopřávala klidu od chvíle, kdy procitla. Bůhví jakou další čertovinu Burton se svými retušovacími štětci zamýšlel, než ho předčasně sklátila smrt. Nemohla si dovolit, aby nějaké ztrapňující snímky padly do rukou jejích konkurentů nebo hůř, skončily u některého zákazníka.

V uličce nebylo zrovna rušno. Krámky po obou stranách Burtonova fotoateliéru byly otevřené, ale bez zákazníků. Nepočtení odvážlivci, kteří se nebáli vydat do neproniknutelné mlhy, zde bloudili jako ztracené přízraky, a protože měli co dělat, aby co chvíli nevrazili do zdi nebo nezakopli o nerovné dlažební kostky, Venetie přešlapující ve vchodu si vůbec nepovšimli. Zjistila, že jí dlouhé černé šaty a černý závoj na obličeji propůjčují neviditelnost.

Počkala, až kolem ní pomaloučku překodrcá prázdná drožka, a pak přešla uličku ke krámku.

Nepřekvapilo ji, když našla dveře zamčené. Na všech oknech byly stažené rolety. Burton bezpochyby obchod zamkl včera večer před odchodem na výstavu, kde se měl setkat se svým vrahem.

Došla až na roh, zahrnula a vydala se úzkou zásobovací uličkou za krámky. Tady snad byla mlha ještě hustší.

Dotápala k zadnímu vchodu do ateliéru a přesvědčila se, že je také zamčený. Vytáhla z vlasů sponku a pustila se do práce. V duchu si pochvalovala, že ve fotografické branži člověk získá docela slušnou obratnost v zacházení s nástroji a nejrůznější mechanikou. V tom oboru se totiž improvizuje v jednom kuse.

Dveře povolily. Ještě jednou se rozhlédla na všechny strany, nespátřila však nikoho, kdo by si mohl všimnout, že vchází dovnitř. V moři mlhy, v níž se ulička utápěla, nezachytila sebemenší pohyb.

Tiše jako myška vklouzla do zadních dveří a zavřela je za sebou. Zůstala stát a přelétala pohledem zšeřelou místnost plnou věcí nastavených bez ladu a skladu.

Místnost obsahovala obvyklé haraburdí, jakého se u každého fotografa najde velká spousta. Krabice se starými negativy byly naskládány až do stropu. Vybledlá pozadí nejrůznějších barev a témat stála odstrčená u zdi. Jeden kout zabírala oprýskaná židle pro model, která měla ulomenou jednu nohu. Pod židlí stál pár dámských střevíků velmi malé velikosti, které vyšly z módy před dobrými dvěma lety.

Zničehonic pocítila bodnutí soucitu. Chudák Burton. Bud' vůbec netušil, jak je důležité mít přehled o nejnovějších módních trendech, anebo na pořízení nové moderní obuvi neměl.

Ona sama měla ve svém studiu tři páry dámských střevíků. Všechny podle poslední módy a nesrovnatelně elegantnější než tyhle. Měly však s nimi jedno společné. Všechny byly určeny na malou a úzkou ženskou nožku.

Nepochybovala, že Burton do střevíků investoval z téhož praktického důvodu, který vedl i ji k pořízení tří párů, příliš malých pro kohokoli z rodiny. Ta elegantní a půvabná obuv totiž byla náramně užitečná vždy, když zákaznice žádala snímek celé postavy a nepřála si, aby byla vidět její vlastní rozměrná chodidla.

To pak stačilo postavit před nohy dotyčné dámy malé špičaté střevíčky a naaranžovat jí sukni tak, aby zpod ní vykukovala jejich přední polovina. Člověku to ušetřilo spoustu retušování.

Na nedalekém stole stály dvě zarámované fotografie, obě však měly rozbité sklo. Zvědavě přistoupila blíž, aby si je prohlédla.

Stačil jediný pohled, aby změřila hloubku Burtonovy nenávisti vůči své osobě.

Obě fotografie zachycovaly výjevy z Temže. Dobře je poznávala, protože je Burton zařadil mezi práce, které vystavil na jedné z

Farleyových výstav. Její vlastní Pohled na řeku za úsvitu si tenkrát odnesl první cenu.

Burton tehdy odešel z výstavy ve velkém vzteku. Docela dobře si ho dovedla představit, jak se vrací do svého krámku s neoceněnými snímky pod paží. Bylo to nejspíš tak, že sem vpadl jako velká voda a praštil fotografiemi na pracovní stůl s takovou silou, až sklo popraskalo. Vůbec se nenamáhal rozbité střepy uklidit. Možná mu každodenní pohled na ně připomínal, jak moc jistou paní Jonesovou nenávidí, a vyvolával v něm jakousi zvrácenou rozkoš.

Odvrátila se od pracovního stolu s jeho zneklidňujícím výjevem a přitom zavadila špičkou nohy o něco, co se válelo na podlaze. Na dřevěných prknech u jejích nohou zarachotil kus železa. V nepřírozeném tichu se to rozlehlo až příliš hlasitě.

Strnula se srdcem až v krku. Uklidni se, domlouvala si v duchu. Nebyl to tak pronikavý zvuk, aby ho bylo slyšet až venku.

Když se jí po chvíli tep uklidnil, rozhlédla se a pohled jí padl na dlouhý železný držák hlavy se stojanem. Těch se v dobách daguerrotypů a ferotypů běžně používalo ke znehybnění fotografovaných osob, aby vydržely dlouhou expozici. Po nástupu nových, rychlejších emulzí a zdokonalených fotoaparátů držákům odzvonilo, ačkoli se k nim řada fotografů uchylovala dodnes, když bylo třeba model znehybnit. Když měl kupříkladu člověk za úkol vyfotografovat čiperného kloučka, který ani okamžik neposeděl, ocital se často ve velikém pokušení držák hlavy použít.

Přešla přes místnost ke dveřím a otevřela je. Málem ji porazil čpavý zápach chemikálií uskladněných příliš dlouho v nevětrané místnosti.

To se dalo čekat, že zrovna Burton nebude brát zřetel na dobré rady fotografických časopisů o bezpečném skladování chemikálií, reptala v duchu. Žádný div, že v jednom kuse kašlal. Zavíral se tady v té komůrce, kam nepronikal čerstvý vzduch, bezpochyby celé hodiny a dýchal koncentrované výpary. Povzdychla si. V profesi spojené s řadou rizik to byl docela častý problém.

Chvíli nechala dveře dokořán, aby zápach trochu vyvanul, a teprve pak vstoupila do temné komory. Matné světlo, jež dopadalo v šikmém úhlu dovnitř, jí odhalilo ustalovací misku a lahve s chemikáliemi.

Povšimla si, jak je jeho vybavení nové, lesklé a nejlepší kvality. Některé lahve, jež stály na policích, byly dosud zapečetěné.

V místnosti bylo tak šero, že dřevěná truhlička pod pracovním stolem málem unikla její pozornosti. Sehnula se a otevřela ji. Uvnitř našla několik negativů na suchých deskách.

Stačilo prohlédnout jeden, aby věděla, co má před sebou.

Kroky za svými zády neslyšela. Když se jí na ústa přitiskla silná mužská dlaň, bylo už na křik pozdě.

Když ji vetřelec nešetrně zvedal vzhůru, hmátla po jediné zbrani, která byla po ruce, po pinzetě na vytahování snímků z chemických lázní.

„Nevříскеjte a nedělejte rámus,“ zahučel jí do ucha Gabriel. Úlevou dočista zemdlela, horlivě kývala hlavou a pustila pinzetu z ruky.

Odtáhl jí svou dlaň od úst a otočil ji k sobě. V šeru fotokomory vypadal velice obrovský a pořádně nasupený.

„Co tady, u všech čertů, děláte?“ zeptal se až příliš mírným hlasem. „Domníval jsem se, že dnešní den strávíte ve svém studiu.“

S námahou se vzchopila. „Na tohle bych se měla ptát já vás. Pokud vím, tak jste chtěl dnes ráno vyzpovídat jednoho starého pána ze Společnosti Arkán.“

„S Montrosem jsem už mluvil. Zrovna jsem se vracel do Sutton Lane, když mě napadlo, že bych se mohl zastavit ještě zde.“

„Co jste čekal, že tady najdete?“ vyzvíдалa ostražitě.

„Chtěl jsem zjistit o Burtonovi něco víc.“

„Proč proboha? Jeho smrt snad se zmizelým receptem nesouvisí.“ Gabriel mlčel.

Zastudilo ji v útrokách. „Nebo snad ano?“

„Odpověď zní, že možná nesouvisí,“ připustil.

Odkáslala si. „Nemohu si pomoci, ale věta možná nesouvisí podle mne ponechává moc velký prostor ke spekulaci.“

„Jako obvykle jste krajně vnímavá, milostivá paní.“ Pohlédl na dřevěnou truhlu. „Vidím, že jste našla negativy ke svým fotografiím.“

„Ano.“

„Já už jsem si je prohlédl také. Kromě toho nápisu na náhrobním kameni vypadají dost neškodně. Vyfotografoval vás, jak vycházíte z pekařství, jak zacházíte do svého studia a při rozhovoru se zákazníkem, to je všechno.“

Otřásla se. „Ta závist Burtona zřejmě dohnala k podivné posedlosti mou osobou.“

„Osobně spíš začínám pochybovat, že byl na vás skutečně tak fixovaný,“ překvapil ji Gabriel.

„Jak to myslíte?“

„Dělá mi velké starosti skutečnost, že vás Burton několik dní sledoval a pak se nechal ve vaší bezprostřední blízkosti zavraždit.“

„Cože?“ Pomyslení na možné důsledky ji vyděsilo. „Počkejte, pane, chcete naznačit, že jeho smrt má něco společného se mnou?“

„S tou možností musím počítat, dokud se neobjeví další důkaz.“

„Zdráhám se vám to připomínat, pane, ale jsem jediný člověk, o kterém až dosud víme, že měl k vraždě Burtona motiv. Jelikož jsem ji ale nespáchala, musíme předpokládat, že ho zavraždil někdo jiný kvůli něčemu, co se mnou nemá žádnou spojitost.“

„Možná.“

„Už zas je tady to slovo,“ postěžovala si. „Povězte mi laskavě, kde je podle vás v mé argumentaci háček.“

„Uvažujete výborně, má sladká, ale vycházíte ze zneklidňujících náhod. Taková vysvětlení se mi odjakživa nezamlouvala.“

Podráždilo ji, že jí tak neformálně říká má sladká. Jako by jejich vztah dospěl do stadia, kdy je taková důvěrnost přirozená.

Pohlédl na ni. „Zatím jste mi neřekla, proč jste se sem dnes ráno rozhodla násilím vloupat.“

Zaskřípala zuby. „O žádné násilí se nejednalo. Jen jsem trochu pošourala sponkou a dveře se otevřely samy.“ Vtom se zarazila. „Jak jste se sem dostal vy?“

„Taky jsem trochu šoural.“ Ukázal hlavou na dveře sousední místnosti. „Ale nezapomněl jsem za sebou zamknout, abych měl jistotu, že nevejde bez ohlášení někdo další a nepřekvapí mě.“

„To je skvělý nápad,“ prohlásila v ohromení nad tou logikou. „To si musím zapamatovat propříště.“

„Příště,“ ujistil ji Gabriel důrazně, „budete veškeré plány podobných aktivit konzultovat se mnou, než je začnete uskutečňovat.“

„A proč bych to dělala?“ ohradila se. „Vsadím se, že byste se mi je snažil rozmluvit.“

„Jestli vám to ještě nedošlo, paní Jonesová, tak tohle je vynikající způsob, jak se dostat za mříže. Detektiva, který nás včera v noci vyslýchal, vůbec nenapadlo, že by vás měl podezřívát z Burtonovy smrti, ale jeho názor by se mohl radikálně změnit, kdybyste byla přistižena v jeho domě.“

„Dala jsem si velký pozor, aby mě nikdo neviděl. A abych odpověděla na vaši otázku. Přišla jsem sem, protože jsem se bála, že mě Burton možná vyfotografoval víckrát a že ty snímky mohl

vyretušovat tak, že by to bylo velmi trapné, kdyby padly do rukou mých konkurentů.“

„Mě to taky napadlo,“ přiznal. „Ale s výjimkou těch na první pohled neškodných negativů v té dřevěné bedýnce jsem žádné další podobné snímky nenašel.“

„Bohudík.“ Vzhledla ke stropu. „A co ten jeho byt?“

„Tam taky nic zajímavého není.“ Zvedl truhličku a odešel z fotokomory. „Pojďte, vezmeme ty negativy s sebou a prozkoumáme je důkladněji, až budeme bezpečně odtud.“

Loudala se za ním směrem k zadním dveřím. Zůstala však stát, když jí pohled padl na karton suchých desek, který stál opodál na stole. Jméno výrobce důvěrně znala. Také si u něj objednávala.

„Tohle je ale zajímavé,“ prohodila.

S rukou na knoflíku kliky se na ni ohlédl. „Copak?“

„Všeobecně se má za to, že si Burton tak tak vydělá na holé živobytí, ale vybavení jeho fotokomory je skoro nové a velice drahé. Navíc je tenhle karton desek největší, jaký ta firma vyrábí. Stojí strašně moc peněz.“

„Burton bral zřejmě svou práci velmi vážně. To málo, co vydělal, investoval do zásob a vybavení.“

„Podle toho, co jsem se doslechla, nevydělával tolik, aby si mohl dovolit rozhazovat za tak drahé věci.“ Poklepala špičkou střepečku o podlahu. „To bych ráda věděla, jestli si nepořídil i nový fotoaparát.“

„Vedle v místnosti je jeden na stativu,“ informoval ji Gabriel. „Ale moc pozorně jsem si ho neprohlížel.“

Vešla do přední místnosti ateliéru. Burton měl židli a pozadí postavené tak, aby co nejvíc využil nepatrné světlo, které sem dopadalo špinavými okny. Jediný pohled na objemný fotoaparát na stativu jí řekl vše.

„Je to hodně starý typ,“ oznámila a šla zpátky kolem pultu. „Zjevně nevydělával dost, aby si pořídil nový.“

Vtom spatřila na polici za pultem klobouk a zůstala stát, jako když do ní uhodí.

„Nezdržujte se už, Venetie,“ napomenul ji Gabriel. „Je nejvyšší čas, abychom odtud zmizeli.“

„Už jen vteřinku, pane, víc nepotřebuji.“ Zvedla klobouk. Byl mnohem těžší, než by se na obyčejný klobouk slušelo.

„Nač ho, u všech čertů, potřebujete?“ otázal se Gabriel a v hlase mu bylo znát, že je proti své vůli zvědavý.

„Kdykoli jsem pana Burtona přistihla, jak mě pozoruje, měl u sebe pokaždé tenhle klobouk. Jenomže ho nesl pod paží. Nikdy jsem si nevšimla, že by si ho posadil na hlavu.“ Obrátila klobouk vzhůru nohama a spokojeně se usmála. „A tohle je důvod.“

„Co to tam máte?“

„Skrytý fotoaparát.“ Otočila klobouk k němu a ukázala mu, co má uvnitř. „Je úplně nový. Od Crowdera. Má vynikající čočky. Tohle muselo stát celé jmění.“

„U všech rohatých.“ Gabriel postavil truhličku na zem, vzal si od ní klobouk a pozorně ho zkoumal. „Jakživ jsem nic takového neviděl.“

„V naší profesi se tomu říká detektivní fotoaparát. Umísťují se do nejrozmanitějších předmětů. Už jsem je viděla i ve vázách a v aktovkách, ale také jinde.“

„Tím způsobem tedy mohl pořizovat vaše snímky, aniž byste cokoli tušila.“

„Přesně tak.“

Gabriel vrátil klobouk s fotoaparátem na polici, zvedl truhličku a znovu zamířil ke dveřím. „Za takové tajné fotografování se platí hodně?“

„Ano,“ přisvědčila a následovala ho. „To víte, zatím je to spíš okrajová činnost, ale soudím, že se to za čas stane hlavní součástí naší branže.“

„Kdo by za něco takového chtěl platit?“

„Jen uvažte, jaké to skýtá možnosti, pane Jonesi. Představte si, kolik žen si bude přát zachytit nevěrné manžely ve společnosti jejich milenek. A pomyslete na všechny ty žárlivé manžele, kteří se obávají, aby se jejich manželky nescházely s cizími muži. Finanční potenciál je prakticky neomezený.“

„Už vám někdo někdy řekl, paní Jonesová, že máte neuvěřitelně cynické názory na manželství?“

„Dávám přednost tvrzení, že moje názory jsou realistické.“ Odmlčela se. „Ale alespoň mám zodpovězenou jednu otázku ohledně pana Burtona, která mi pořád vrtala hlavou.“

„Teď už víte, kde bral na to nové vybavení.“

„Ano. Dal se na dráhu detektivního fotografování.“

O něco později v domku na Sutton Lane Venetia uložila do truhličky poslední negativní desku, narovнала se na židli za psacím stolem a podívala se na Gabriela.

„Měl jste pravdu, pane. S výjimkou toho vyretušovaného negativu na těch fotografiích nic pozoruhodného není.“

„Pokud pominete skutečnost, že poskytují velice přesný záznam vašich příchodů a odchodů i lidí, se kterými se setkáváte,“ namítl Gabriel klidně. „Bud' si Burton skutečně vypěstoval nějakou podivnou posedlost vaší osobou, nebo si ho někdo najal, aby vás sledoval.“

21

Amelia seděla v pokojíku vedle výstavní místnosti s Maud Hawkinsovou, která studio vedla. Společně si prohlížely mladého muže v římské tóze, který stál před nimi.

Maud byla jen o rok starší než Amelia. Ačkoli byla dcerou hospodyně a komorníka, umínila si, že nepůjde do služby po vzoru rodičů. O místo ve Venetiině studiu se přišla ucházet krátce po jeho otevření a byla okamžitě přijata. Byla inteligentní a horlivá a se zákazníky to uměla přímo skvěle.

Muž v tóze byl Jeremy Kingsley. Byl poslední ze tří kandidátů, kteří se přihlásili na inzerát v novinách. První dva se nehodili, ale Jeremy vypadá slibně, soudila Amelia. Neuniklo jí, že Maud má stejný názor.

Jeremy byl vysoký a světlavý, měl úchvatné modré oči a energickou hranatou bradu. V tóze mu to ohromně slušelo, i když byl trochu nesvůj. Oděv mu odhaloval svalnaté paže a jedno mohutné rameno. Jeremy pracoval v půjčovně koní. Léta nakládání sena, zvládání silných koní a manévrování s těžkými kočáry udělala zázraky, pochvalovala si v duchu Amelia.

Odtřhla pohled od Jeremyho a naškrábala na papír poznámku. Mužná ramena. Venetia si na takové detaily potrpěla.

Vzhlédla a zjistila, že Maud na Jeremyho civí jako na velký a lákavý smetanový dort.

„Děkujeme vám, pane Kingsley,“ řekla proto. „To bude prozatím vše. Můžete se vrátit do šatny a převléknout se do svých šatů.“

„Račte prominout, slečno.“ Jeremyho ušlechtilé čelo se pokrylo vráskami úzkosti. „Budu se vám hodit?“

Amelia pohlédla na Maud.

„Myslím, že se bude hodit ohromně,“ prohlásila Maud. „V tóze vypadá výborně, že?“

Jeremy se na ni vděčně usmál a Maud mu úsměv oplatila.

„Souhlasím.“ Amelia odložila tužku a obrátila se k Jeremymu. „Nevidím žádný důvod, proč byste se paní Jonesové neměl v roli

Caesara zamlouvat, pane Kingsley. Ale jistě chápete, že konečný ortel vyřkne ona, až se s vámi setká.“

„Ano, slečno. Děkuju vám, slečno.“ Jeremy byl očividně rozradostněný. „Vynasnažím se, aby byla spokojená.“

„Výborně,“ řekla Amelia. „Paní Jonesová vás přijme třiadvacátého ve tři hodiny. Budete-li jí vyhovovat, hned si vás vyfotografuje. To bude trvat asi dvě hodiny a možná dokonce i déle. Paní Jonesová je velice pečlivá.“

„Rozumím, slečno.“

„Musíte přijít včas,“ upozornila ho Maud. „Paní Jonesová je nesmírně zaměstnaná. Nerada na své modely čeká.“

„Žádný strachy, slečno,“ ujistil ji Jeremy a zamířil k šatně. „Přijdu přesně.“

Zmizel za těžkým rudozlatým závěsem, který odděloval pánskou šatnu. Když se zanedlouho odtamtud vynořil, měl na sobě znovu svůj špatně padnoucí konfekční oblek. Amelia si pomyslela, že mu tóga slušela mnohem lépe. Bylo jí jasné, že Maud má stejný názor.

Jeremy vykoktal ještě několik vděčných slov a radostně odpěchal.

Amelia a Maud se vrátily do výstavní místnosti.

„Vážně si myslím, že pan Kingsley bude moc pěkný Caesar,“ poznamenala Amelia.

„Ano, slečno, to máte svatou pravdu.“ Maud si zamnula ruce. „Čekám, že se bude prodávat ještě líp než onehdy ten Hamlet. Na mužském v tóze něco je, nemyslíte?“

„To ano, ale překonat našeho Hamleta myslím nebude jen tak.“

Amelia zůstala stát před zarámovanou fotografií, která visela na stěně. Náladově a exoticky potemnělá fotografie zpodobňovala velmi pohledného muže, který na diváka shlížel svůdnými očima romantického básníka. Tmavé kučeravé vlasy měl velmi zajímavě rozevláté.

Hamlet měl na sobě bílou, na prsou rozhalenou košili, přiléhavé tmavé kalhoty a do vysokého lesku vycíděné vysoké boty. Připomínal spíš elegantního cestovatele než nešťastného prince. Hověl si na pozlacené židli a jednu nohu měl nataženou před sebe v póze, která zákaznicím přímo učarovala. Rukou s dlouhými prsty svíral postranní opěradlo židle. V té druhé držel Yorickovu lebku. Amelia si vzpomněla, jak složitě sháněly lidskou lebku. Maud ji nakonec koupila od malého divadla, které mělo jednu rezervní.

„Ten tvůj nápad, aby měl Hamlet rozepnutou košili, byl k nezaplacení,“ podotkla Amelia.

Maud se skromně usmála a také se na portrét obdivně zadívala. „Prostě mě to najednou zničehonic napadlo.“

Amelia přesunula pohled na sousední portrét. Byl to další velice pohledný mladík oblečený jako renesanční Ital. Sehnat lebku byla dřina, říkala si v duchu Amelia, ale vůbec se to nedalo srovnat s opatřováním kalhot s vyztuženým poklopem. Výsledek však stál za to. Kdo by čekal, že zákaznice vyztužený poklopec tak uchvátí?

„Můžeme jen doufat, že náš Caesar zaznamená stejný úspěch jako Hamlet,“ poznamenala Amelia. „Ale na to, co jsme zažily s Romeem, asi nebude mít ani jeden.“

„Ten se dodneška prodává nejlíp,“ přisvědčila Maud a upřela pohled na vyztužený poklopec. „Jen minulý týden jsem jich prodala dvacet. Brzy budeme muset přidělat další.“

„Je to koneckonců Romeo, není divu.“

„Mimochodem,“ vzpomněla si Maud a vrátila se za pult. „Dostala jsem vzkaz. Nějaký pán se ptá, jestli by paní Jonesová mohla vyfotografovat jeho přítelkyni. Objednala jsem ho na zítra. Všechny údaje jsou zapsané v knize objednávek.“

„Děkuji, Maud. Kdo je ten klient?“

„Lord Ackland,“ odpověděla Maud. „A ta dáma, kterou má paní Jonesová vyfotografovat, je paní Rosalind Flemingová.“

„Musel to pro vás být obrovský šok, paní Jonesová, když jste zjistila, že váš manžel je naživu.“ Úsměv Rosalind Flemingové byl chladný a vědoucí. „Dovedu si představit, jak to s nervy zacloumá, když se na prahu zjeví zemřelý člověk.“

„Šokující to zajisté bylo.“ Venetia posunula sošku vedle Rosalindiny židle maličko jinam a znovu chvátala k fotoaparátu. „Ale člověk se musí umět přizpůsobit, i když mu život občas provede nějakou čertovinu, a jít dál, nemyslíte?“

Chvíli bylo ticho.

„Čertovinu?“ opakovala Rosalind udiveně.

Amelia, která stála těsně za ní se zářivě bílým slunečníkem, honem varovně zatřepala rukou.

Venetia pochopila. Návrat domněle zesnulého manžela ze záhrobí se nesluší charakterizovat jako čertovinu. Umiňovala si, že se příště bude mít víc na pozoru.

Při jednání s klienty se vždycky vyskytl nějaký problém. Od začátku jí dělalo problémy vést nezávaznou konverzaci a současně se soustředit na přípravu snímku. Byla to však nezbytná součást celého procesu.

Klient začal být neklidný a napjatý, když se s ním člověk nebavil.

Jako by dnes kromě práce mimo skleník, kde fotografovala nejraději, neměla už tak dost problémů.

Rosalind jí dala jasně najevo, že o fotografování dvakrát nestojí. Vysvětlila jí, že s tím nápadem přišel lord Ackland a ona souhlasila jen proto, aby mu udělala radost.

Přesto jako kterákoli jiná klientka nad pět let byla i Rosalind marnivá a požadovala, aby jí portrét lichotil. Z toho důvodu trvala na tom, aby ji Venetia vyfotografovala u ní doma, spolu s nejdražšími cennostmi, které vlastnila.

Tmavomodré večerní šaty, které si pro tu příležitost vybrala, byly ušité podle nejnovější módy. Byly velmi francouzské a velmi hluboce vystřižené. Na sebe si navěsila celé jmění ve špercích.

Brilanty se jí třpytily na hrdle, na uších i ve složitém účesu. Vybrala si dokonce i židli, na které hodlala pózovat, bohatě zlacenou a dosti nápadně připomínající trůn.

Pokoj s vysokým stropem byl stejně elegantní a bohatě zdobený jako Rosalind. Na mramorových podstavcích stály antické urny a sochy, na tlustý koberec spadaly v kaskádách rudé sametové závěsy.

Před dvěma hodinami jí Gabriel a Edward pomohli naložit všechno potřebné vybavení, včetně fotoaparátu, desek, stativu, slunečníků a odrazových štítů do pronajatého kočáru. Když se vůz rozjel ulicí, Venetia se náhodou ohlédla zpátky. Zjistila, že Gabriel stojí na schodech a tváří se velmi spokojeně.

V té chvíli jí bylo jasné, že je tak nápadně blažený proto, že ji má na celé dopoledne zabavenou fotografováním. Bezpochyby si liboval, že se může pustit do vlastního pátrání a nemusí si lámat hlavu, co asi provádí Venetia. Věděla, že jí tu včerejší návštěvu u Burtona ještě neodpustil.

Fotografování v domech klientů bylo vždycky problematické. Rosalindinu knihovnu našťěstí zalévala spousta přirozeného světla zvenčí. Přesto trvalo nekonečně dlouho, než se podařilo osvětlení správně nasměrovat, a bylo vidět, že Rosalind pomalu, ale jistě ztrácí trpělivost. Rozhovor se začal ubírat velmi osobním směrem.

Venetia začínala mít pocit, že ji Rosalind úmyslně popichuje, možná proto, aby se tak nenudila.

„Nemusíte si přede mnou dávat pozor na pus, paní Jonesová.“ Rosalind se hrdelně zasmála. „I já jsem byla jednu dobu vdaná a přiznám se vám bez mučení, že mě vdovství baví nesrovnatelně víc než manželství.“

Venetia nemohla přijít na vhodnou odpověď, a proto se vytrvale držela tam, kde to pro ni bylo bezpečné. „Mohla byste, prosím pěkně, posunout pravou ruku nepatrně vlevo? Ano, to je ono. Amelie, přisuň ten slunečník o kousek blíž k paní Flemingové. Potřebuji na její levé tváři víc světla. Ráda bych zdůraznila její elegantní profil.“

Zalichotit klientce nemůže škodit, pomyslela si.

„Takhle?“ zeptala se Amelia a pohnula slunečníkem.

„Tak je to mnohem lepší, děkuji ti.“

Opět se podívala do hledáčku. Tentokrát se krátce soustředila, jako vždy těsně předtím, než stiskla spoušť.

Světlo a stín se prohodily. Aura Rosalind Flemingové ostře zářila a pulzovala prudkou emocí.

Rosalind nehoří netrpělivostí, uvědomila si Venetia. Vždyť ona div nepukne vztekem.

Raději to rychle skoncovat.

„Teď se, prosím vás, ani nehněte, paní Flemingová,“ požádala Venetia.

Stiskla spoušť. Každíčkový instinkt v jejím těle ji pobízel, aby z Rosalindina domu co nejrychleji zmizela, ale profesionální svědomitost ji zadržela.

„Raději uděláme ještě jeden snímek, jestli v té póze laskavě chvíličku vydržíte, paní Flemingová.“

„Tak dobrá, když jinak nedáte.“

Venetia vytáhla z fotoaparátu exponovanou desku, zasunula novou a znovu stiskla spoušť.

„Výborně,“ konstatovala s úlevou. „Myslím, že vás výsledky potěší.“

„Kdy budou fotografie hotové?“ zeptala se Rosalind bez velkého zájmu.

„Jsem momentálně dost vytížená, ale mohla bych je pro vás mít začátkem týdne.“

„Pošlu si pro ně služku,“ oznámila Rosalind.

Venetia pokynula Amelii, která zjevně vytušila rostoucí napětí v místnosti a spěšně balila slunečníky, zrcadla i odrazové desky.

„Zavolám lokaje, aby vám s tím pomohl,“ řekla Rosalind, přistoupila k psacímu stolečku a zatahala za sametový pás od zvonku.

„Děkuji vám,“ odtušila Venetia a snímala aparát ze stativu.

„S manžely je ten problém, že vyžadují příliš mnoho času a pozornosti,“ spustila Rosalind na starou notu. „I kdyby byli sebebohatší, vždycky si budou stěžovat, že manželka utrácí příliš mnoho za životní nezbytnosti, jako jsou šaty a střevíce. A přitom bez mrknutí oka vyházejí jmění za šperky pro své milenky. Zato když si manželka opatří nějakou tretku, chytají se stropu.“

Venetia přestala skládat stativ. „Prosím za prominutí, milostivá paní, ale raději bych hovořila o něčem jiném. Víím jistě, že jste si to neuvědomila, ale mé sestře Amelii je teprve šestnáct. A před takhle mladými dívkami by se o takových věcech nemělo mluvit.“

Amelia ze sebe vyrazila přidušené zakuckání a tvářila se, že je cele zaujatá odrazovými štíty. Venetia však nepochybovala, že vši silou přemáhá smích.

„Omlouvám se,“ opáčila Rosalind. Nasadila ledový úsměv a prohlížela si Amelii, jako by si jí do té chvíle nepovšimla. „Nenapadlo mne, že je tak mladá. Popravdě vypadá na svůj věk velmi dospěle a v práci je velmi obratná.“ Znovu se obrátila k Venetii. „Je vidět, že jste ji dobře vycvičila. Povězte mi, paní Jonesová, kde jste se vyučila v tom vašem řemesle?“

Rosalind si zjevně přestala brát servítky.

Venetia jen s námahou zkrotila zlost.

„Jak bezpochyby víte, paní Flemingová, fotografování je svobodné povolání a umění současně,“ odušila sametově. „První fotoaparát a základní poučení jsem dostala od otce krátce předtím, než zemřel. Mám veliké štěstí, že moje teta je vynikající malířka. Naučila jsem se od ní všechno, co vím o kompozici i o účincích světla a stínu.“

„Dovedu si představit, jak pan Jones užasl, když zjistil, že se jeho žena pustila do podnikání, zatímco on se v záchvatu amnézie potuloval po Divokém západě.“

„Pan Jones,“ tvrdila Venetia vyrovnaně, „je moderně smýšlející a velice pokrokový manžel.“

„Vskutku? Netušíla jsem, že existuje něco takového jako moderně smýšlející manžel.“

Dveře knihovny se otevřely a v nich se zjevil lokaj vlivreji.

„Milostpaní si přeje?“

Rosalind ukázala na hromadu fotografických potřeb. „Odneste to k zadnímu vchodu, Henry. A přivolejte paní Jonesové a její asistentce kočár.“

„Prosím, milostpaní.“

Henry se shýbl pro stativ. Venetia položila ochrannou dlaň na svůj vzácný fotoaparát.

„Ten si ponesu sama,“ oznámila.

„Ano, milostpaní.“

Lokaj se s náručí věcí vydal ke dveřím.

„A ještě něco, Henry,“ ozvala se Rosalind.

Henry se zastavil. „Ano, milostpaní?“

„Vím, že paní Jonesová a její sestra přišly do tohoto domu hlavním vchodem, ale teď chci, aby odešly zadními dveřmi jako ostatní dodavatelé. Je to jasné?“

Henry zrudl. „Ech, ano, milostpaní.“

Amelii samým ohromením spadla brada. Pohlédla na Venetii, co má dělat.

Venetia toho měla právě tak dost. „Pojďme, Amelie.“

Zvedla fotoaparát a zamířila ke dveřím. Amelia popadla slunečníky a chválala za ní. Henry průvod uzavíral.

Ve dveřích se Venetia zastavila a nechala Henryho a Amelii projít před sebou. Když ti dva vyšli na chodbu, otočila se k Rosalind.

„Přeji vám pěkný den, paní Flemingová,“ řekla. „Bude nesmírně zajímavé, jak ty vaše snímky vyjdou. Kritici o mně tvrdí, že mám dar zachytit samotnou podstatu charakteru toho, kdo mi sedí modelem. Ale to určitě víte.“

Rosalind se na ni dívala jako had na myš, kterou se chystá pohltit.

„Očekávám od vás pouze dokonalost, paní Jonesová.“

Venetia se sladce usmála. „Ovšem. Jsem přece umělkyně.“

Otočila se na patě a vyšla na zšeřelou chodbu. Harry a Amelia tam stáli celí nesví a napjatí.

Venetia svižně zahrnula doprava a zamířila k přednímu vchodu. „Tudy, Amelie. Pojďte, Henry.“

„Promiňte, milostpaní,“ zašeptal stísněně Henry. „Moc se omlouvám, milostpaní, ale vchod pro dodavatele je na opačném konci.“

„Děkuji, Henry, ale spěcháme, abychom už byly pryč, a hlavním vchodem to bude rychlejší,“ ujistila ho Venetia. „Už jsme totiž tamtudy jednou šly, víte?“

Henry, který nevěděl, co si počít, se za ní bezmocně loudal s nákladem věcí.

Na konci dlouhé chodby se Venetia zastavila a ohlédla se za sebe do šera. Rosalind, která se dovtípila, že jejího rozkazu nebylo uposlechnuto, vyšla z knihovny. Teď tam stála ve tmě na neosvětlené chodbě.

„Co si to dovoluujete?“ osopila se vzteky bez sebe.

„Odcházíme hlavním vchodem, jak jinak,“ odušila Venetia. „Jak se na umělce sluší a patří.“

V náhlém popudu se v mžiku usilovně soustředila a nechala své vidění sklouznout do opačného spektra. Před očima se jí rozsvítila Rosalindina aura, žhoucí a kolísavá, naznačující bezbřehý vztek.

Ona není jen dopálená, zjistila Venetia otřeseně. Ona mě nenávidí.

„Měla byste vědět jednu věc, paní Flemingová,“ spustila, když se vrátila ke svému normálnímu vidění. „Studio paní Jonesové se pyšní svou retušovací obratností. I ten nejšerednější člověk může totiž na fotografii vypadat krásně a přitažlivě.“ Odmlčela se, aby svým dalším slovům dodala váhy. „Ale jde to pochopitelně také obráceně.“

Byla to smělá hrozba a také dost riskantní. Ještě nikdy se však nesetkala s někým, kdo by chtěl na fotografii vypadat nepřitažlivě. A vzhledem k Rosalindině svěží kráse a neskrývané marnivosti se dalo celkem logicky předpokládat, že by se jí přičila představa, že na fotografii nedopadla dobře, bez ohledu na to, jaké city chová k fotografe.

Rosalind ztuhla. „Použijte tedy přední vchod, když musíte, paní Jonesová. Fakta to nezmění. Nejste nic víc než mazaná a pletichářská kramářka, která ošálila lepší, než je sama, svými triky a iluzemi. Však ona se vás vysoká společnost rychle nabaží a vydá se hledat zábavu jinam. Kdo ví? Jednou i vy možná budete dohnána ke sklence brandy s kyanidem.“

Otočila se na patě, jako bouře vpadla do knihovny a práskla za sebou dveřmi.

Venetia se zhluboka nadechla a uvědomila si, že se celá třese. Pod živůtkem jí stékal ledový pot. Jen se svrchovaným úsilím ovládla svůj obličej a došla do vestibulu u hlavního vchodu.

Amelia a Henry tam na ni čekali a vedle nich přešlapovala panská. Vypadala nervózně a vyplašeně. Venetia se na ni zářivě usmála.

„Dveře, prosím,“ poručila rázně.

„Ano, milostpaní.“ Panská se vrhla kupředu a šklubla dveřmi.

Venetia, křečovitě svírající fotoaparát, proplula dveřmi na schody před domem. Amelia jí šla v patách.

Henry ztěžka dupal za nimi s těžkým fotografickým vybavením.

Na konci ulice stála drožka, kočí i koně podřimovali. Henry hlasitě hvízdal, kočí se napřímil a pleskl opratěmi.

Kočár zastavil před panským domem. Henry naložil veškeré vybavení, pomohl Venetii a Amelii dovnitř a zabouchl dvířka.

Venetia otevřela okénko na stropě. Kočí tázavě shlédl dolů.

„Studio paní Jonesové na Bracebridge Street, prosím,“ požádala Venetia.

„Jo, milostpaní.“

Okénko se zavřelo.

V drožce se rozhostilo krátké a křehké ticho.

Vzápětí Amelii přepadl záchvat chichotání. Smála se tak, až si musela zakrývat ústa dlaní.

„Nemůžu uvěřit, jak jsi se do ní pustila,“ vypravila ze sebe konečně.

„Neměla jsem na vybranou,“ bránila se Venetia. „Kdybychom připustily, aby nás propustila zadním vchodem, způsobilo by nám to nenapravitelnou škodu. Byla by to jen otázka času, než by se to rozneslo, a přestaly bychom mít na hlavní vchod nárok všude.“

„Já vím. To, jak jsi jí pohrozila, že z ní teta Beatrice udělá šeredu, byl brilantní tah.“

„Musíme jen doufat, že hrozba zaúčinkuje.“

„Jak by to mohlo selhat?“ Amelia rozhodila rukama. „I kdyby odmítla ten snímek přijmout, bude vědět, že máme negativ a můžeme s ním udělat všechno možné, včetně toho, že vytvoříme nelichotivou podobiznu a vystavíme ji v galerii, aby to všichni viděli. To by byla, panečku, senzace.“

„Naneštěstí nic takového udělat nemůžeme. Hrozila jsem jí jen naplano.“

„Jak to? Paní Flemingová si to bohatě zaslouží za to, jak s tebou mluvila.“

„Pomsta se může chvilku zdát sladká,“ namítla Venetia, „ale pak se vždycky člověku vymstí. A v tomhle případě by to bylo obzvlášť nebezpečné. Kdybychom krásnou paní Flemingovou předvedli jako šeredu, ostatní klienti by se u nás už nenechali portrétovat.“

„Ze strachu, že dopadnou jako ona.“ Amelia udělala obličej. „Ano, už to chápu. Tak to si pomstu musíme nechat zajít. Ale je to škoda. Paní Flemingová si zaslouží stejně hrubé zacházení, jaké ušetřila tobě.“

Venetia vyhlédla na ulici. „Otázkou je, proč vlastně?“

„Proč se k nám zachovala hrubě?“

„Ne. Proč mě tak nenávidí. Viděla jsem ji sice v davu na té výstavě, ale nikdo nás nepředstavil, mluvily jsme spolu až dnes. Co jsem spáchala, že ke mně chová takovou zášť?“

Gabriel seděl s Venetií a Beatricí v salonku, jehož okna vedla na Sutton Lane.

Velká konvice s kávou, kterou donesla paní Trenchová, trůnila na stolku vedle pohovky. Beatrice s brýlemi na nose kladla na oválné plátno ve vyšivacím rámu dokonalé stehy a tvořila žlutou růži.

Duchem nepřítomná Venetia pila kávu. Bylo na ní vidět, jak je ze zážitku v domě Rosalind Flemingové otřesená a nesvá. Profese fotografky s sebou nese řadu rizik, pomyslel si Gabriel. Zákazníci s mnoha konexemi, kteří ji mohou zlomyslnými klepy zničit, jsou jedním z nich.

„Čemu ale pořád nerozumím,“ ozvala se Venetia a spustila ruku se šálkem, „je to, proč paní Flemingová vůbec přistoupila na to, abych ji fotografovala.“

„Řekla bych, že je to nad slunce jasnější,“ odpověděla Beatrice a zadívala se na růži. „Myslím, že na vnitřek květu použiji tmavě zlatou nit.“

Gabriel vytáhl obočí a tázavě pohlédl na Venetii. Nepatrně zavrtěla hlavou na znamení, že rovněž nepochopila, co má teta na mysli.

Gabriel si odkašlal. „Chcete tím naznačit, slečno Sawyerová, že s tím paní Flemingová souhlasila, protože je to módní záležitost?“

„Ale ne, kdepak.“ Beatrice kramařila v šicím košíčku a zřejmě usilovně pátrala po temně zlaté bavlnce. „V Londýně je spousta módních fotografií. Je jasné, že se Rosalind Flemingová nechala od Venetie fotografovat, protože neměla na vybranou.“

„Jak to?“ nechápal Gabriel.

Beatrice na něj zamžourala přes obroučky brýlí. „Aby se nechala vyfotografovat, po ní přece chtěl ten její amant, lord Ackland, jestli si vzpomínáte. Byl to on, kdo sezení objednal, a on také za hotový portrét zaplatí.“

Venetiiin šálek zůstal trčet kousek od úst. Obličejem jí prokmitl úlek. „Ale ovšem. Máš pravdu, teto Beatrice. Měla jsem si na to vzpomenout hned.“

Gabriel o ni zavadil pohledem a pak obrátil pozornost zase k Beatrici. „Chcete tím říci, slečno Sawyerová, že Rosalind seděla modelem Venetii jen proto, aby udělala radost svému milenci?“

„Tím chci říci, že neměla jinou možnost než mu udělat radost, pane Jonesi.“ Beatrice konečně našla správnou bavlunku. „Možná tak docela nechápete pravou povahu vztahu, do kterého se zapletla Rosalind Flemingová, protože jste muž.“

„Na jejich vztahu není nic záhadného.“ Pokrčil rameny. „Podle pana Harrowa je Acklandovou milenkou.“

„Přesně tak.“ Beatrice si povzdychla. „Žena v situaci paní Flemingové může sice světu předstírat, že má přemíru svobody, o jaké se vdané ženě ani nesní, ale skutečnost je jiná. V mnoha směrech je totiž stejně sešněrovaná a rozhodně je zranitelnější, když se jedná o rozmary pána, který platí její účty.“

Venetia na Beatrici pohlédla s náhlým pochopením. „Jinými slovy, jestliže lord Ackland trval na tom, že objedná její portrét, neměla jinou možnost než poslechnout a nechat se vyfotografovat.“

„Aby žena uspěla v roli milanky,“ dodala Beatrice, „musí být neustále chytrá, okouzlující a úchvatná. Může si sice namlouvat, že má svého milence v hrsti, ale hluboko v nitru jí nepřestává hlodat vědomí, že kdyby mu v každém směru nevyhověla, mohl by si za ni najít náhradu.“

Gabriel vytáhl obočí. „Trefila jste do černého, slečno Sawyerová.“

„Ale to pořád nevysvětluje, proč ke mně paní Flemingová pojala tak prudkou zášť,“ namítla Venetia a svrátila čelo. „Uznávám, že ji mohlo podráždit, že musí na to sezení ukrojit z času, který má vyhrazený na společenské dýchánky, ale její reakce mi připadala nepřiměřená.“

„Ne, když uvážíš rozdíl v postavení vás dvou,“ prohlásila Beatrice. „Já bych spíš řekla, že mi její odpor vůči tobě připadá nanejvýš logický.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ ohradila se Venetia. „Neřekla jsem nic, co by se jí mohlo dotknout.“

Beatricin úsměv byl směsicí ironického pobavení a rezignované znalosti světa. „Cožpak to pořád nechápeš, drahá? Urazila jsi ji už

jen tím, čím jsi, ženou, která dosáhla úspěchu vlastním přičiněním, která se nemusí nechat vydržovat od žádného muže.“

„No ne.“ Venetia udělala obličej. „Mám-li soudit podle jejích šatů, šperků a zařízení jejího městského domu, vede si po finanční stránce v roli Acklandovy milenky nesrovnatelně lépe, než se kdy povede mně s mým fotografováním.“

„To ano, ale o vše může přijít ze dne na den, když si Ackland zamane, že ji nahradí jinou ženou, nemám pravdu?“ trvala na svém Beatrice klidně. „A potom nepřijde jen o příjem, ale především o to, čeho si bezpochyby cení mnohem víc.“

Gabriel přikývl. „O své postavení ve vysoké společnosti.“

Beatrice přikývla. „Přesně tak. Nezdá se, že by paní Flemingová měla nějaké vlastní společenské nebo rodinné konexe nebo nezávislý zdroj příjmu. Společnost ji bere jako krásnou a zábavnou, protože je to názor lorda Acklanda. Ale jakmile o ni ten pán ztratí zájem nebo s bezohledností sobě vlastní natáhne bačkory, začne nad ní smetánka ohrnovat nos. Její jedinou nadějí v takové situaci bude, že si dokáže najít jiného zámožného kavalíra, který jí zajistí život v dosavadním stylu. Kromě toho v profesi, kterou paní Flemingová provozuje, hraje velmi důležitou roli čas. Nemládne přece, že ano?“

„To je nejspíš pravda.“ Venetia se na Gabriela zadumaně ohlédla. „Ale zarazilo mě ještě něco jiného. Paní Flemingová mě pořád dokola popichovala, jakou mám smůlu, že se mi vrátil manžel ze záhrobní, a neustále se k tomu vracela. Pronesla několik vyloženě jedovatých poznámek v tom smyslu, že vdovský stav je nesrovnatelně báječnější než manželství.“

Gabriel vytáhl obočí. „Pevně doufám, paní Jonesová, že mě nechcete oddělat ještě jednou. Od Edwarda vím, že jsem minule jen o vlasek unikl zastřelení z rukou kriminálních živlů a podupání od divokých koní. Pád do kaňonu jsem naštěstí přežil, ale jestli vymyslíte další ďábelský plán, mohl bych mít s návratem problémy.“

Zarděla se a stáhla jemné obočí. „To není zábavné, pane. Abyste věděl, informovala jsem paní Flemingovou, že jste moderně smýšlející manžel, který má na manželství velmi osvícené názory.“

Pomyslel si, jak by asi Venetia reagovala, kdyby tušila, jak velice primitivní jsou jeho úvahy, když jde o ni. Udělala obličej. „Bohužel ji ta informace rozlítla ještě víc.“

„Protože má dojem, že máš z obojího to lepší, má drahá,“ vysvětlila Beatrice. „Jsi nezávislá, vybudovala sis úspěšnou kariéru a

ještě k tomu máš manžela, který proti tomu nic nenamítá.“ Zprudka zatahla sáček s vyšíváním a vstala. „Inu, co se stalo, stalo se. Je to velká smůla, že k tobě paní Flemingová chová takovou zášť, Venetie. Musíme doufat, že to nebude mít nějaké nepříjemné následky.“

Venetia pomaloučku odložila šálek s talířkem. „Myslíš, že to byla chyba, když jsem dnes u paní Flemingové trvala na hlavním vchodu, teto Beatrice?“

„To v žádném případě.“ Beatricin hlas byl prost vši pochybnosti. „Už když jsi s fotografickou kariérou začínala, důrazně jsem tě přece upozornila, že jakmile jednou dovolíš zákazníkům, aby s tebou jednali jako s někým, kdo jim není roven, ztratí tvé studio punc exkluzivity. A teď si musím jít promluvit s paní Trenchovou. Obávám se, že z pomyšlení, že máme v domě muže, totálně zešléla a dočista zapoměla, kolik smí vydat za jídlo.“

„To je pouze moje chyba, slečno Sawyerová.“ Gabriel jí celý zarmoucený šel otevřít dveře. „Mělo mě napadnout, že moje přítomnost zde v domě způsobí vaší domácnosti dodatečné výdaje. Byl jsem myšlenkami docela jinde. Ale počítejte s tím, že k vašemu rozpočtu přispějí hned dnes odpoledne.“

„Nic takového,“ ohradila se Beatrice. „Jednou jste host a za jídlo a ubytování nebudete nic platit.“

„Ale já host nejsem, milostivá slečno. Jsem si velice dobře vědom, že jsem se vám sem vnutil, a proto za své ubytování zaplatím.“

„Když jinak nedáte,“ pravila Beatrice a tvářila se jako dáma, která uděluje proti své vůli velkou milost.

„Nedám.“

Vlídne se na něj usmála a vyplula z pokoje.

Teprve v té chvíli si Gabriel uvědomil, že zmínka o tom, jaké problémy působí rodinnému rozpočtu, nebyla vůbec tak náhodná, jak to na první pohled vypadalo.

Když zavřel dveře a otočil se, postřehl, že Venetii cuká v koutcích úst drobný vědoucí úsměv.

„Mohla jsi mi o ty peníze klidně říci rovnou,“ poznamenal suše.

Venetia zavrtěla hlavou. „Ba ne. Teta Beatrice je příliš hrdá. Ale tušila jsem, že se s rodinným rozpočtem co nevidět vytasí. Teta byla mnoho let guvernantkou. Tohle notoricky mizerně placené zaměstnání člověka naučí nebrat peníze na lehkou váhu.“

Přistoupil k oknu a zadíval se do ulice stíněné stromy. „Zjištění, že otcův právník utekl s penězi, které měly po smrti rodičů připadnout vám všem, v ní bezpochyby ty dávné obavy z finančního nedostatku probudilo znovu.“

za jeho zády bylo chvíli ticho. „Edward vám pověděl o panu Cleetonovi?“ zeptala se konečně.

„Ano. Informoval mě rovněž, že váš otec byl bigamista.“

„Aha.“ Zase bylo dlouho ticho. „Vy a Edward jste se za tu krátkou dobu zřejmě hodně sblížili.“

Obrátil se k ní a podíval se na ni. „Nesmíte bratrovi zazlívat, že se mi svěřil, Venetie. Nepovažoval to za porušení tajemství. Pochopil to tak, že jako váš manžel jsem součástí rodinných tajností, a tudíž dalším členem divadelního souboru ve hře, kterou s takovým úspěchem hrajete.“

„Jak bych mu to mohla zazlívat?“ Povzdychla si. „Chudáček Edward. Naložili jsme na ta jeho dětská ramínka příliš těžké břímě. Víím, že ho to občas hodně tíží.“

„Určitě také velice dobře víte, že to, co nutíte Edwarda utajovat, není ani zdaleka tak strašné. Existují horší věci.“

„To bude asi pravda.“ Sevrěla rty. „Teta Beatrice mi vyprávěla zážitky z doby, kdy byla guvernankou, a to je přímo noční můra. Tvrdila, že v takzvaně ctihodných rodinách se děly tak strašlivé věci, že musela několikrát dát výpověď.“

„Tomu rád věřím. O Edwarda si nemusíte dělat starosti. To břemeno ho nesklátí. Jen by bylo dobře, kdyby měl trochu víc svobody. Moc rád by chodil do parku pouštět draky s ostatními dětmi.“

„Já o tom víím. Bereme ho do parku, jak nejčastěji můžeme, ale teta Beatrice je hrůzou bez sebe, že by mu mohlo nevědomky něco uklouznout o tatínkovi.“

„Myslím, že se toho bát nemusíte. V každé rodině je nějaké tajemství a dětem obvykle nedělá potíže nechat si je pro sebe.“

Zamrkala, jako by ji jeho slova překvapila. Maličko zúžila pohled způsobem, který už začínal dobře znát.

Usmál se. „Pokoušíte se spatřit mou auru?“

Zarděla se. „Vy jste to poznal?“

„Ano. Ráda byste věděla, jestli se v mé rodině taky něco tají, je to tak?“

„To pomyšlení mi opravdu kmitlo hlavou.“

„Odpověď zní ano, jak jinak. Cožpak to tak není všude? Ale moje tajemství nepředstavují hrozbu pro vás ani pro vaši rodinu, a proto doufám, že si je budu smět nechat pro sebe.“

Zrůžověla ještě o něco víc. „Pro všechny svaté, nechtěla jsem strkat nos do vašeho soukromí.“

„Ale ano, chtěla, ale prozatím to necháme být. Máme jiné, daleko naléhavější problémy.“

„A jedním z nich by mohla být paní Flemingová,“ uhodla Venetia, která rychle nabyla klidu.

Opřel se ramenem o stěnu a zkřížil paže na prsou. „Nemyslím, že se odváží házet vám klacky pod nohy. Ne, dokud Ackland vaše umění obdivuje. Je to možná senilní starý blázen, ale je zdrojem jejího bohatství. Vaše teta má pravdu, když tvrdí, že si toho nikdo není vědom tak dobře jako paní Flemingová.“

„Jenže vy jste neviděl to, co já dnes odpoledne v hledáčku fotoaparátu.“

„Viděla jste její auru?“

„Ano. Tetě jsem to neřekla, protože jsem ji nechtěla děsit, ale popravdě si nemyslím, že paní Flemingová ke mně cítí jen závist nebo nechuť. Ona mě nenávidí. Připadalo mi, jako by si myslela, že stojím mezi ní a něčím, co strašně moc chce. Jako by ve mně viděla nějakou hrozbu. Nedává to vůbec smysl.“

Cítil, jak se mu sevřely útroby. „Čím víc mi líčíte, jak se chovala, tím víc jsem nakloněn souhlasit s vámi. Asi bychom o Rosalind Flemingové měli zjistit trochu víc. Nabyl jsem dojmu, že Harrow je o ní dost dobře informován.“

„Harrow je dost dobře informován skoro o všech příslušnících smetánky,“ konstatovala Venetia a rozjasnila tvář. „A pokud ne, tak ví, jak a kde se informovat. Okamžitě mu pošlu vzkaz. Určitě mi pomůže.“

„Výborně.“ Už jen tohle jsem potřeboval, láteřil Gabriel v duchu. Další zádrhel v už tak zamotané záhadě.

Venetia na něj pohlédla. „Máte nějaké zprávy od pana Montrosea?“

„Byl jsem za ním, když jste byla u paní Flemingové. Stejně jako já ani on neshledává v seznamu bylin ani v rostlinném ornamentu nic mimořádného ani významného. A ti, kteří mi na výstavě u Farleye připadali hodni zájmu, obzvlášť jeden, který se jmenuje Willows, jsou jako podezřelí zcela nepravděpodobní, jak se ukázalo.“

„Co budete dělat teď?“

„Požádal jsem ho, aby se soustředil na jména těch členů Společnosti Arkán, kteří zemřeli v posledních letech.“

„Proč se zajímáte právě o ně?“ podivila se.

„Teprve dnes mne napadlo, že ten muž, po jehož stopě se ženu, možná členem Společnosti není z toho prostého důvodu, že už není mezi živými.“

Strnula. „Jak to myslíte?“

„Já jsem kupříkladu fingoval svou smrt, abych svého protivníka zmátl. Co když on udělal totéž?“ „Tuším tady další tajnosti.“ Usmál se. „Vy snad vládnete nadpřirozenými schopnostmi, paní Jonesová.“

Potěšilo ji, jak rychle dorazila odpověď od Harrowa. V pět hodin odpoledne byl k zadnímu vchodu domku v Sutton Lane doručen dopis a balíček. Venetia dala chlapci, který obojí přinesl, spropitné a odcházela s dopisem a balíčkem nahoru.

Na odpočívadle ji v půli kroku zastavil Gabrielův hlas.

„Co to nesete?“ zavolal ze tmy podkrovního schodiště.

Sevřela krabici pevně v rukou, vzhlédla a čekala, až k ní dojde. Ten člověk má dar zjevit se pokaždé, když bych ho nejraději viděla v horoucím pekle, reptala v duchu.

„Dostala jsem dopis od Harrowa. Píše, že objevil někoho, kdo nám může poskytnout informace o paní Flemingové, a smluvil mi s ním na dnešní večer schůzku.“

„Aha.“ Gabriel se zastavil těsně u ní. Také nesl balík v hnědém papíře. Byl zvláštního tvaru a Gabriel ho měl zastrčený v podpaží. „Kdy odcházíte?“

„Harrow píše, že mám přijet v devět.“

Gabriel pokýval hlavou. „Doprovodím vás.“

„Není nutné, abyste kvůli tomu měnil plány,“ namítla spěšně.

„Žádný problém.“

„Ujišťuji vás, že budu v naprostém bezpečí.“

„Vím, že Harrow je váš přítel, a nepochybuji, že se mu dá věřit, ale na tom, že vás doprovodím, musím trvat, už proto, že se osobně neznáte s člověkem, se kterým se tam máte setkat.“

Sevřela balíček pevněji. „Občas se chováte jako pravý manžel, jako jeden z těch, jimž je moderní smýšlení zcela cizí.“

„Jsem zdrcen, že o mně máte tak špatné mínění, ale snad se přes to přenesu.“ Opřel se o zábradlí a nedbale zavadil pohledem o krabici, kterou držela v ruce. „Ne že byste byla zrovna odbornicí, pokud jde o chování manželů.“ Popadl ji vztek. „Jestli tím chcete naznačit, že o chování manželů nemám ani ponětí, protože můj otec nebyl s mou matkou zákonitě sezdáný –“

Cukl sebou. „Nic takového jsem říci nechtěl. Narážel jsem pochopitelně na skutečnost, že jste nikdy nebyla vdaná.“

„Ach.“ Viditelně se uvolnila. Rozhořčení vystřídala zvědavost. „A co vy, pane?“

„Ne, Venetie, já jsem rovněž nikdy ženatý nebyl. A soudím, že si i přes naprostý nedostatek zkušeností vedeme oba dva docela dobře, nemyslíte? Což na druhou stranu neznamená, že by v některých oblastech našeho soužití nemohlo dojít k vylepšení.“ Ukázal na krabici v její ruce. „Dárek?“

„Šaty na dnešní večer.“ „Nové šaty? Doufám, že už nebudou černé jako bota. Jestli nepřestanete nosit smutek, mohlo by lidem začít vrtat hlavou, že vás manželův návrat dvakrát nenadchl.“

„Černá se stala mou značkou, pane.“ Upřela pohled na jeho balíček. „Kampak máte namířeno?“

„Mám v parku schůzku s vaším bratrem.“

„Tohle je ten nejkrásnější drak na světě, pane.“ Edward uchváceně zíral k obloze. „Podívejte, jak je vysoko. Nejvýš ze všech draků kolem nás.“

Gabriel pozoroval poletující papírový trojúhelník, který byl dopoledne koupit. Drak dychtivě zachytil vítr a Edwarda, který se rychle naučil zacházet se šňůrou, tím nesmírně nadchl. Gabriel si pomyslel, že chlapec je velmi inteligentní, jako ostatně celá Miltonovic rodina.

„Trošku ho přitáhni,“ radil. „Ať se nám nezaplete tamhle do těch stromů.“

„Ano, pane.“ Edward soustředěně manipuloval se šňůrou a stahoval draka o něco níž.

Když se Gabriel ujistil, že drak je pod kontrolou, využil příležitosti a začal se rozhlížet po parku, kde byla jen hrstka lidí. Na několika lavičkách seděly chůvy a guvernantky ve fádních šatech. Povídaly si, zatímco si jejich svěřenci poblíž hráli. Větší chlapci pouštěli draky nebo si mezi stromy hráli na schovávanou.

Předpokládal, že zde mnoho dospělých mužů nebude, a nepřepočítal se. Těch několik málo byli zřejmě starší bratři, strýcové či otcové, kteří sem doprovodili mladší členy svých rodin.

Muž ve špinavě hnědém kabátě byl nápadný už tím, že tady byl sám. Seděl na jedné lavičce a klobouk s nízkým dýnkem měl stažený hluboko do očí. Z dálky to vypadalo, že pozoruje skupinku chlapců, kteří si hráli s míčem.

Asi po půlhodině Edward jen nerad stáhl draka zpátky k zemi. Gabriel mu ukázal, jak ho má složit, aby se ocas nezapletl do šňůry.

„Byla to ohromná zábava, pane.“ Edward se zubil od ucha k uchu. „Můj drak byl dneska v parku nejlepší ze všech. Lítal o hodně výš a ani jednou se nezamotal do větví.“

„Protože jsi ho velice dobře ovládal.“ Gabriel koutkem oka pozoroval, jak muž vstává z lavičky a pomalu se klátí za nimi.

Zakrátko byli zpátky v Sutton Lane všichni tři, jelikož Hnědý kabát se za nimi celou cestu loudal v diskrétní vzdálenosti. Sotva Gabriel s Edwardem došli ke dveřím, paní Trenchová jim otevřela.

„Tak tady jste, pane Edwarde,“ přivítala ho s úsměvem. „Jápk vám ten drak lítal?“

„Nádherně.“ Edward, který třímal draka v obou rukou jako svátost, vzhlédl ke Gabrielovi. „Děkuji vám, pane. Myslíte, že si tam můžeme zase někdy zajít?“

Gabriel mu rozcuchal vlasy. „Nevím, proč bychom nemohli.“

„A nezahlajeme si někdy večer karty? Hrajeme s Amelií moc dobře.“

„Už se na to těším.“

Edward, rozzářený jako plynová lampa, upaloval ke schodům.

Gabriel se obrátil k paní Trenchové. „Oznamte, prosím vás, paní Jonesové, že se hned vrátím. Musím ještě něco zařídit.“

„Ano, pane. Je v salonu. Povím jí to.“

Gabriel sešel po schodech na chodník a svižně a cílevědomě vykročil ulicí. Hnědý kabát sebou bude muset hodit, abych mu neutekl, pomyslel si.

Na rohu zprudka zahnul doprava, a jakmile měl jistotu, že se na krátký okamžik ocitl mimo dohled Hnědého kabátu, zaběhl na úzkou uličku, vedoucí ke služebním vchodům mezi dvěma řadami městských domů. Tam se přitiskl ke zdi a čekal.

Hnědý kabát s ustaraným výrazem v obličeji proběhl vzápětí kolem ústí uličky. Gabriel ho popadl za paži, přitáhl si ho a praštil jím o cihlovou zeď.

„No tak, co to děláte, sakra,“ vyštěkl Hnědý kabát. Pak spatřil v Gabrielově ruce pistoli a vyvalil oči.

„Proč mě sledujete?“ pustil se do něj Gabriel.

„Heleďte, vášnosti, já nevím, o čem to tady, propánakrále, vykládáte.“ Nespouštěl pohled z pistole. „Přísahám.“

„Tak to jste mi zřejmě k ničemu, co?“

Hnědý kabát se vyděsil. „Nemůžete mě přece zastřelit.“

„A proč ne?“

„Na to nemáte právo. Jsem nevinný.“

„Ale jděte. V čempak jste nevinný?“

„Šel jsem tudy kvůli vlastním záležitostem.“ Muž se pyšně napřímil. „Abyste věděl, pane, já jsem fotograf.“

„Nevidím žádný fotoaparát.“

„Copak fotograf musí mít aparát v ruce na každém kroku?“

„To máte pravdu. Zjistil jsem, že někteří ho nosí v klobouku.“ Gabriel se podíval na mužovu nízkou pokrývku hlavy. Vztáhl ruku a strhl mu ji. Uvnitř však nic nebylo.

„No poslyšte,“ kňučel Hnědý kabát, „nemůžete jen tak –“

V uličce se zjevila další postava.

Gabriel i Hnědý kabát se k ní otočili. Gabriela to vyrušení dost otrávil, kdežto Hnědému kabátu se ve tváři zjevila dojemná naděje na záchranu.

„Pane Jonesi?“ Venetia k nim rázně zamířila. Sukně černých šatů měla vyšpendlené, aby nezametaly dlažbu. „Co se to tady, pro všechny svaté, děje? Paní Trenchová tvrdila, že si potřebujete něco zařídit, ale já tušila, že máte za lubem nějaké tajnůstkářství.“

„Znáte mě opravdu dokonale, má sladká.“

Opožděně si povšimla zbraně. „Pane Jonesi.“

Gabriel si povzdychl. „Vážně už mě musíte začít oslovovat křestním jménem, má sladká.“ Ukázal hlavou na svého zajatce. „Znáte toho muže?“

„Ano, zajisté.“ Půvabně sklonila hlavu v úkloně. „Dobrý den, pane Swindene.“

Swinden se nervózně dotkl klobouku. „Dobrý den, paní Jonesová. Vypadáte nádherně, jako vždycky. V černé doslova a do písmene záříte jako hvězda.“

„Děkuji vám.“ Obrátila se ke Gabrielovi a loupla po něm ocelovým pohledem. „Co to má znamenat?“

„Stejnou otázku jsem právě kladl tady Swindenovi,“ informoval ji Gabriel. „Sledoval mě a Edwarda do parku, seděl tam celou dobu, co jsme pouštěli draka, a pak šel za námi domů. Připadalo mi to velmi podivné.“

„Je to všechno nějaké strašlivé nedorozumění, paní Jonesová,“ zapřisahal Swinden Venetii. „Náhodou jsem byl tady poblíž, chápete, vyšel jsem si trochu na vzduch, a tady pan Jones trochu ukvapeně dospěl k závěru, že ho špehuju.“

„Promiňte, pane Swindene, ale mě napadlo totéž. Vy přece v téhle čtvrti nebydlíte.“

Swinden si odkašlal. „Mám tady poblíž klienta.“

„Jeho adresa?“ vyštěkl Gabriel.

Swinden se zatvářil zmateně. „Nó –“

„Žádného tady nemáte,“ zpražil ho Gabriel.

„Zabloudil jsem, když jsem ho hledal,“ zabručel Swinden.

Vypadal rozhodně klidněji. Venetiina přítomnost mu dodala sebedůvěry, pomyslel si Gabriel. Swinden bezpochyby dospěl k závěru, že je v bezpečí, dokud tu Venetia zůstane.

„V tom případě mi dovolte, abych vás doprovodil do té části města, kde se lépe vyznáte,“ navrhl Gabriel a uchopil ho za paži. „Znám zkratku. Budeme sice muset projít dosti nebezpečnou čtvrtí s pustými uličkami a doky, ale žádné strachy, mám přece pistoli.“

„To teda ne,“ zhrozil se Swinden. „Nikam s vámi nejdu. Nedovolte mu, aby mě odvedl, paní Jonesová, snažně vás prosím.“

„Možná by pomohlo, kdybyste odpověděl na jeho otázky,“ pobídla ho Venetia vlídně. „Slibuji, že v tom případě nedovolím, aby vám pan Jones zkrivil jediný vlásek.“

Gabriel vytáhl obočí, zdržel se však komentáře.

Swinden jako by se celý zhroutil. „Jenom jsem chtěl vědět, jestli jste přišla na to, kdo byl ten Burtonův nový klient. To mi nemůžete zamluvovat.“

Gabriela se zmocnila dychtivost. „O jakého klienta jde?“

Swinden si odevzdaně povzdychl. „Burton se před nedávnem rozhodl rozšířit podnik. Nikdy neměl moc štěstí s uměleckou fotografií ani s portrétováním, víte? Ale je to asi tak čtrnáct dní, co se začal předvádět s moc pěkným detektivním aparátem. Když jsem se ho vyptával, kde k němu přišel, tvrdil, že má zazobaného klienta. Prý si ho najal, aby někoho sledoval a přitom i fotografoval.“

„A on se vám s tím vším svěřil?“ podivil se Gabriel.

Swinden přikývl. „Chvástal se s tím na potkání.“

„Byl jste jeho přítel?“

Swindena ta otázka na okamžik zmátla.

„Přátele Burton vlastně doopravdy neměl,“ odpověděl uvážlivě. „Ale hádám, že něco na ten způsob jsem asi byl. Znali jsme se dlouho a oba dva jsme dělali do fotografování. Začínali jsme dokonce jako partneři. Nějakou dobu jsme si velice slušně vydělávali fotografováním duchů.“

„Slyšela jsem, že se na tom dalo docela pěkně vydělat,“ vmísila se Venetia.

„To je pravda.“ Swinden se zatvářil teskně. „Tenkrát se s duchem za zády chtěl nechat vyfotit kdekdo. A my jsme v tom s Burtonem byli vážně jedničky, i když to vypadá jako samochvála. Nikdy nás nikdo nepřistihl. Naneštěstí se do toho časem pustila velká spousta

nezkušených nedouků a ty pak každou chvíli někdo odhalil jako podvodníky a šejdíře. Kvůli tomu na náš obor začali lidi pohlížet křivým okem a nakonec se od nás zákazníci odvrátili úplně.“

„Moc by mě zajímalo, jakých technik jste při zobrazování duchů používali,“ spustila Venetia konverzačně. „Já jsem několik pokusů v tom směru udělala a měla jsem docela zajímavé výsledky, ale dokonalé to určitě nebylo.“

Gabriel si uvědomil, že se z výsledku stala odborná debata mezi dvěma fotografy, a vrhl na Venetii varovný pohled. Nezdálo se však, že by si toho všimla.

„Existuje řada metod, jak dostat na snímek ducha,“ začal vykládat Swinden, obratem ruky pasovaný na učeného experta. „Jde pochopitelně o to, aby klient nezjistil, že výsledný efekt je pouhá iluze. S Burtonem jsme udělali dojem na největší skeptiky v oboru parapsychologického bádání. Tenkrát se u nás s nimi dveře netrhly.“

Gabriel udělal krok a ocitl se mezi Swindenem a Venetií. Oba maličko nadskočili, jako by si teprve teď všimli, že ještě neodešel.

„No poslyšte,“ ohradil se Swinden rozhořčeně, „já jenom odpovídám dámě na otázky.“

„Byl bych raději, kdybyste pro změnu odpověděl na moje,“ prohlásil Gabriel důrazně.

Swinden několikrát zamrkal a pokusil se zády zahrabat do cihlové zdi. „Samozřejmě, pane.“

„Na čem to partnerství s Burtonem ztroskotalo?“ chtěl vědět Gabriel.

„Na čem jiném než na penězích.“ Swinden zarmouceně potřásl hlavou. „Nemohli jsme se shodnout, za co je utratíme. Hádali jsme se kvůli tomu ve dne v noci. Bylo to horší než manželství. A pak se Burton dal na hazardní hry, a to měl u mě utrum. Šel jsem svou cestou a on taky.“

„Ale ve styku jste zůstali.“

„Jak už jsem řekl, znali jsme se léta letoucí.“

„Znáte jméno osoby, kterou měl Burton sledovat?“ pokračoval Gabriel ve vyptávání.

„Neznám,“ popřel Swinden rychle. Příliš rychle. Zavadil očima o Venetii a hned uhnul.

„Byla to paní Jonesová, vidíte?“ uhodil na něj Gabriel.

Venetia ztuhla. Vzápětí se na Swindena obořila.

„Tak vy jste věděl, že mě Burton tajně fotografuje?“

Swinden znovu zneklidněl. „Burton utrousil v tom smyslu pár náznaků. Ale vaše jméno ani jednou nepadlo, rozumíte? Jenže mně to došlo. Bohužel mu ta zakázka byla náramně po chuti. Nerad to říkám, paní Jonesová, ale ve velké účtě vás neдрžel.“

„Ano,“ procedila Venetia zaťatými zuby. „Byla jsem si toho vědoma.“

„Nebyla to samozřejmě vaše chyba,“ dodal Swinden spěšně. „Burton ohrnoval nos nad ženským pohlavím jaksi šmahem. Ale vy jste se mu zprotivila hlavně proto, že jste si z výstavy odnesla první cenu, sotva jste se mezi námi objevila, kdežto on ostrouhal.“

Gabriel se na Swindena pozorně zadíval. „A to vás nenapadlo, abyste paní Jonesovou varoval, že ji Burton na každém kroku sleduje a fotografuje tím svým detektivním aparátem?“

„Nechtěl jsem se do ničeho zaplést,“ namítl Swinden. „Nic mi do toho nebylo.“

„A to jste věděl, že Burton nefotografoval jen pro toho záhadného klienta, ale taky i pro sebe?“ pokračoval Gabriel, jako když máslo ukrájí. „A že se těmi snímky pokoušel paní Jonesovou vystrašit?“

„No, když se teď o tom zmiňujete,“ huhlal Swinden, „tak se mi vybavuje, že Burton povídal něco v tom smyslu, že mu ta zakázka vnukla nápad, jak paní Jonesové nahnat trochu strachu. Povídal, že nafotil něco ze hřbitova a sem tam něco vyretušoval, aby vám zahrál na nervy, paní Jonesová. Ale zaručeně to bylo jenom tak pro legraci.“

Venetia zúžila pohled. „Pěkná legrace.“

Swinden si povzdychl. „Už jsem vám říkal, že jste ho hrozně dožrala, milostpaní.“

Gabriel ho chvíli pozoroval. „Takže ty dvě fotografie se zakázkou od toho klienta vůbec nesouvisely?“

„Nejspíš ne. Dělal to na mě ten dojem, že se chce trochu pobavit, když už za tou dámou všude chodí.“

„Jen pokračujte, Swindene,“ vyzval ho Gabriel.

„Už toho moc není, co bych ještě věděl.“ Swinden sraštil obličej. „Když jsem se v novinách dočetl o Burtonově smrti, hned mi bylo jasné, která bije. Věděl jsem, že sám by si život nevzal.“ Venetia se zamračila. „Myslel jste si, že byl zavražděn?“ „To se přece rozumí samo sebou,“ ujistil ji Swinden. Venetia se rozzuřila. „Vy si myslíte, že jsem ho zabila já, že je to tak?“

„Ne, ne, paní Jonesová, přísahám –“

„Já jsem toho ubožáka nezavraždila, pro všechny svaté,“ vybuchla. „Ovšemže ne, paní Jonesová,“ chlácholil ji Swinden honem. „Nerozčilujte se. Ani ve snu by mě nenapadlo rozšiřovat o vás takové řeči, to se nemusíte bát.“

„Rozumné předsevzetí,“ ozval se Gabriel. „Takové řeči by totiž mohly prostofekého člověka přivést za temné noci až na dno řeky.“

Swinden zděšeně nadskočil. „Koukněte se, vy mi nemáte co vyhrožovat.“

„To možná ne, ale velice mě to baví. Momentálně jsem ochoten uvěřit vašemu tvrzení, že podle vašeho názoru paní Jonesová Burtona neotrávila.“

„Děkuju vám, pane.“ Swindenovi se viditelně ulevilo.

„Podle vašeho názoru jsem totiž Burtonovi dal ten kyanid do brandy já,“ dodal Gabriel vlídně.

Swinden zrudl jako krocan. „Jenom mě to jaksi vkoutku duše napadlo, ale přísahám, že bych to nešel nikomu vykládat.“

Venetia otevřela ústa údivem. „Co to má, propánakrále, znamenat?“ Zaškaredila se na Swindena. „Pan Burton přece sledoval mne. Proč by ho podle vás měl zavraždit pan Jones?“

„Na to vám mohu odpovědět sám, má sladká.“ Gabriel nespouštěl pohled ze Swindena. „O mém návratu do náruče milující choti přece ví celý Londýn. Tady Swinden naprosto přirozeně předpokládal, že sotva jste mne spatřila na svém prahu, zhroutila jste se v slzách a na místě mi vyklopila, že se vás nějaký Burton pokouší k smrti vystrašit. Já jsem pochopitelně bez meškání podnikl kroky, abych ochránil vás i sebe před hrozícím skandálem, a při nejbližší příležitosti jsem Burtona oddělal. Příhodná chvíle nastala hned tehdy večer, když se u Farleye konala výstava.“

„Už jsem přece řekl, že to byla jen teorie,“ bránil se Swinden.

„A také jste tehdy nejspíš dospěl k názoru,“ pokračoval Gabriel, „že nejenže jsem Burtona odpravil štědrrou dávkou kyanidu, ale navíc se mi podařilo zjistit totožnost Burtonova tajemného a hlavně zámožného zákazníka.“

Swinden zakašlal. „To by přece napadlo kdekoho.“

Venetia se na něj nechápavě podívala. „K čemu by panu Jonesovi to jméno bylo?“

„Jelikož jsem neměl nejmenší tušení, že si ten neznámý Burtona najal, aby sledoval právě vás, chtěl jsem s ním pochopitelně vejít do kontaktu a nabídnout mu vaše služby místo těch Burtonových,“

vysvětloval trpělivě Gabriel. „Podnikáte přece ve stejném oboru, má sladká. Proč bychom neměli využít Burtonova skonu k odprodeji vašich dovedností jeho štědrému klientovi?“

„My?“ otázala se Venetia zlověstně.

Gabriel se tvářil, že nic neslyší, a obrátil se zase ke Swindenovi. „Usoudil jste, že když mě budete nějakou dobu špehovat, dříve či později vás k tomu neznámému přivedu. A až by se tak stalo, měl jste v plánu za tím člověkem zajít a za malou úplatu ho informovat, že jsem Burtona s největší pravděpodobností sprovodil ze světa já a že bych mohl být nebezpečný, kdyby se provalilo, že si ta dotyčná osoba Burtona najala, aby fotografoval paní Jonesovou.“

„Ale to by přece bylo vydírání!“ zvolala Venetia.

Swinden se přihrbil. „Paní Jonesová, ujišťuju vás, že jsem nikoho vydírat nechtěl.“

„Pchá, tomu tedy nevěřím,“ pustila se do něj Venetia. „Podívejte se, pane Swindene, já na ty vaše vyděračské plány kašlu, ale jak se opovažujete předpokládat, že se nedokážu postarat o své záležitosti sama jen proto, že se mi náhodou vrátil manžel?“

Swindenův vyjevený a nervózní výraz přešel v naprostý zmatek. „Ale pan Jones je zpátky. Určitě si vezme firmu na starost sám.“

Založila si ruce v bok a postoupila o krok k němu. „Já jsem majitelka studia. Já činím veškerá rozhodnutí s ním spojená. A ujišťuji vás, že nespolehám ani na pana Jonese, ani na nikoho jiného, když se potřebuji zbavit otravných konkurentů.“

„Ne, ne, jistěže ne,“ brebentil Swinden a odsouval se podél zdi co nejdál od Venetie.

„Burtona jsem nezabila.“ Věnovala mu kouzelně výhrůžný úsměv. „Ale kdybych v budoucnu zjistila, že je to drastické opatření vůči konkurentovi jediným východiskem, vzala bych tu věc do vlastních rukou, na to můžete vzít jed. Na to manžela nepotřebuji, pane.“

Swinden zbledl. „Ale já si nemyslím, že my dva si konkurujeme, paní Jonesová. Každý z nás se přece pohybuje v docela jiné oblasti fotografického světa.“

„To máte pravdu, pane.“ Venetia napřáhla paži k východu z uličky. „Jděte, okamžitě. Nechci vás už víckrát spatřit v blízkosti sebe nebo pana Jonese.“

„Rozumím, milostpaní, rozumím.“

Swinden prchal pryč.

Venetia počkala, dokud nezmizel za rohem, a teprve pak se obrátila ke Gabrielovi.

„Ten mě ale dopálil, mizera jeden,“ ulevila si.

„Spočítala jste mu to velice působivě, má sladká. Vskutku velice působivě. Nevěřím, že vám ještě někdy zkříží cestu.“

„Povězte mi pravdu, pane. Opravdu si myslíte, že se v londýnské společnosti nenajde nikdo, kdo by si nemyslel, že už nemám své záležitosti pod kontrolou, protože se mi čirou náhodou vrátil manžel? Že už nedokážu dělat důležitá rozhodnutí? Že se k vám obracím o radu v každé maličkosti?“

„Stručně řečeno, ano.“

„Toho jsem se obávala.“

Gabriel vrátil pistoli do kapsy pláště. „Nerad to říkám, ale v očích vysoké společnosti jste se ze zajímavé tajemné vdovy změnila v řádnou a důvěřivou putičku, která se ve všech důležitých věcech obrací o radu k manželovi.“

Zavřela oči. „Nemáte ani tušení, jak mě to dopaluje.“ Podívala se na něj. „Paní Flemingová měla naprostou pravdu. Vdovský stav má vážně něco do sebe.“

„Pokuste se rozpomenout, že jsem velmi moderně smýšlející manžel.“

„Tohle není legrace, pane Jonesi.“

„Nejnovější vývoj taky ne,“ dodal a přestal se usmívat. „S jistotou teď víme, že vás Burton nesledoval pro své vlastní účely, alespoň ne úplně. Že si ho na to někdo najal.“

„Zloděj, který ukradl recept?“

„Mám podezření, že je to tak.“ Uchopil ji za paži a vykročil k ulici. „Rád bych vám připomněl, že to není jen zloděj, ale také vrah. A že vraždil už dvakrát.“

„Počkejte, až uvidíte večerní šaty naší Venetie, pane.“ Edward byl vzrušením celý bez sebe. „To budete koukat.“

Gabriel se na chlapce zkoumavě zadíval v zrcadle na toaletním stolku. Edward samou nedočkavostí div nepraskl. Při večeři se s Amelií chovali velmi tajnůstkářsky, vyměňovali si kradmé pohledy a jednou či dvakrát vyprskli smíchy. Beatrice se je pokoušela přivést k pořádku káravými pohledy, ale příliš se jí to nedařilo.

Venetia se tvářila, že o spodních proudech kolem jídelního stolu nemá nejmenší tušení. Jakmile paní Trenchová odnesla dezert, omluvila se a odešla nahoru, aby se převlékla na schůzku s Harrowovým přítelem.

Edward a Amelia odešli do salonu hrát karty a nechali Beatrici s Gabrielem v jídelně samotné.

Beatrice zmačkala ubrousek a odložila ho na stůl.

„Asi bychom si měli pohovořit o té poněkud neobvyklé situaci, v níž jsme se ocitli, pane Jonesi,“ začala.

„Je pochopitelné, že máte obavy o Venetii.“ Zkřížil paže na stole. „Ujišťuji vás, že se postarám, aby kvůli pátrání po elixíru nepřišla k žádnému úhoně.“

„Jenže mně nedělá starosti jen ten ztracený recept na elixír, pane.“

„Hluboce lituji, že jsem vaši domácnost zavalil těmi problémy, slečno Sawyerová.“

Beatrice si povzdychla. „Uvědomuji si, že vy jste tu nešťastnou situaci nezavinil. To Venetia si vybrala vaše příjmení.“

„Nemohla tušit, jaké je s tím spojené riziko. Ujišťuji vás, že se ze všech sil snažím napravit, co se dá.“

„A co až s tím napravováním budete hotov, pane Jonesi? Co bude pak?“

Vstal a přešel podél dlouhého stolu až k ní, aby jí odtáhl židli. „Nejsem si jist, milostivá slečno, že vaši otázce rozumím.“

Beatrice vstala. „Zdá se, že zapomínáte, pane, že v očích světa jste manželem mé neteře.“

„Věřte, že jsem si toho velice dobře vědom.“

Vytáhla obočí. „A jak tedy hodláte ten problém vyřešit, až bude celá záležitost uzavřena?“

„Musím přiznat, že můj osud je prozatím dost nejasný. Naštěstí pro mne však Londýnem pádí jen velmi málo stád divokých koní. Riziko, že mě odpraví tlupa zločinců z Divokého západu, sice nadále trvá, chovám však velkou naději, že i tomuto konci se snad nějak vyhnu.“

„A jaký konec byste si přál vy sám, pane Jonesi?“

„Stále doufám, že se mi podaří Venetii přemluvit, aby naše manželství učinila skutečným.“

V obličejí se jí zjevilo překvapení. Pátavě se na něj zadívala. „Jste upřímný, pane?“

„Ano.“ Pousmál se. „Přejete mi v tom směru štěstí, milostivá slečno?“

Dlouho se na něj zkoumavě dívala.

„Myslím, že ano,“ řekla konečně. „Budete ho potřebovat. Venetia k mužům velkou důvěru nechová. Vinou svého otce, bohužel. Milovala ho celým srdcem a on miloval ji. Miloval pochoptitelně všechny své děti. Ale nelze obejít skutečnost, že nakonec vyšlo najevo, že H. H. Milton vedl dvojí život. Jeho rodina za jeho bigamii i za jeho lži zaplatila opravdu velice drah.“

„Rozumím.“

Edward k nim přišel a upřeně sledoval, jak si Gabriel zavazuje motýlka. „Venetia nám zakázala mluvit o tom, co bude mít dnes večer na sobě. Bude to překvapení. Ale neřekla, že to nemůžete zkusit uhodnout.“

„Tak do toho.“ Gabriel si vsunul do manžety černožlatý knoflíček. „Rozhodla se, že si tentokrát neobleče nic černého?“

Edwarda to trochu vyvedlo z konceptu, vzápětí však rozjasnil tvář. „Něco černého tam bude.“

„Ale ne všechno?“

Edward se zatvářil potouchle a zavrtěl hlavou. „Bude tam ještě jiná barva.“

„Zelená?“

„Ne.“

„Modrá?“

Edward se zahihňal. „Ne.“

„Červená?“

Edward se zhroutil na postel v záchvatu smíchu. „To neuhodnete, pane.“

„Tak toho můžu rovnou nechat a smířit se s tím, že budu žasnout.“ Gabriel se odvrátil od zrcadla a vzal si večerní sako a klobouk. „Jdeme?“

„Ano, pane.“

Edward se jako střela rozběhl ke dveřím, šklubnutím je otevřel a upaloval po schodech dolů. Gabriel ho následoval poněkud usedlejším krokem a v duchu se těšil na večer, který měl před sebou. Jde sice s Venetii ven jen proto, aby se jednoho Harrowova známého vyptali na Rosalind Flemingovou, a nemůže ani obejít skutečnost, že je stále ohrožuje spousta záhad a velkého nebezpečí, ale zato s ní bude dost dlouho sám vkočáře a ona si na tu příležitost dokonce opatřila nové šaty.

Při tom pomyslení se mu rozbouřila krev v žilách.

Sešel ze schodů a v přední hale spatřil Amelii s Edwardem. Vzduch zhoustl očekáváním. Povedený párek vrhal jeho směrem potměšilé pohledy. Tahle rodinka má v hlavě jen samá tajemství, pomyslel si pobaveně. Bylo však vidět, že Edward a Amelia mají tentokrát co dělat, aby se nepodřekli.

„Slyším kočár u předních dveří,“ zavolala Beatrice z podesty. „Venetie, drahá, máš nejvyšší čas.“

„Už jsem hotová, teto Beatrice,“ zavolala Venetia z chodby před svou ložnicí.

Gabriel nejprve uslyšel na schodech její kroky a teprve pak ji uviděl. Sotva si stačil uvědomit, že její kroky znějí nějak jinak, když se dostala do jeho zorného pole.

„Dobrý večer, pane Jonesi.“ Pochvalně si ho prohlédla od hlavy k patě. „Musím uznat, že děláte svému krejčímu čest.“

Cítil na sobě upřené pohledy Edwarda a Amelie, kteří tajili dech v očekávání, jak jím pohled na Venetii oťrese.

Prohlédl si ji stejně důkladně jako ona jeho a neunikl mu vynikající střih černých kalhot, bílé plátěné košile a černého večerního saka.

„Musíte mi prozradit jméno svého krejčího, paní Jonesová,“ prohodil. „Mám dojem, že je ještě obratnější než ten můj.“

Venetia se zasmála. „Neztrácejme čas, pane. Noc je mladá.“

Narazila si na paruku z krátkých tmavých vlasů cylindr, švihácky zatočila vycházkovou hůlkou a sestoupila po zbývajících schodech.

Ve dveřích do kuchyně se objevila paní Trenchová a utírala si ruce do zástěry. Při pohledu na Venetii potřásla hlavou.

„To snad ne,“ pronesla rezignovaně. „Myslela jsem, že tohle bláznovství konečně skončí, když teď máme v domě muže.“

Edward se vrhl ke dveřím a otevřel je. Venetia vyšla ven a seběhla po schodech k čekajícímu kočáru.

Gabriel se chystal vyjít za ní.

„Překvapilo vás to, pane?“ vyzvídal Edward dychtivě.

„Jedna z věcí, které na tvé sestře obdivuji nejvíc, je skutečnost, že mě překvapuje neustále.“

Dveře za ním zapadly. Tlumený řehot Edwarda a Amelie ho doprovázel až na chodník.

„Blahopřeji, pane Jonesi,“ prohodila Venetia. „Zvládl jste ten otřes celkem slušně. Mám jen dojem, že jste Edwarda a Amelii pořádně zklamal. Doufali, že se při pohledu na dámu v pánském přestrojení zhroutíte v mdlobách.“

Gabriel si hověl v koutě a upřeně se díval na Venetii, která seděla naproti němu. Kočárové svítilny byly ztlumené, takže oba dva halilo šero.

„Je to velmi dobrý převlek,“ připustil. „Dokonce se vám podařilo změnit chůzi a ta paruka vaše vlasy velmi dobře skrývá. Ale svou vůni zakamuflovat nedokážete. Já bych vás poznal všude a kdykoli, třeba v té nejčernější tmě.“

„Ale já jsem použila kolínskou vyrobenou speciálně pro muže.“

Usmál se. „Já nemám na mysli vaši kolínskou, ale vůni vašeho těla, a ta je velmi, velmi ženská.“

Zaškaredila se. „Vím jistě, že když jsem se převlékla za muže minule, nikoho ani nenapadlo, že jsem žena.“

„Jak často chodíte ven převlečená za muže?“

„Udělala jsem to jenom dvakrát,“ přiznala se. „Tenhle oblek patří Harrowovi. Nechal ho upravit na mou postavu. A taky mi koupil paruku a navrhl ji tak, aby se pro mne hodila.“

„Ty mužské šaty na vás vypadají moc zajímavě, ale smím se zeptat, proč považujete za nutné vystupovat jako kavalír?“

„S Harrowem a tím jeho známým se máme setkat v jejich klubu. Nepustili by mě tam. Víte přece, jak to chodí v pánských klubech.“

Neřekl by, že jím ta informace otřásla, ale překvapený určitě byl. „Vy jste už někdy pánský klub navštívila?“

„Jenom jednou,“ odvětila rozjařeně. „Šli jsme s Harrowem do divadla a pak na pozdní večeři do restaurace.“ Usmála se. „Bylo to jedno z těch zařízení, kam ctihodná dáma vůbec nesmí vkročit. Ujišťuji vás, že to bylo velmi poučné.“

„Děláte to čistě pro zábavu?“

„Je to tuze úchvatné dobrodružství,“ přiznala. „Máte vůbec ponětí, jak neuvěřitelně jiný se vám svět zdá, když jím procházíte jako muž?“

„O tom jsem nikdy nepřemýšlel.“

„Žena je o tolik svobodnější, když si vyrazí v oděvu kavalíra. A není to jen tím oblečením, ačkoli mi můžete věřit, když vám povím, že kalhoty a sako jsou nesrovnatelně svobodnější, že mnohem méně omezují a překážejí než ty nejlehčí letní šaty. Mohla bych v nich i utíkat, kdyby to bylo třeba. Zkusil jste někdy utíkat v dlouhé sukni?“

„Nemohu říci, že bych to kdy zažil.“

„Věřte, že je to nesmírně obtížné. Sukně a spodničky jsou tak těžké a omotávají se kolem kotníků. Nevěřil byste, jak velice narušuje rovnováhu i ten sebemenší honzík.“

„Kdypak jste naposledy utíkala v šatech?“

Blýskla zuby ve vědoucím úsměvu. „Myslím, že asi tak před třemi měsíci.“

Zarazil se. „Ovšem. Když jsem vás odváděl z Domu Arkán tou podzemní chodbou. Opuštěte. Neměl jsem tehdy ani tušení, že se vám musí špatně běžet. Záleželo mi jen na tom, abyste se mnou držela krok. A to jste dokázala docela slušně.“

„Uznávám, že jste měl tenkrát docela jiné starosti.“

„To ano.“ Znovu se zadíval na její nestoudné oblečení, ale tentokrát jinýma očima. „Uvědomujete si, že si koledujete o skandál a o nenapravitelnou pohromu? Co kdyby dnes některý člen klubu vaše tajemství odhalil?“

Záhadně se usmála. „V Klubu Janus je moje tajemství v naprostém bezpečí.“

Krátce nato kočár zastavil na příjezdové cestě před pěkným sídlem. V oknech teple žhnula světla. Rozsáhlé zahrady, které dům ze všech stran obklopovaly, zajišťovaly naprosté soukromí.

Po mramorových schodech sešel lokaj v livreji a zamířil ke kočáru.

Gabriel pohlédl na Venetii. „Tohle je Klub Janus?“

„Ano.“ Vzala do ruky klobouk a hůlku. „Nechte mě raději vystoupit jako první, abyste se nezapomněl a nechtěl mi pomáhat.“

„Kolik drobností si člověk musí pamatovat.“

„Dělejte všechno jako já.“

Usmál se pro sebe. I přesto, že je sem přivedl vážný důvod, bylo vidět, že se Venetia výborně baví. Od doby, kterou spolu strávili V Domě Arkán, ji tak rozjařenou a veselou nezažil. Pánský oděv a touha po dobrodružství ji alespoň pro dnešní večer úplně proměnily.

Lokaj otevřel dvířka, ale nesklopil schůdky.

„Dobrý večer, pánové,“ pozdravil je. „Jak vám mohu být nápomocen?“

„Máme schůzku s panem Harrowem,“ oznámila Venetia hlubokým hrdelným hlasem. „Jmenuji se Jones.“

„Ano, pane Jonesi.“ Lokaj otevřel dvířka dokořán. „Pan Harrow mi sdělil, že vás a vašeho společníka očekává.“

Venetia zlehka seskočila na zem. Má pravdu, pomyslel si Gabriel, který ji následoval. V kalhotách se pohybuje mnohem nenuceněji.

Vlastně v těch mužských šatech vypadá přímo kouzelně, říkal si, když se za ní díval, jak jde do schodů. Vrtalo mu hlavou, jestli ví o tom, jak jí přiléhavé večerní sako zdůrazňuje útlý pás a tvar boků. Mužské šaty jako by ještě podtrhovaly její ženskost, přinejmenším v jeho očích.

Další lokaj čekal nahoře na schodišti. Otevřel veliké, tmavozelené dveře a vpustil je do chodby osvětlené mohutným svícem.

Z místnosti nalevo sem doléhal tichý hovor. Gabriel nahlédl dovnitř a spatřil část elegantně zařízené knihovny. V místnosti osvětlené plynovými lampami si hověli kavalíři se sklenkami brandy a portského v rukou.

„Pan Harrow vás a vašeho přítele očekává nahoře, pane Jonesi,“ oznámil lokaj. „Tudy, prosím.“

Vedl je ke schodišti, jež připomínalo vodopád.

Gabriel vystupoval po schodech po Venetiině boku. Na podestě zachytil výrazný pach cigaretového kouře.

„Kuřárna je hned tady v té chodbě,“ vysvětlila Venetia. „A naproti je hrací salon.“

„Původně to bývala soukromá rezidence,“ uhlodl a rozhlížel se kolem sebe.

„Ano, mám dojem, že ji majitel Klubu Janus pronajímá.“

Lokaj je odvedl dlouhou chodbou k zavřeným dveřím až docela na konci a dvakrát na ně ťuknul.

Gabriel mechanicky zaregistroval interval mezi oběma ťuknutími. Nenápadný, ale zřetelný kód, pomyslel si.

„Vstupte,“ ozvalo se zevnitř.

Lokaj otevřel dveře. Gabriel spatřil neznámého muže, který stál před krbem zády ke dveřím. Harrow se opíral o okraj rozměrného psacího stolu s jednou nohou nedbale přehozenou přes jeho roh. Jako všichni ostatní hosté klubu měli i tito dva páni na sobě černobílé večerní oblečení.

„Pan Jones a jeho společník,“ ohlásil je lokaj.

„Děkuji, Alberte.“ Harrow se na Venetii a Gabriela usmál. „Račte dál, panstvo. Dovolte, abych vás seznámil s panem Piercem.“

Pierce se odvrátil od ohně a stanul čelem k nim. Byl malý, hranatý a mohutný a měl černé, stříbrem značně prokvetlé vlasy. Jeho nápadně bystré, temně modré oči se zkoumavě upřely na Gabriela.

„Těší mě, pane Jonesi,“ odtušil Pierce hlasem, který prozrazoval velké denní přídělky brandy a doutníků. Pobaveně si změřil Venetii. „A pane Jonesi.“

Gabriel se zlehka uklonil. „Těší mě, Pierci.“

Venetia pokývla hlavou. „Děkuji, že jste se s námi sešel, pane Pierci.“

„Posaďte se, prosím,“ vybídl je Pierce, ukázal na dvě židle a sám se rovněž posadil.

Venetia klesla na sametem potaženou židli. Gabriel si povšiml, že podvědomě sedí velmi vzpřímeně a nahýbá se kupředu, jako kdyby jí i nyní honzík nedovoloval zaujmout pohodlnější polohu. Některé zvuky se mění těžko, zauvažoval.

Místo aby usedl na židli, kterou mu nabídli, postavil se před krb a paží se opřel o zdobenou mramorovou římsu. Così hluboko v jeho nitru odmítalo zasednout s lidmi, které dobře neznal. Stojící člověk může v případě potřeby vyrazit daleko rychleji.

Venetia se obrátila k Pierceovi. „Sděлил vám pan Harrow, proč s vámi chceme mluvit, pane?“

Pierce si opřel lokty o postranní opěradla a sepjal špičky prstů. „Chcete se něco dozvědět o Rosalind Flemingové.“

„Ano,“ souhlasila Venetia. „Došla jsem k závěru, že vůči mně pojala bez zjevného důvodu velký odpor. Zajímá mě proč.“

Harrow se odpoutal od psacího stolu a přistoupil ke karafě s brandy. „Hlavně by, pane Pierci, potřebovali vědět, jestli je na Rosalind Flemingové něco, co by mohlo případně vést k domněnce, že je nebezpečná.“

„Jsem si téměř jistý, že odpověď na vaši otázku zní ano,“ odpověděl Pierce.

Gabriel cítil, jak se jeho paranormální smysly probírají k životu. Pohlédl na Venetii. Vyzařovalo z ní napětí.

„Nemohu uvést žádné důkazy, které by mé závěry potvrdily,“ pokračoval Pierce. Dvakrát o sebe klepl silnými prsty a v koutcích

úst mu zahrál pochmurný úsměv. „A bez mučení se přiznám, že bych si naopak pro své podezření nějaký důkaz tuze rád opatřil.“

V krátkém tichu, jež následovalo, bylo slyšet jen praskání ohně.

Harrow mlčky rozdal sklenky s brandy. Gabriel přijal svou a obrátil se k Pierceovi.

„Potřebujeme těch informací trochu víc, Pierci.“

„To chápu.“ Pierce vzhlédl přes sepjaté prsty ke Gabrielovi. „Povím vám, co vím. Když jsem si Rosalind Flemingové všiml poprvé, nebyla ještě Acklandovou milenkou. Vystupovala pod jiným jménem a na živobytí si vydělávala provozováním okultních praktik.“

Venetia, která právě usrkávala brandy, se zarazila. „Ona byla médium?“

„Poskytovala spoustu služeb,“ odpověděl Pierce. „Včetně seancí a ukázek automatického písma. Ale její specialitou bylo soukromé poradenství. Za úplatu poskytovala rady, které, jak sama říkala, získávala z druhé strany.“

„Jaké jméno tehdy používala?“ zeptala se Venetia.

„Charlotte Blissová,“ řekl Pierce.

Gabriel si ho pozorně prohlížel. „Jak to, že o ní tolik víte?“

„Jeden můj velmi blízký přítel se doslechl o jejích úžasných schopnostech.“ Pierce se slavnostně zahleděl do ohně. „On na tyhle věci nikdy moc nevěřil a zašel na její seanci spíš pro legraci. Vrátil se však celý uchvácený schopnostmi té ženy a okamžitě si u ní objednal řadu soukromých konzultací.“

„O čem se s ní ten váš přítel radil?“ chtěla vědět Venetia.

„To je bohužel přísně důvěrné.“ Pierce zvedl svou sklenku.

Pierce patří k těm, kteří si pro jistotu pro sebe nechají úplně všechno, pomyslel si Gabriel. Všechno, co se týká jeho osoby nebo jeho společníků, je automaticky důvěrné. Už jen fakt, že vůbec svolil probírat tu záležitost s cizími lidmi, dokazoval, jak to u něj Charlotta Blissová má polepené.

„Dovolím si hádat,“ vmísil se Gabriel. „Paní Blissová inkasovala od vašeho přítele masný honorář, za který mu předložila jen hromadu nesmyslů.“

Pierce k němu vzhlédl. Gabriela zaujal chladný vztek, který tomu člověku žhnul v hlubokých modrých očích. V tom okamžiku pochopil, že Pierce by tu ženu, která si nyní nechává říkat Rosalind Flemingová, bez nejmenších výčitek svědomí odpravil.

„Můj přítel byl s tím, co obdržel, spokojený,“ odporoval Pierce velmi klidným tónem hlasu, který ještě podtrhoval jeho ledový pohled. „A na základě té rady investoval.“

„Co bylo dál?“ vyzvídala Venetia.

„Měsíc poté obdržel první vyděračský dopis.“

Gabriel si všiml, že se Venetii třese ruka se sklenkou. Harrow si toho povšiml rovněž. Obratně jí ji vyškubl z prstů a postavil na stolek vedle její židle. Vůbec si toho nevšimla. Upínala veškerou svou pozornost na Piercea.

„Podle vás poslala ten vyděračský dopis paní Blissová?“

„Podle mne jiný podezřelý prakticky neexistoval. Připouštím ovšem, že jsem nedokázal přijít na to, jak se mohla zmocnit oné škodlivé informace. Šlo totiž o to, že vyděrač narážel na určité skutečnosti, týkající se mého přítele, o kterých věděli jen dva lidé na celém světě, z nichž jeden už nežil.“

„Kdo byl ten, který dosud žil?“ zeptal se Gabriel.

Pierce upil ještě doušek brandy a pohlédl na Gabriela. „Já.“

Gabriel o tom chvíli uvažoval. „Předpokládám, že vy jste ten vyděrač nebyl.“

Pierceovi ztuhla čelist. „Ne. Mám svého přítele velmi rád. Neudělal bych nic, co by mu uškodilo.“

A k jeho ochraně naopak úplně všechno, hádal Gabriel v duchu.

„Proč jste si tak jistý, že za tím byla paní Blissová?“ zeptala se Venetia.

Pierce odložil sklenku a opět spojil konečky prstů. „Kvůli načasování.“

„Jenom kvůli tomu?“

Pierce pokrčil rameny. „Z něčeho jsem vycházet musel a nic jiného jsem neměl. Jen tohle a svou... intuici.“

Intuici vybroušenou zkušenostmi z nebezpečných podniků, dodal v duchu Gabriel.

„Co váš přítel udělal, když obdržel ten vyděračský dopis?“

„Naneštěstí se mi ho nepodařilo přesvědčit, že ho s největší pravděpodobností vydírá paní Blissová. Odmítl tomu uvěřit.“ Pierce potřásl hlavou. „Sebral se a šel si k ní pro radu.“

Gabriel vytáhl obočí. „A ona mu poradila, aby zaplatil, že?“

„Přesně tak.“ Pierce sevřel rty. „Pobouřilo mě to. Ale věděl jsem, jakou hrůzu má můj přítel z vyobrazení svého tajemství. Okamžitě mi bylo jasné, že máme jen dvě možnosti.“

Gabriel zakroužil alkoholem ve své sklenice. „Zaplatit nebo se dotyčného vyděrače zbavit.“

Harrow zpozorněl a v obličeji se mu zjevilo překvapení. Venetia vytřeštila oči.

Pierce si Gabriela změřil a v očích se mu zjevilo cosi hodně blízké pochvale. Sklonil hlavu na znamení respektu.

Hold jednoho dravce druhému, konstatoval v duchu Gabriel.

„Ale jak je vidět, na osobní návštěvu do světa duchů jste paní Blissovou neposlal,“ pokračoval nahlas. „Znamená to, že váš přítel vyděrači platí dodnes?“

„To ne,“ odtušil Pierce bezvýrazně.

„Co změnilo vaše rozhodnutí?“

„Změnil ho lord Ackland.“ Pierce se znovu napil brandy.

Venetia mu pátravě pohlédla do obličeje. „Jak ten se do toho zapletl?“

Pierce se k ní obrátil. „Právě když jsme s mým přítelem vymýšleli plán akce, paní Blissová zčistajasna zmizela.“

„Skvělý trik,“ poznamenal Gabriel. „Tvrdila přece, že vládne nadpřirozenými silami. Patřila k nim i neviditelnost?“

„Vím jen to, že její dům byl vystěhován přes noc,“ odpověděl Pierce. „Nikdo nevěděl, kam se poděla. Napadlo mě, že se o to možná přičinila jiná oběť jejího vydírání. V úvahu připadalo i to, že se začala obávat o svou bezpečnost a rozhodla se vzít do zaječích.“

„Co ty vyděračské hrozby?“ zeptala se Venetia.

„Žádná další už nepřišla. Problémy mého přítele skončily, jako když utne.“ Pierce luskl prsty.

Harrow si odkašlal. „A za čtrnáct dní se ve velmi exkluzivních společenských kruzích objevila velmi tajemná a velmi zámožně vyhlížející vdova jménem Rosalind Flemingová, zavěšená do lorda Acklanda.“

„To víte, že nějaké drobné změny byly,“ ujal se slova Pierce. „Její vlasy měly jinou barvu, kupříkladu. Největší změnou však prošel její styl. Jako paní Blissová vedla své konzultace v prostých a fádních šatech, kdežto paní Flemingová se obléká podle poslední francouzské módy. A pochopitelně se ověšuje diamanty.“

„Lord Ackland je zřejmě velmi štědrý pán,“ pronesla Venetia zamyšleně.

Pierce si odfrkl. „Ten chlap je starý senilní osel.“

„Jenomže velmi bohatý starý senilní osel,“ opravil ho Harrow.

„Já a můj přítel jsme se ocitli v úzkých a nevěděli jsme, jak dál,“ pokračoval Pierce. „Bylo koneckonců pořád možné, že jsem se ve svém podezření zmýlil. Že ta Blissová nebo Flemingová, jak si teď říká, vyděračkou nebyla.“

„Co bylo dál?“ naléhala Venetia.

„Nic.“ Pierce pohnul rukou. „Paní Flemingová se objevila mezi smetánkou poprvé před několika měsíci. Až do dnešního dne žádný další vyděračský dopis nepřišel. Musím ale přiznat, že můj přítel je pořád jako na trní. Ta hrozba nepominula, chápete?“

„To je hrozné,“ zašeptala Venetia.

Pierce se zadíval do ohně. „Můj přítel si dává záležet, aby se paní Flemingové stůj co stůj vyhýbal, ale je to velmi těžké, protože se pohybují ve stejných kruzích. Nedávno se s ní v divadle srazil tvář.“

„To muselo být hrozné leknutí,“ podotkla Venetia. „Co udělal?“

„Předstíral, že ji nezná, samozřejmě.“ Pierce se chladně usmál. „Naštěstí se zachovala stejně a také dělala, že ho v životě neviděla. Až dodneška nevíme, jestli to tak skvěle zahrála, nebo si neuvědomila, kdo ten člověk je.“

„Že by nepoznala jednu ze svých obětí?“ zapochyboval Gabriel.

„To setkání bylo kratičké a osvětlení slabé,“ vysvětlil Pierce. „Minuli se v chodbě před lóžemi.“ Odmlčel se. „A můj přítel byl toho večera oblečený úplně jinak, než když se k ní chodil radit. Víte, jak to chodí, když někoho vidíte jaksi mimo kontext, abych tak řekl.“

„Lidé obvykle vidí to, co vidět chtějí,“ přitakal Gabriel a pohlédl na Venetii v pánských šatech.

Harrow se opět uvelebil na rohu psacího stolu. Ulpěl pohledem nejprve na Venetii a potom na Gabrielovi.

„Vám dvěma dělá paní Flemingová dost velké starosti,“ poznamenal.

„Ano,“ potvrdila Venetia.

„Nechcete nám sdělit proč?“ otázal se Harrow. „Je opravdu smůla, že si Ackland vzal do hlavy, že u vás objedná portrét paní Flemingové, ale nic divného na tom není. Je z té své dámy celý unesený a vy jste velmi módní fotografka. Je tudíž přirozené, že trval na tom, abyste ten portrét udělala vy.“

„Nepřirozené na celé věci je to, že vůči mně paní Flemingová pojala naprosto iracionální zášť,“ vysvětlila Venetia. „Moje teta se domnívá, že je to pouze závist kvůli tomu, že jsem si vybuodovala

úspěšnou kariéru, která mi slušně nese, kdežto ona se kvůli finančnímu zajištění musí spoléhat na lorda Acklanda a jemu podobné. Já se však domnívám, že za tím bude něco víc.“

„Jaký pro to máte důvod?“ zeptal se Pierce a trochu se zachmuřil.

Potřásla hlavou. „Logickou odpověď nemám. Možná jen nemohu uvěřit, že jsem v ní vzbudila takový odpor, i když jsem jí nepřeložila křížem ani stéblo.“

„Burton vás také dost úporně nenáviděl,“ připomněl jí Harrow.

„Ano, ale v jeho případě alespoň existuje vysvětlení. Pan Burton zřejmě nenáviděl všechny ženy bez rozdílu a ve mně navíc spatřoval konkurenci. Jenže reakce paní Flemingové byla naprosto neúměrná.“

„Chápu, jak to myslíte.“ Pierce opět spojil konečky prstů. Pak se obrátil ke Gabrielovi. „Je to samozřejmě jen můj názor, ale radil bych vám, abyste byli neustále ve střehu. Paní Flemingová se ve svém původním povolání naučila vyčenichat i ta nejdůvěrnější tajemství. Můj přítel až dodneška nezjistil, jak na to, co tajil, vlastně přišla.“

„Musí mít přece aspoň nějaké tušení,“ namítl Gabriel.

Pierce zhluboka vydechl. „Nemá. Přiznám se vám, že si navzdory skepsi, s níž posuzuji všechny podobné šejdříře a šarlatány, nepřestávám lámat hlavu, jestli Rosalind Flemingová nakonec přece jen nemá nějaké nadpřirozené schopnosti. Můj přítel se zapřísahal, že jediná možnost je, že skutečně má přístup na druhou stranu. Nebo –“

„Nebo co?“ naléhala Venetia.

Pierce pokrčil širokými rameny. „Nebo umí číst myšlenky.“

Světla Klubu Janus mizela v mlze a Venetia okénkem kočáru vyhlížela na temnou ulici.

Co se rozloučili s Harrowem a Piercem, Gabriel téměř nepromluvil. Věděla, že v duchu přetřásá touž znepokojivou možnost, která i ji po tom rozčilujícím rozhovoru ponořila do stísňené nálady.

„Je jasné, že Pierce je muž logiky a rozumu, a proto se mu přičí pomýšlení, že by Rosalind Flemingová mohla mít nějaké paranormální schopnosti,“ promluvila zvolna. „Ale my oba víme, že takové schopnosti existují. Jak se na to díváte vy?“

„Soudím, že před sebou máme buď další neuvěřitelnou náhodu, nebo nefalšovanou stopu,“ odpověděl Gabriel.

Ironicky se usmála. „Že uhodnu, koho podezíráte.“

Když nastoupil do drožky, stáhl světlo lamp co nejvíc, aby uvnitř vozu bylo šero. Věděla, že nechce riskovat, aby ji někdo z projíždějícího fiakru zahlédl v mužském převleku a poznal. Pomyslela si, že je to takřka vyloučené. Ulice byly plné mlhy do té míry, že bylo s podivem, jak kočí a koně najdou cestu zpět do Sutton Lane.

Vtom ji cosi napadlo. Zachvěla se od hlavy k patě, jak ji zamrazilo.

„Ale jestli paní Flemingová skutečně má paranormální schopnosti, pak asi musíme počítat s eventualitou, že mi toho dne, kdy jsem ji fotografovala, četla myšlenky,“ zašeptala.

„Uklidněte se. Čtení myšlenek je salonní trik, nic víc.“

Zoufale toužila ubezpečit se, že to nemyslí jen jako útěchu. „Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Záznamy z výzkumů, které prováděla Společnost Arkán, jsou velice rozsáhlé. Jdou nějakých dvě stě let zpátky a zachycují desetiletí nejrůznějších experimentů. Ani jednou se v nich neobjevil sebemenší náznak, že by někdo dokázal přechíst myšlenky jiné osoby.“

„Jenže o paranormálních záležitostech se toho ještě pořád ví velmi málo.“

Pokrčil rameny. „Musíme asi připustit, že možné je všechno. Ale v daném případě soudím, že pro ty tajuplné schopnosti paní Flemingové načerpat z mysli nic netušících obětí důvěrné informace existuje daleko prostší vysvětlení.“

„Jaké?“

„Že je zřejmě velmi obratná mesmeristka.“

Venetia se nad tím zamyslela. „To je zajímavý nápad. Rozhodně by to řadu věcí vysvětlovalo. Člověk, kterého by paní Flemingová uvedla do transu a vymámila z něj jeho tajemství, by si po probuzení z hypnotického stavu skutečně nepamatoval, co jí navykládal.“

„Badatelé ze Společnosti Arkán provedli na poli mesmerismu dost rozsáhlý výzkum, protože panuje názor, že je to určitá forma paranormálního talentu. Podle toho, co jsem o tom četl, má však tohle umění své meze. Zaprvé ne každý člověk je dobrým objektem. Některé lidi lze uvést do transu velmi snadno, zatímco jiní jsou vůči mesmeristovu úsilí zcela imunní.“

„O parapsychologických problémech toho víte opravdu hodně, Gabrieli.“

„Vychoval mě otec, který zasvětil celý svůj život právě tomuto tématu. Většina mých příbuzných se tím intenzivně zabývá rovněž. Dá se říci, že parapsychologický výzkum je rodinný podnik.“

„To je dost neobvyklý obor.“

Pousmál se. „Ano, máte pravdu.“

„Kdyby paní Flemingová skutečně byla mesmeristkou, vysvětlovalo by to, jak se dostává k tajnostem svých obětí, ale nijak ji to nespojuje s krádeží alchymistova receptu.“

„Připouštím, že na první pohled žádnou spojitost nevidím, ledaže –“

„Ledáže co?“

„Členové Společnosti Arkán velice často vyšetřují lidi, kteří o sobě tvrdí, že mají paranormální schopnosti. Je možné, že některý člen mohl zkoumat právě paní Flemingovou.“

Zprudka se na sedadle narovnala, když jí svítilo. „A přitom se mohl nic netuše ocitnout v transu a prozradit vše, co věděl, o expedici, která objevila ten recept.“

„Je to ale krajně nepravděpodobné,“ varoval ji Gabriel. „I kdyby paní Flemingová skutečně nastrojila krádež receptu, není z toho jasné, jak by asi dokázala rozluštit alchymistovu šifru. Musíte mi

věřit, že k písemnostem Zakladatele nemá přístup nikdo mimo Společnost a že za ta léta je směla studovat jen hrstka členů.“

Venetia nepřítomně naslouchala rachocení kočáru a klapotu koňských kopyt. Drožka jela kvůli husté mlze velmi pomalu.

„Má-li paní Flemingová něco společného s tím zmizelým receptem,“ řekla po chvíli, „pak byste mohl mít pravdu v tom, že jsem na sebe upoutala její pozornost, když jsem se rozhodla pro vaše jméno.“

„Správně.“

„A když jste se pak objevil, její podezření se potvrdilo. Určitě ví, kdo jste a že se snažíte získat recept zpátky.“

„Má však pádný důvod domnívat se, že je v bezpečí, protože nikdo netuší, že zloděj je právě ona,“ řekl Gabriel. „Není koneckonců v žádném viditelném spojení se Společností. Bude tudíž předpokládat, že ji nepodezřívám.“

„Zlodějka možná je,“ namítla Venetia. „Ale zaručuji vám, že to nebyla ona, koho jsem viděla prchat z temné komory, kde byl zavražděn Burton. Viděla jsem auru paní Flemingové, když jsem ji fotografovala, a ta se auře toho prchajícího člověka ani trochu nepodobala.“

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto.“

Chvíli o tom přemýšlel. „Nepřekvapilo by mne, kdybych zjistil, že si na tu vraždu někoho zjedнала. Je to nebezpečná práce.“

Znovu se otřásla. „Ubohý pan Burton. Tak trochu zemřel kvůli mně. Kdyby nepřijal tu zakázku, aby mne sledoval a fotografoval –“

Gabriel se velmi rychle pohnul a dočista ji tím zaskočil. Nahnul se kupředu, uchopil svými velkýma rukama její zápěstí a uvěznil je.

„V žádném případě,“ spustil velmi vyrovnaně, „si nesmíte myslet, že nesete v tomto směru nějakou vinu. Harold Burton zemřel, protože přijal zakázku od velmi nebezpečného člověka, který mu zaplatil, aby se vám vetřel do soukromí. Musel vědět nebo aspoň tušit, že to ten jeho zákazník s vámi moc dobře nemyslí. Nepůjdu tak daleko, abych tvrdil, že dostal, co si zasloužil, ale nedovolím, abyste se kvůli němu cítila provinile.“

Rozechvěle se na něj usmála. „Děkuji vám, Gabrieli.“

„Víte, že mám dojem,“ prohodil naoko ledabyle, „že to je v tomto kočáře už podruhé, co jste mne oslovila mým křestním jménem? Moc se mi zamlouvá, jak to z vašich rtů zní.“

Vzrušující a svůdná energie, jež tkvěla ve vzduchu vždy, když byli spolu, prudce zesílila. Venetia si ostře uvědomovala sílu jeho rukou, svírajících něžně a současně neoblomně její zápěstí.

Přitáhl si ji k sobě o něco blíže a jeho ústa se snesla na její. Domnívala se, že jeho polibky zná už natolik dobře, že by ji její vlastní reakce neměla překvapit, mylila se však. Snažila se ovládnout nával divokého vzrušení a silný, téměř bolestivý žár, který jí rozpálil útroby. Ale marně.

Nepřestával svými ústy věznit její rty, ale pustil jedno její zápěstí, aby zatáhl záclonku. Pak Venetii strhl paruku a pustil se do sponek, které jí poutaly vlasy.

Opojná důvěrnost uvnitř kočáru odvála všechny její obavy. Drožka se v mžiku proměnila v loď, plující zvolna nezbádaným mořem noci a mlhy.

Právě tak to bylo v Domě Arkán, pomyslela si. Dočasně se zbavila všech pout. Nemusela myslet na minulost ani na budoucnost. Nehrozilo, že sem vpadne Edward nebo Amelia a přistihnou svou starší sestru při milostné hře. Nemusela se bát, že způsobí otřes tetě Beatrice nebo že ohrozí svou kariéru.

Když se jí vlasy rozlily po ramenou, zaslechla, jak Gabriel tiše a chraplavě zasténal a zesílil sevření svých paží.

Líbal ji ztěžka a pocity, které v ní probouzel, ji dočista omámil. Když se na okamžik vynořila z příjemného oparu, který ji zaléval, zjistila, že jí svlékl večerní sako a odhodil je na sousední sedadlo.

Sám se toho svého zbavil velmi hbitými a ráznými pohyby. Obrátil se opět k ní a vztáhl ruce k její vázance. Povšimla si, že se mu trochu chvějí prsty, a zaradovala se. Opravdu mě chce, pomyslela si. Ať z toho nakonec vzejde cokoli, chladnokrevné svedení to nebude. Plameny opětované vášně nás stravují oba dva stejně.

Rozvázal vázanku a přisunul prsty k prvnímu knoflíčku na její naškrobené košili z bílého plátna. Ucítila, jak se mu ústa, jež zakrývala její, roztáhla v úsměvu.

„Ještě nikdy jsem nesvlékal dámu z pánských šatů,“ přiznal se. „Je s tím větší práce, než bych čekal. Připadá mi, že musím dělat všechno obráceně.“

Ta poznámka jí vyloudila tiché zasmání. Náhle osmělená mu začala škubat motýlkem.

„Počkej, předvedu ti to,“ zašeptala.

Rozvázala mu vázanku mnohem šetrněji a obratněji než tenkrát v Domě Arkán, protože díky dobrodružství s Harrowem získala s mužským oblečením větší praxi.

Její doteky Gabriela přiměly k rychlejší práci na její košili. Že ji má rozepnutou, zjistila, až když ucítila jeho dlaň na svém ěadru. Popadla ho za ramena, aby udržela rovnováhu. Sklonil hlavu a začal ji líbat na hrdlo. Všechno v ní ztuhlo. Její nitro stravoval žár.

„Gabrieli,“ zašeptala.

Vklouzla mu rukama pod košili a položila mu dlaně na hrud’.

Opřel se zády o opěradlo a přitáhl si ji na klín. Pak se shýbl a zul jí vysoké boty. Slyšela, jak bouchly o podlahu kočáru.

Vzápětí zjistila, že má rozepnuté kalhoty a Gabriel jí je stahuje přes boky. Dlouhé spodky, jež měla pod nimi, následovaly hned potom a neprodleně zmizely ve tmě na protějším sedadle.

Když jí zbyla už jen rozepnutá bílá košile, Gabriel ji začal líbat, jako by na tom závisel jejich život. Maličko sebou cukla, když ucítila na vnitřní straně stehna jeho teplou dlaň. Málem už zapomněla, jak je to vzrušující, když se jí takto dotýká. Málem.

Posunul ruku výš. Jeho dlaň se kolem ní sevřela. Zprudka nabrala dech a cítila, jak mezi nohama vlhne.

„Ty už jsi pro mě vlhká,“ řekl zpola užasle, zpola jásavě. „Ani nevíš, kolikrát jsem si představoval, že se s tebou takhle miluji, kolikrát jsem o tom snil.“

Jeho ústa opět přikryla její, vnikala, vybízela a vyžadovala. Strhl ji žhavý vír touhy. Posunul ji, roztáhl jí nohy a otočil ji tak, aby mu seděla na stehnech jako na koni a koleny se opírala o sametové polštáře.

Ta podivná poloha ji polekala. Musela se ho chytit za ramena, aby znovu získala rovnováhu. Jednou rukou ji uchopil za zadeček a druhou jí vklouzl mezi nohy a otevíral ji.

Hladil ji, zkoumal a zkoušel, znovu odhaloval její taje. Každý další dotek byl důvěrnější a nesnesitelněji vzrušivější než ten předešlý. Největší pozornost soustředil na malou třešničku nad její šterbinkou a dráždil ji palcem, až měla strach, že zešílí. Hluboko uvnitř jejího těla se svírala pružina silného napětí. Naléhavostí se až zalykala.

„Už to nevydržím,“ vypravila ze sebe a zarývala mu prsty do ramen. „Je to moc silné.“

„Kdepak, ani zdaleka,“ ujistil ji. „Ještě ne. Chci, abys cítila rozkoš.“

Matně si uvědomovala, že si rozepíná kalhoty, a pak ucítila, jak ji tvrdý důkaz jeho vzrušení tlačí na vnitřek stehna.

Sáhla tím směrem a obtočila prsty kolem celé té těžké délky. Horce, temně a nebezpečně jí cosi šeptl do ucha. Jemně stiskla.

Zprudka vtáhl dech.

Sklonila hlavu a kousla ho do nahého ramene.

Tělem mu projel záchvěv.

„Tuhle hru mohou hrát oba,“ varoval ji.

Jeho ruka začala provádět cosi neuvěřitelného. Venetia musela lapat po dechu. To příjemné napětí se najednou nedalo snášet.

Bouře, která se v ní sbírala, bez varování propukla v oslňující vlny nádherných pocitů.

Byla by vykřikla rozkoší, ale než ten zvuk stačil opustit její rty, Gabriel ji pevně a neúprosně přitáhl na svou těžkou erekci a jediným pohybem ji naplnil.

Byla přichystaná na podobnou bolest, jakou zažila poprvé, ale tentokrát se to obešlo bez ní. Vzrušující těsnost pouze zesílila poslední odeznívající tepy jejího uvolnění.

Všechny její smysly zareagovaly na ten nádherný ořes tělesného a duševního spojení. Nemusela se ani soustředit, aby spatřila temné světlo Gabrielovy aury, plápolající v šeru kočáru. Úplně ten těsný prostor zaplnila, splynula s energií její vlastní aury a vytvořila ohromující a vysilující intimitu.

Když krátce nato dospěl k vyvrcholení i on, neviditelné ohně vzplály ještě prudčeji. Spíš vytušila, než slyšela jeho jásavý řev. Začal totiž jako tichý rachot v jeho hrudi. Uvědomila si, že drožkář sice nejspíš paranormálními schopnostmi nevládne a planoucí auru vidět nemůže, ale sluch má zaručeně dobrý.

Bleskurychle zakryla Gabrielova ústa svými. Řev se ztlumil a v nezřetelném mručení se tajil triumf a mužská spokojenost.

O něco později se mu zavrtěla v náručí. Rachot kol a pravidelný klapot kopyt jí napověděly, že jsou ještě stále ukryti v kouzelném světě uvnitř drožky.

Gabriel, který si hověl v rohu a připomínal nasyceného lva po úspěšném lovu, natáhl ruku a odhrnul záclonku. V mlze zazářily plynové lampy.

„Míjíme hřbitov. Co nevidět budeme v Sutton Lane,“ oznámil.

Teprve nyní se jí rozbřesklo, že má na sobě jen košili, a přepadla ji panika.

„Pro všechny svaté,“ vyjekla, „nemůžeme vystoupit před domem v tomhle stavu.“

Vytrhla se mu z objetí, skočila k protějšímu sedadlu a začala o překot kramafit v hromadě věcí.

Ve tmě a těsném prostoru kočáru nebylo vůbec snadné soukat se do pánského oděvu. Gabriel se několika zkušenými pohyby upravil do původního stavu a pak se pohodlně usadil a se zájmem přihlížel jejímu zápolení.

Když se vynadíval na její neúspěšné pokusy zavázat si motýlka, natáhl se a udělal to sám.

„Dovolte, abych vám pomohl, paní Jonesová,“ nabídl se.

Důraz na její fiktivní jméno ji přiměl prudce vzhlednout.

„Gabrieli –“ začala, ale vůbec netušila, co by měla říkat dál.

„Promluvíme si o tom ráno,“ ujistil ji.

Hlas měl podivně něžný, ale přesto to znělo spíš jako rozkaz než návrh. Jiskra hněvu odvála úzkost z pomyšlení, že přijedou domů polonazí.

„Vážně doufám, že nehodláte vyvádět kvůli tomu, k čemu mezi námi došlo,“ prohlásila a začala si cpát vlasy pod klobouk. „Zkazil byste tím úplně všechno.“

„Co prosím?“

Povzdychla si. „Musíte přece vědět, že při našem pobytu v Domě Arkán jsem se ze všech sil snažila vás svést.“

„Ano, a byla jste skutečně skvělá, smím-li si to dovolit hodnotit. Ten zážitek mi přinesl nesmírné potěšení.“

Věděla, že se příšerně červená.

„Inu, ano, ovšem, jenže já jsem se vám snažila vysvětlit, že za našeho společného pobytu v Domě Arkán jsem jednala s cílem přimět vás, abyste se mnou strávil noc nedovolené vášně.“

„To znamená?“

„To znamená, že tenkrát bylo všechno jinak.“

„Jinak?“

„Byli jsme sami dva na odlehlém a opuštěném místě.“

„Byl tam personál,“ připomněl jí.

Zaškaredila se. „No ovšem, personál tam byl. Ale ti byli přece tak diskrétní.“ Začínám plácát nesmysly, dělala se v duchu. To je přece hrozné. „Bylo to, jako by nás moře vyvrhlo na tropickém ostrově.“

„Na žádné palmy se nepamatuji.“

Ignorovala to. „Už jsem vám vysvětlila, že tehdy, při tom krátkém intermezzu, jsem byla poprvé v životě naprosto svobodná. Nemusela jsem se bát, že dojde ke skandálu, který mi zničí podnik. Nemusela jsem se bát, že způsobím otřes své staré tetě nebo že dám špatný příklad svým sourozencům. Dům Arkán byl pro mě místem, které jako by existovalo v jiném rozměru i čase, jako by nemělo nic společného s reálným světem. A byli jsme tam pouze my dva.“

„Až na služebnictvo.“

„Nu ano.“

„Ještě k těm palmám, ty se mi pořád nějak nevybavují.“

„Vy to vůbec neberete vážně, vidíte?“

„A měl bych?“

„Ano, je to nesmírně důležité.“ Byla čím dál dopálenější. „Snažím se vám vysvětlit, že dnešní zážitek byl něco podobného.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Například tady nebyly žádné palmy.“

„Přestaňte už, sakra, s těmi palmami. Ráda bych vám vyložila, že to, k čemu došlo v Domě Arkán a v tomto kočáře dnes v noci, jsou tytéž prchavé útržky snu, které se za úsvitu rozplynou a za denního světla o nich není řeči.“

„Zní to náramně poeticky, má sladká, ale co to, k čertu, vlastně znamená?“

„Znamená to,“ odušila ledově, „že se o té věci dál nebudeme bavit. Rozumíte?“

Kočár zastavil. Venetia popadla módní vycházkovou hůl a otočila se k oknu.

Ozvalo se docela hlasitě řachnutí.

Gabriel si odkašlal. „Co kdybyste dávala pozor, co s tou holí provádíte.“

Uvědomila si, že ho v rozčilení nechtěně praštila do nohy.

„Prosím za prominutí,“ vyhrkla v rozpacích.

Jednou dlaní si třel koleno a druhou otevřel dvířka. „Nemusíte si dělat starosti. Bezpochyby bude následkem jen nepatrné kulhání.“

Rudá jako pivoňka ho následovala ven z kočáru a spěchala nahoru po schodech. Gabriel zatím podal pár mincí drožkáři.

Venetia odemkla dveře svým klíčem a s úlevou konstatovala, že zbytek domácnosti šel spát. To poslední, oč dnes večer stála, bylo stanout tvář v tvář rodině a čelit jejich otázkám o tom, co se dověděla v Klubu Janus. Potřebuju čas, abych nabyla ztraceného klidu, říkala si v duchu. Noční spánek dá všechno zase do pořádku.

Nástěnná lampa v přední hale svítila jen málo, Venetia si však přesto všimla, že na stole leží bílá obálka, a zvedla ji. Zjistila, že je adresována Gabrielovi.

„Tohle přišlo pro vás,“ oznámila a podala mu ji.

„Děkuji.“ Zavřel dveře, vzal si od ní obálku a podrobil ji krátkému zkoumání. „Je to od Montrosea.“

„Třeba konečně objevil v těch záznamech o členství něco zajímavého.“

Gabriel roztrhl obálku a vytáhl dopis. Několik vteřin se na něj mlčky díval.

„Tak co?“ naléhala.

„Je to napsané šifrou, kterou členové Společnosti Arkán používají k osobní korespondenci. Chvíli mi potrvá, než to rozluštím. Podívám se na to ještě dnes v noci a u snídaně vám povím, co se tam píše.“

„Bude to asi něco důležitého, když je to zašifrované.“

„Ale kdepak.“ Ironicky zvlínil rty a zastrčil si dopis do kapsy. „Vzhledem k tomu, jak je většina členů Společnosti Arkán posedlá tajnůstkářstvím, je prakticky každý dopis psaný šifrou. Montrose po mně s největší pravděpodobností chce, abych za ním zítra zašel a prodebatoval s ním, co až dosud našel.“

„Dáte mi okamžitě vědět, kdyby to bylo důležité, vidíte?“

„Samozřejmě,“ odvětil ledabyle. „Ale teď bychom myslím měli jít oba dva do postele. Máme za sebou dlouhý a náročný den.“

„Ano, to tedy máme.“ Vykročila po schodech nahoru a pokusila se prohodit něco světažnalého. „Mám nicméně dojem, že večer byl docela produktivní, že?“

„V mnoha směrech.“

Pobavená smyslnost v jeho hlase jí vehnala do tváří ruměnec. Ještě že nástěnná lampa na schodišti nesvítila.

„Měla jsem na mysli informace o paní Flemingové,“ odbyla ho stroze.

„V tom směru rovněž,“ dal jí za pravdu.

Ohlédl se na něj přes rameno. „Člověku docela vrtá hlavou, co to měl ten Pierceův přítel za tajnosti.“

„Je nejspíš dobře, že se odpověď nikdy nedozvíme,“ poznamenal Gabriel.

„To máte možná pravdu.“ Chvíli o tom hloubala a pak pokrčila rameny. „Stejně si myslím, že to dokážu uhodnout.“

„Myslíte si, že to tajemství má něco společného se skutečností, že Pierce a jeho přátelé patří do klubu, kde se scházejí ženy, které se převlékají za muže?“ Znělo to spíš pobaveně než pohoršeně.

V mžiku se otočila a zachytila se zábradlí. „Vy jste o Klubu Janus věděl?“

„Dokud jsme tam nepřišli, tak ne,“ připustil Gabriel. „Ale jakmile jsme byli uvnitř, nebylo těžké uhodnout, že je to tam jiné, než jak se to na první pohled jeví.“

„Ale jak –“

„Už jsem vám řekl, že ženy jsou cítit jinak. Muž, který se ocitne ve velké skupině žen, bez ohledu na to, co mají na sobě, to dříve či později pozná. Myslím, že to platí i naopak.“

„Hmm.“ Chvilí o tom uvažovala. „Vy jste poznal, že Harrow je žena, když jste s ním mluvil na té výstavě?“

„Ano.“

„Jste o hodně vnímavější než většina lidí. Harrow se mezi smetánkou vydává za urozeného pána už docela dlouho.“

„Jak jste k ní přišla? Nebo k němu?“

„O Harrowovi zásadně mluvím jako o muži.“ Nakrčila nos. „Nemusím se pak bát, že se podřeknu. A abych odpověděla na vaši otázku, vyhledal mě, když si chtěl objednat portrét, krátce nato, co jsem si otevřela studio. Byl vlastně jeden z mých prvních zákazníků.“

„Chápu.“

„Při sezení jsem si uvědomila, že to musí být žena. A Harrow okamžitě poznal, že to vím. Dala jsem mu čestné slovo, že nic neprozradím. Zpočátku mi myslím moc nevěřil, ale to se změnilo, když jsme se spřátelili.“

„Harrow určitě poznal, že umíte zachovat tajemství.“

„Ano. On dokáže leccos vytušit.“

„Chápu,“ řekl Gabriel znovu.

Zamračila se. „Co se stalo?“

Pokrčil rameny. „Připadá mi zvláštní, že se Harrow obrátil na novou a neznámou fotografkou, která dosud smetánku ničím nezaujala.“

„Náhodou jsem tehdy už měla za sebou jednu úspěšnou výstavu u Farleye,“ ohradila se spěšně, protože ji vylekalo, jakým směrem se jeho uvažování ubírá. „Právě tam Harrow moje práce viděl poprvé.

Poslyšte, pane, přece ho nepodezíráte, že má něco společného s tím elixírem?“

„Momentálně podezírám úplně každého.“

Podivně ji zamrazilo.

„Dokonce i mne?“ otázala se stísněně.

Usmál se. „Uznávám svou chybu. Měl jsem říci každého kromě vás.“

Trochu se uvolnila. „Musíte mi slíbit, že nedáte najevo, že víte o jejich tajném světě, kdybyste se s Harrowem nebo Piercem ještě někdy setkal,“ požádala ho.

„Ujist’uji vás, Venetie, že také dovedu zachovat tajemství.“

Cosí v měkce pronesených slovech ji opět vzrušivě rozechvělo. Bylo to varování nebo slib? hádala v duchu.

Zastavila se na odpočívadle.

„Dobrou noc,“ řekla.

„Dobrou noc, Venetie. Spěte sladce.“

Chvátała chodbou ke své ložnici.

O něco později se s trhnutím probudila, jak se člověku stává, když spící mysľ zaregistruje změnu v ovzduší domu. Chvilí nehybně ležela a napínala sluch.

Možná si jenom Amelia, Beatrice nebo Edward zašli do kuchyně pro něco k snědku.

Nevěděla, co ji přimělo odhodit přikrývky a přejít po studené podlaze k oknu.

Dorazila tam právě včas, aby zahlédla nezřetelnou mužskou postavu přízračně klouzat mlhou, která zahradu halila. Svítíl sice měsíc, mlha však byla tak hustá, že Venetia nedohlédla k železné brance, která se otevírala do uličky za domem. Věděla však přibližně, kde je, a uhodla, že muž tam dole pod jejím oknem míří s neomylnou sebejistotou právě k ní. Cílevědomě se plíží ke svému cíli, jako by měl noční vidění a lovecké instinkty tygra, říkala si v duchu. Jako by doopravdy viděl ve tmě.

Nemusela se ani snažit zahlédnout jeho auru. Věděla, že je to Gabriel.

Za okamžik už v zahradě nebyl, zčistajasna se rozplynul ve tmě.

Co má v tuto hodinu za lubem? Proč odchází z domu tak pokradmu? Nejspíš to bude souviset s tím dopisem od Montrosea, pomyslela si.

Vybavila se jí Gabrielova slova. Ujišťuji vás, Venetie, že také dovedu zachovat tajemství.

Gabriel vystoupil z drožky a zaplatil kočímu. Počkal, dokud kočár nezmizel v mlze, a teprve pak se vrátil na roh, vešel do nevelkého parčíku a zůstal stát v hustém stínu několika stromů.

Nějakou dobu tam stál a pozoroval ulici. V té klidné čtvrti byl v té pozdní hodině velmi malý provoz. Plynové lampy před každým vchodem vrhaly do mlhy malé kalužiny světla, ale příliš to nepomáhalo.

Když si byl jistý, že ho nikdo nesledoval, odešel z parku a mlhou se vydal k ústí zadní uličky.

Vstoupit do toho úzkého průchodu mu připadalo jako vniknout do tajemné miniaturní džungle. Tma a mlha zde ještě zhoustly. Zaslechl cupání malých nožek, jak před ním prchali místní predátoři i jejich kořist. V ovzduší tkvěl odporný puch.

Kráčel velmi obezřetně, jednak proto, aby se jeho kroky hlasitě nerozléhaly, a také aby neuklouzl na vrstvách tlejícího svinstva, jímž byla ulička zanesená.

V duchu počítal železné branky, až dorazil k té prostřední, která byla označena Montroseovým jménem.

Zadíval se do oken. Všechna byla temná, až na jedno. To jediné osvětlené okno bylo v horním patře a zakrýval je závěs. Nebýt malé skulinky v látce, zdálo by se, že je zhasnuto i tam. Montroseova pracovna.

Vtom se světlo na okraji závěsu náhle maličko pohnulo.

Vybavil si dopis, který na něj čekal v Sutton Lane. Zabralo mu jen několik minut, než ho v tichu svého podkrovního pokoje rozšifroval. Když s tím byl hotov, jeho paranormální smysly, zburcované už dřív vášnivým milováním v kočáře, byly v plné pohotovosti.

Objevil jsem velmi zneklidňující informaci. Měli bychom se co nejdříve sejít. Zajděte prosím ke mně domů, jakmile budete moci, na hodině nesejde. Radím vám, abyste nikomu neprozradil, kam jdete. Pro všechny zúčastněné bude lepší, když vás nikdo neuvidí před mým domem. Použijte zahradní vchod.

M.

Ještě štěstí, že jsem ten dopis nerozluštil před Venetií, pomyslel si Gabriel. Věděl, jak je vnímavá. I kdyby si dokázal nechat podrobnosti pro sebe, mohlo by mu něco uklouznout. Jeho obavy by jí neunikly a okamžitě by ho zahrnula otázkami. Čistě pro jistotu počkal, dokud si nebyl zcela jist, že usnula, než se zvedl k odchodu.

Zašmátral na brance a hledal zástrčku. Jeho prsty přejížděly po chladném železe. Do dlaně ho začala pálit energie, chaoticky narážela do jeho paranormálních smyslů a vyvolávala mu v nitru bolestivé pocity. Zanechaná stopa byla velmi čerstvá.

Touto brankou prošel docela nedávno kdosi, kdo zamýšlel chladnokrevné násilí. Ten poznatek probudil Gabrielovy lovecké instinkty.

Když své zjitřené smysly zase jakžtakž zkontroloval, vytáhl z kapsy pistoli a znovu sáhl po zástrčce.

Dveře se otevřely s tichým zavržením pantů. S pistolí v ruce vklouzl do zahrady.

Proužek světla v jediném osvětleném okně nahoře zakolísal. Gabriel vzhlédl a zjistil, že lampa v pracovně zhasla.

Jestli tam nahoře chodí vrah, Montrose je možná už mrtev. Zlosyn bezpochyby odejde zadním vchodem. Bude proto logické počkat, až vyjde z domu, a pokusit se ho zaskočit, až se vynoří ze dveří.

Jenže co když ten netvor staříka ještě nezabil? Co když je Montrose stále naživu? Možná má přece jen ještě šanci.

Gabriel si zul vysoké boty, obrnil se proti očekávané bolesti a obezřetně položil dlaň na kliku u dveří do kuchyně.

Tentokrát byl na paranormální popálení připraven. Mělo na něj pouze ten účinek, že ještě víc vyburcovalo jeho nadpřirozené smysly. Touha lovit mu nyní v nitru sálala stejně prudce jako předtím touha milovat se s Venetií.

Dveře byly odemčené. Pomaloučku je otevřel a v duchu se modlil, aby panty zůstaly zticha.

Navzdory jeho úsilí maličko zavržaly, pochyboval však, že tak slabý zvuk dokáže normální sluch zachytit.

Zůstal stát a chvíli naslouchal. Neslyšel ani výmluvný chvat kroků na schodech, ani skřípání prken v podlaze nad svou hlavou. Ba co víc, nezaznamenal ani nezaměnitelné známky nedávného úmrtí. Při troše štěstí by to mohlo znamenat, že Montrose je stále naživu.

V místě, kde stál, byla tma jako v pytli. Když však pohlédl k opačnému konci chodby, uviděl bledou zář plynových svítilen z

ulice, jež sem pronikala úzkými tabulkami skla vedle předních dveří. Hlavní schodiště bude zřejmě právě tam, ale aby se tam dostal, musel by projít právě tím pásem slabého světla. Nemá smysl dělat ze sebe terč, usoudil.

Věděl, že v zadní části domu jsou schody pro služebnictvo, protože si pamatoval, že po nich přišla Montroseova hospodyně.

Vynikající noční vidění mu pomohlo najít vedle kuchyně dveře na schodiště. Obezřetně uchopil zárubeň a napůl očekával další náraz žhavé energie. Jeho smysly však nic nezasáhlo. Vrah tudy nepřišel. Je-li nahoře, dostal se tam po hlavním schodišti. Dává to smysl, soudil Gabriel. Proč by se ten zlosyn otravoval s úzkým schodištěm pro služebnictvo?

Vydal se vzhůru a neustále natahoval uši. Zde v domě někdo je, někdo, kdo tady nemá co dělat. Cítil to. V tichu se však nehnula ani myš.

Dospěl na konec schodiště a před ním se otevřela další chodba. Tu osvětlovala slabá měsíční záře z oken u hlavního schodiště. Číhá-li v té chodbě někdo, nehýbá se a ani nedýchá.

Vklouzl do chodby s odjištěnou pistolí v ruce. Nikdo na něj odnikud neskočil. Pomyslel si, že to není dobré znamení. Není zde v domě jediným lovcem. Ten zlosyn na něj někde číhá.

Věděl, že Montroseova pracovna, kde se ještě před chvílí, když vešel do zahrady, svítilo, je po jeho pravici, v zadní části domu. Z místa, kde stál, viděl, že dveře do pracovny jsou zavřené.

Nedá se nic dělat, pomyslel si. Budu ty dveře muset otevřít.

Prošel chodbou ke dveřím pracovny, chvíli u nich zůstal stát a všemi smysly pátral po informacích.

V té místnosti někdo je. Zlehounka se dotkl knoflíku kliky a projel jím další syčivý úder energie.

To znamená, že vrah vstoupil do pracovny.

Klika se mu lehce otočila v dlani. Přitiskl se ke zdi vedle dveří a otevřel je.

Neozval se výbuch střelného prachu. Nikdo se k němu nevrhl s nožem v ruce.

Ale někdo uvnitř je. Tím si byl Gabriel naprosto jistý.

Skrčil se do dřepu vedle zárubně a opatrně nakoukl dovnitř. I bez paranormálních smyslů rozeznal, že na židli u okna někdo sedí.

Montrose se podivně zmítal a vydával přidušené zvuky. Gabriel pochopil, že starý pán je přivázaný k židli a v ústech má roubík, který mu nedovolí mluvit srozumitelně.

„Mmmf.“

Ulevilo se mu. Montrose je naživu.

Rychle se rozhlédl po místnosti. Kromě Montrosea tam nikdo jiný nebyl, ale Gabrielem tvrdě cloumal jeho lovecký instinkt a napovídal mu, že vrah je stále v domě.

Nevšímal si zoufalých zvuků, které přicházely od Montrosea, a obrátil pozornost zpátky do setmělé chodby. Rozeznal obrysy přinejmenším trojích dveří. Na samotném konci chodby se u zdi tyčilo cosi úzkého a čtverhranného. Stůl, uhodl, a na něm dva svícny.

„Mmmf,“ vyrazil ze sebe znovu Montrose.

Gabriel nereagoval. Zády ke zdi se opatrně plížil chodbou. Vzal za kliku u prvních dveří. Nezachytil ani stopu po té odporné energii, která ulpěla na klíce pracovny. Do této místnosti vrah nevešel.

Přesunul se k protější zdi a připlížil se k dalším zavřeným dveřím. Jakmile se dotkl knoflíku kliky, pocítil náraz zběsilé energie, kterou už tak dobře znal.

Přepadla ho nedočkavost. Kopl do dveří, rozrazil je a současně se vrhl na podlahu, s pistolí pevně sevřenou v obou rukou.

Tichoučké zašramocení za jeho zády mu napovědělo, že se šeredně přepočítal.

Dveře, které právě prověřil a vyloučil jako čisté, se otevřely.

Sotva si stačil uvědomit svou chybu, když zachytil téměř neslyšný svist nadcházející smrti.

Nebyl čas vyskočit na nohy, ani se vydrápat do kleku. Nemotorně se převálil na bok a snažil se namířit pistoli na blížící se hrozbu.

Bylo však příliš pozdě. Ze tmy sousední místnosti se vyřítila nezřetelná postava jako bezejmenná a beztvářná hrozba ze zlého snu. Gabriel poznal, že zlosynův obličej zakrývá maska z tmavé látky. Slabé světlo ze vzdáleného konce chodby se zalesklo na čepeli nože.

Nebyl čas mířit. Gabriel věděl, když natahoval kohoutek, že zcela jistě svůj cíl mine. Mohl doufat jen v to, že výstřel rozptýlí útočnickovu pozornost. Nejlepší metodou, jak někoho přesvědčit, aby změnil původní plány, je vystřelit mu přímo u ucha.

Hromová rána ohlušila jeho zjitřený sluch a chodbu naplnil čpavě páchnoucí kouř.

Útočník však nezakolísal.

Gabriel se dovítí, že zlosyn jde najisto.

Ví, že ležím na podlaze. Vidí mě stejně jasně jako já jeho.

Na další úvahy mu však nezbyl čas. Útočník už byl u něj a zprudka vykopl nohou. Kopanec zasáhl Gabriela do ramene a okamžitě mu zchromil paži. Slyšel, jak pistole s rachotem dopadla na podlahu a odjela až do ložnice.

Než se nadál, útočník švihl hrotem nože dolů, přímo doprostřed Gabrielova těla.

Gabriel se zprudka odvalil stranou. Čepel ho minula a zabodla se do podlahy. Útočník jí musel vši silou šknout, aby ji uvolnil.

Gabriel využil kratičké chvíle oddechu a vyskočil na nohy. Zahýbal ochromenými prsty, aby do nich dostal trochu citu.

Útočník mezitím vytrhl nůž z podlahy a už se zase na něj hnál.

Gabriel před ním pozpátku uskakoval, pátral po nějaké zbrani a podařilo se mu od muže dostatečně vzdálit. Koutkem oka postřehl napravo od sebe hranu stolu.

Zdravou rukou hrábl po jednom z těžkých svícňů, které na stole stály.

Prízračný muž se znovu blížil a zjevně očekával, že Gabriel bude hledat útočiště na schodišti.

Moje jediná šance, pomyslel si Gabriel, je udělat něco nečekaného.

Přestal couvat, vrhl se stranou a tvrdě narazil na zeď. Útočník se k němu rozběhl děsivou rychlostí, ale to už se Gabriel vši silou rozmáchl.

Těžký svícen zasáhl vraha do předloktí, kousek nad zápěstím. Muž hekl bolestí a nůž mu vypadl na podlahu.

Gabriel se rozmáchl znovu a tentokrát mířil na útočnickovu lebku. Muž instinktivně uskočil a zapotácel se dozadu. Gabriel už byl skoro u něj.

Zlosyn se otočil jako na obrtlíku a prchal k hlavnímu schodišti. Gabriel zahodil svícen, zvedl nůž a hnál se mu v patách.

Útočník měl náskok tří dlouhých kroků. Přiběhl ke schodišti a uháněl po schodech dolů. Jednou rukou se přidržoval zábradlí, aby se nezřítíl po hlavě.

Seběhl dolů, šknutím otevřel hlavní dveře a prchal do noci.

Všechny instinkty Gabriela pobízely, aby se vrhl za ním. Zdravý rozum a logické uvažování však nakonec nad jeho krvelačností zvítězily. Sešel po schodech dolů ke dveřím a chvíli se rozhlížel po

ulici. Snažil se zjistit, kterým směrem ten darebák uprchl, ale mlha a noc všechny stopy pohltily.

Gabriel zavřel dveře a rozběhl se po schodech nahoru a odtud chodbou k pracovně. Rozsvítil lampu a vyndal Montroseovi z úst roubík.

Montrose vyplivl látku a upřel na Gabriela znechucený pohled.

„Snažil jsem se vás upozornit, že ten darebák prošel spojovacími dveřmi mezi oběma místnostmi.“ Ukázal hlavou na postranní stěnu pracovny. „Na chodbu vůbec nevyšel. Číhal na vás ve vedlejším pokoji.“

Gabriel pohlédl na dveře, kterých si při krátké obhlídce místnosti vůbec nevšiml. Uvažoval, jak jistý si byl, že mu jeho paranormální hmat poskytne všechna potřebná vodítka, aby mohl přesně určit, kde se vrah skrývá.

„To mám z toho, že spoléhám na své nadpřirozené schopnosti,“ odtušil kajícně.

„Ty přece nemohou nahradit logiku a zdravý selský rozum,“ odsekl Montrose.

„Víte, pane Montrosi, že teď mluvíte úplně jako můj otec?“

„Něco byste měl vědět,“ upozornil ho Montrose. „Ten člověk si odnesl fotografii víka té železné truhly. Viděl jsem, jak si ji strká za košili, když na vás čekal. Dost se podivil, když ji našel, ale bylo vidět, že z ní má velikou radost.“

„Co jste řekli policii?“ chtěla vědět Venetia. „Pravdu,“ odtušil Gabriel a hodil do sebe pořádný doušek brandy. „Svým způsobem.“

Montrose si odkašlal. „Je přirozené, že jsme je nezatěžovali nepodstatnými informacemi, které by jim stejně k ničemu nebyly. Vysvětlili jsme jim, že do mého domu vnikl lupič, svázal mě a dal mi roubík, a právě když hledal cennosti, které by si mohl odnést, objevil se Gabriel a zahnal ho na útěk.“

„Jinými slovy jste si alchymistův elixír nechali pro sebe,“ konstatovala Venetia a nenamáhala se skrýt rozhořčení.

Montrose a Gabriel si vyměnili pohledy.

„Neviděl jsem důvod, upřímně řečeno,“ prohodil Montrose úlisně. „Je to koneckonců záležitost Společnosti Arkán. A policie stejně mnoho nezmůže.“

„Tak vy jste neviděl důvod?“ Venetia zabubnovala prsty na opěradlo židle. „Oba vás dnes v noci málem zavraždili. Jak můžete tvrdit, že nebyl důvod sdělit policii, co bylo zřejmě motivem?“

Mám z toho nervy nadranc, lamentovala v duchu. Když před chvílí Gabriel vešel do přední haly, rozčuchaný a samá modřina, a v očích mu ještě stále blýskaly bojovné ledové jiskřičky, nevěděla, jestli se má rozplakat úlevou, nebo mu od plic vynadat jako trhovkyně. Od obojího ji však odradila přítomnost starého pana Montrosea.

Stačil jí jediný pohled, aby pochopila, že se stalo cosi strašlivého, a umínila si, že výčitky si nechá na pozdější dobu.

Celá domácnost byla vzhůru a shromáždila se v salonku. Venetia byla v županu a v trepkách a Beatrice s Amelií rovněž. Edward přiběhl rovnou v noční košili, když zaslechl hlasitý hovor, aby zjistil důvod toho rozruchu.

Beatrice se ujala ošetřování obou mužů a k všeobecné úlevě oznámila, že ani jedno zranění nevypadá příliš vážně.

Paní Trenchová pobíhala mezi kuchyní a salonkem a zjišťovala, jestli pánové ještě něco nepotřebují. Snad jen řez masového koláče, aby se posílili.

Venetia jí poděkovala a naléhala, aby se vrátila do postele. Když se paní Trenchová neochotně vzdálila, Venetia všem nalila čaj,

ačkoli Gabriela mnohem víc zajímala velká sklenice brandy, kterou držel v ruce.

„Problém je v tom, že si motivem toho darebáka vlastně nemůžeme být jistí,“ spustil Gabriel smířlivě. „Můžeme pouze hádat, jaké byly jeho záměry. Když se zamyslíte nad podstatou celého problému, není toho mnoho, co bychom mohli policii sdělit.“

Venetia se obrátila k Montroseovi. „Řekl vám ten vetřelec něco, pane?“

„Skoro nic.“ Montrose si znechuceně odfrkl. „Vůbec jsem nevěděl, že je v domě, dokud mě nepřekvapil v pracovně. Zpočátku jsem se domníval, že je to obyčejný zloděj. Přivázel mě k židli, dal mi do úst roubík a začal prohledávat místnost. Když našel fotografii té železné truhly, zatvářil se tuze spokojeně. Upozornil mě nicméně, že ví, že Gabriel je na cestě.“

Gabriel si nepřítomně třel čelist. „Zřejmě zachytil ten vzkaz, který jste mi dnes poslal, pane.“

Montrose stáhl huňaté obočí. „Jaký vzkaz?“

Všichni se na něj podívali. Montrose se zatvářil ještě nechápavěji.

„Vy jste panu Jonesovi žádný vzkaz neposlal?“ ujišťovala se Venetia.

„Ne,“ odvětil Montrose. „Bohužel jsem v pátrání po spojitostech v rodinách členů Společnosti nijak zvlášť nepokročil. Kdykoli narazím na někoho, kdo by připadal v úvahu jako podezřelý, zjistím, že je buď mrtvý, nebo žije v cizině.“

Na Venetii padla hrůza. Otočila se ke Gabrielovi.

„Ten dopis vás měl vylákat do domu pana Montrosea, aby vás ten zlosyn mohl zavraždit,“ zašeptala.

Beatrice, Amelia i Edward vytřeštili na Gabriela oči.

„Ve skutečnosti si myslím, že nás chtěl zabít oba,“ opravil ji Gabriel. Jeho tón naznačoval, že plán dvojí vraždy je polehčující okolností, která z něj snímá vinu.

S Venetii zalomcoval bezmocný vztek a měla sto chutí pustit se do něj pěstmi.

Montrose si omluvně odkašlal. „Jednu věc mi ten nesdílný vetřelec prozradil, totiž to, že hodlá podpálit dům, až si to vyřídí s Gabrielem. Měl v úmyslu použít svítíplyn. Pochybují, že by to bylo někomu podezřelé. Rozhodně by nebylo možné prokázat vraždu. Neštěstí způsobených svítíplynem je jako máku.“

Beatrice se otrásla. „To je pravda. Lidé jsou velice nepozorní při jeho zapalování. Musím říci, pane, že jste měl velké štěstí, že vás ten lotr nezavraždil před příchodem pana Jonese.“

„Ten chlapík mi vysvětlil, proč to nemůže udělat,“ odpověděl Montrose.

Amelia sklonila hlavu k rameni. „Neříkejte, že měl nějaké skrupule, pane.“

„Vůbec žádné, pochopitelně,“ odvětil vesele Montrose. „Tvrdil ale, že pach krve a smrti by Gabriela varoval, jakmile by otevřel dveře. Myslím, že se obával, že by se Gabriel v tom případě zachoval inteligentně a zavolal by policistu, než by se vydal dovnitř zjistit co a jak.“

„Myslím, že mohu s jistotou tvrdit, že je vysoce nepravděpodobné, že by pan Jones udělal něco tak inteligentního,“ odporovala mu Venetia temně. „Je naopak velmi pravděpodobné, že by se okamžitě hnal dovnitř zjistit co a jak.“

Gabriela to pobavilo. „Přesně jako vy, když jste tenkrát v noci vlezla do té fotokomory, kde ležela Burtonova mrtvola, že?“

Zarděla se. „To byla docela jiná situace.“

„Vážně?“ Vytáhl obočí. „V čem prosím vás?“

„Nechme toho,“ odbyla ho, jak nejmrazivěji dokázala.

Beatrice se na Montrosea podívala přes obrouchy brýlí. „Chápu, že ten zlosyn chtěl vás i pana Jonese sprovodit ze světa, ale proč chtěl u vás v domě založit požár?“

Venetia si povšimla, že si Montrose a Gabriel vyměnili pohled, který se nedal nazvat jinak než významný. Tajností Společnosti Arkán už měla po krk.

„O co tady jde?“ uhodila na ně velmi rázně.

Gabriel zaváhal a pak se mu v obličeji zjevila stoická odevzdanost.

„Když se rozpomenete na náš včerejší rozhovor s Harrowem a jeho přítelem,“ začal klidně, „určitě se vám vybaví, že tam jen tak mimochodem padlo, že je jedna věc zbavit se osoby, která nemá žádné význačné konexe, kdežto v případě člověka, který má mocné příbuzné a známé, je to náramně riskantní.“

„Ano, už chápu, jak to myslíte,“ přitakala. „Kdyby vás dva našli zavražděné, vyvolalo by to rozsáhlé policejní vyšetřování. Vrah si toho byl bezpochyby vědom a doufal, že zakryje své stopy, když zařídí, aby mrtvoly jeho obětí strávil požár, který bude vypadat jako běžné neštěstí.“

Montrose se zachechtal.

Edward se na něj zvědavě podíval. „Proč je to tak legrační, pane?“

Montrose se po něm koukl s vytaženým obočím. „Pochybuji, že by někdo věnoval velkou pozornost vraždě starce, který moc nevychází a nemá žádné zvláštní společenské konexe. Ale kdyby se našlo probodané tělo Gabriela Jonese, to by, panečku, bylo něco docela jiného. Troufám si tvrdit, že by se rozpoutalo učiněné peklo, u sta hromů. Omlouvám se, dámy, za ten výraz.“

Následovalo krátké polekané ticho. Venetia pohlédla na Gabriela. Tvářil se ještě ponuřeji než před chvílkou.

„Jak jste to vlastně myslel, pane Montrosi?“ zeptala se Beatrice velmi obezřele.

„Ano,“ přidala se Amelia. „My tady máme všichni pana Jonese moc rádi, ale nemyslíme si, že by zrovna nás někdo považoval za mocné přátele. Pochybuji, že by na nás policie nějak zvlášť dala, kdybychom trvali na důkladném vyšetřování.“

Montrosea jejich reakce očividně ohromila. „Když jsem narážel na mocné přátele, měl jsem na mysli Radu Společnosti Arkán, pochopitelně, a především samotného Mistra. Ujišťuji vás, že by následoval pořádný tanec, kdyby vyšlo najevo, že byl zavražděn dědic Mistrova trůnu.“

„Tak si myslím, že byste nám měl prozradit, kdo vlastně jste, pane Jonesi,“ vyzvala ho Venetia chladně.

Od samého začátku jsem přece věděl, že k tomu dříve či později dojde, pomyslel si Gabriel. Doufal sice, že to ještě nějaký čas bude moci odkládat, ale osud se postavil proti němu. Upíraly se na něj zraky celé domácnosti. Montrose, který si byl tuze dobře vědom, že má tu patálii na svědomí, věnoval veškerou pozornost čaji.

„Opravdu z vás bude Mistr Společnosti Arkán, pane?“ vyzvídal uchváceně Edward.

„To ne, dokud se můj otec nerozhodne odejít na odpočinek,“ vysvětlil Gabriel. „Je to bohužel jeden z těch staromódních formálních postů, které se dědí z otce na syna.“

Montrose se zakuckal douškem čaje. Beatrice mu podala ubrousek.

„Děkuji vám, slečno Sawyerová,“ zamumlal Montrose do servítku. „Formální post. Cha. Jen počkejte, Gabrieli, až tohle uslyší váš otec.“

„A co budete muset dělat, až se stanete Mistrem?“ pokračoval Edward zvědavě. „Budete nosit meč?“

„Ne,“ odpověděl Gabriel. „Žádné meče naštěstí nemáme. Z větší části je to vlastně docela nudná činnost.“

Montrose otevřel ústa a očividně měl na jazyku další námitku, ale Gabriel ho umlčel pohledem.

Starý pán se opět začal zabývat čajem.

„Občas budu řídit nějakou schůzi,“ vysvětloval Gabriel Edwardovi. „Posuzovat jména uchazečů o členství, jmenovat komise, které budou dohlížet na různé oblasti výzkumů, a tak podobně.“ „Aha.“ Edward nedokázal skrýt své zklamání. „To ale vážně vypadá nudně.“

„Ano, to jsi vystihl přesně,“ ujistil ho Gabriel.

Všiml si, že Venetii příliš nepřesvědčil. Jenže ona viděla sbírku uměleckých předmětů a památek v Domě Arkán. Vzpomínal si, jak citlivě reagovala na zbytkovou paranormální energii, kterou některé z nich vyzařovaly.

Je čas změnit téma, rozhodl se v duchu.

„Vzhledem k tomu, co se dnes v noci přihodilo, nepokládám nadále tento dům za bezpečný,“ spustil vážně. „Vrah dal jasně najevo, že neváhá zneužít další lidi jako figurky ve své hře, a já tady nemohu být každou minutu ve dne i v noci, abych vás ochránil. Musím mít volné ruce, abych mohl pokračovat ve svém pátrání. Proto budu muset podniknout určité kroky.“

Venetia se na něj ostražitě podívala. „Jaké kroky?“

„Zítřka ráno si celá tato domácnost zabalí dostatek věcí k delšímu pobytu na venkově,“ prohlásil. „Všichni odtud odjedete odpoledním vlakem do vesnice zvané Graymoor. Včetně vás, pane,“ dodal na Montroseovu adresu. „Pošlu telegram, aby tam o vás věděli. Přijdou vám naproti lidé, které dobře znám, ohláš se vám smluvným znamením a dopraví vás na bezpečné místo.“

Venetia na něj ohromeně zírala. „Co tím, proboha, myslíte, pane?“

„A co naše studio?“ ozvala se ustaraně Amelia. „Venetia má na tento týden smlouveno několik sezení.“

„O studio se postará vaše prodavačka Maud,“ řekl Gabriel. „Všechna sezení přebjedu.“

Edward vyskočil ze židle jako čertík. „Strašně rád jezdím vlakem. Přijeli jsme s ním sem do Londýna. Smím si zabít draka, pane?“

„Ovšem,“ přitakal Gabriel. Nespouštěl pohled z Venetie a bylo mu tak trochu jako člověku v bezprostřední blízkosti sopky těsně před výbuchem.

„Ne,“ bránila se, „to je nemožné. Nebo bych spíš měla říci, že je to nemožné pro mne. Amelia, Beatrice a Edward odjet mohou, ale já nic rušit nebudu. Exkluzivní zákazníci by mi takové zacházení neodpustili. Kromě toho mám příští úterý další výstavu. Velice důležitou.“

Věděl jsem, že to nebude snadné, připomínal si Gabriel.

„Nemůžeme už dál riskovat, Venetie,“ upozornil ji. „Bezpečí vás a vašich blízkých je naše největší priorita.“

Napřímila ramena. „Vážím si vaší starostlivosti, pane. A naprosto souhlasím s tím, že Edwarda, Amelii a Beatrice je třeba ochránit. Ale je tady ještě další priorita, na kterou se musí brát zřetel.“

„A to je co?“ nechápal.

„Budoucnost mé profesionální kariéry,“ odpověděla.

„U všech rohatých, kde zůstal váš zdravý rozum? To nemůžete myslet vážně, abyste své obchodní zájmy řadila výš než vlastní život.“

„Vy to pořád nechápete, pane Jonesi. Sezení, která byste s klidem zrušil, i nadcházející výstava jsou životně důležité pro finanční zajištění mé rodiny. Nemůžete čekat, že je na poslední chvíli odvolám. V sázce je příliš mnoho.“

Pohlédl na ni. „Chápu, jaký význam to má pro vaši kariéru. Ale váš život je důležitější.“

„Ocenila bych, pane Jonesi, kdybyste vzal v úvahu jistá fakta.“

„Jaká fakta?“ Jeho sebeovládání pomalu, ale jistě bralo za své. Tušil, že Venetia má úplně stejný problém.

„Až najdete ten váš ztracený recept, velice pravděpodobně znovu zmizíte, pane Jonesi,“ odpověděla. „A teta Beatrice, Amelia, Edward a já si budeme muset poradit sami. Abych to vyjádřila po lopatě, pane, honoráře za moje fotografické zakázky jsou to jediné, co stojí mezi námi a životem v bídě a beznaději. To si nemohu dovolit riskovat. Nesmíte to ode mne žádat.“

„Jestli vám dělají starosti peníze, zařídím, abyste vbudoucnu netrpěli nouzí.“

„My žádnou vaši dobročinnost nechceme, pane,“ prohlásila upjatě. „Nepřipadá totiž v úvahu, abychom záviseli na příjmu od pána, kterého k naší rodině nepoutají silné vztahy. Jak je taková situace riskantní, jsme zjistili, když zahynul náš otec.“

Gabriela popadl vztek. Já nejsem tvůj otec, obořil se na ni v duchu. Musel vynaložit veškerou svou vůli, aby udržel hněv na uzdě.

„Musím trvat na tom, že odjedete na venkov s ostatními, Venetie,“ oponoval jí ledovým tónem hlasu.

Vstala, sevřela v prstech klopky svého županu a chladně mu čelila v záři z krbu.

„Smím vám připomenout, pane Jonesi, že nemáte právo trvat na čemkoli? Jste zde hostem, nikoli pánem.“

Ještě mi mohla jednu vrazit, pomyslel si. Pronikla ho bolest a smísila se s chladným žářem, který v něm přetrvával ze zápasu s vrahem.

mlčel. Nevěřil si, že by ze sebe vypravil jediné zpropadené slovo.

Nikdo z přítomných se rovněž ani nepohnul. Věděl, že všemi otřásl ten střet a nyní nevědí, jak na to reagovat. Na Edwardově obličejíku se zjevil strach.

mlčenlivá bitva jako by zuřila celou věčnost, ačkoli ve skutečnosti trvala jen několik vteřin.

Venetia se bez dalších řečí otočila a odešla. Gabriel naslouchal jejím krokům. Když došla ke schodům, dala se do běhu. Chvilí nato bouchly dveře její ložnice.

Slyšeli to v salonu všichni přítomní. A jako jeden muž se obrátili k němu.

„Pane?“ otázal se nejistě Edward. „Co bude s Venetií?“

Amelia polkla. I jí to viditelně otrásl. „Znám ji velmi dobře, pane. Jestli si myslí, že tady v Londýně musí zůstat, o opaku ji nepřesvědčíte ani za nic.“

„Myslí jen na to, jak zajistit rodinu, pane Jonesi,“ dodala klidně Beatrice. „Obávám se, že ji nikdy nedokážete odvrátit od toho, co považuje za svou povinnost, dokonce ani tehdy, bude-li v sázce její život.“

Zadíval se na jednoho po druhém.

„Postarám se o ni,“ slíbil.

Napětí opadlo. Věděl, že jeho slova přijali jako slavnostní slib, přesně jak to zamýšlel.

„V tom případě bude všechno v pořádku,“ prohlásil Edward.

Gabriel si přehodil přes ramena kabát a vyšel do zahrady zahalené v mlze. Potřeboval pohyb; potreboval se toulat, dělat cokoli, co by odreagovalo nepřírozeně vyburcované smysly a nepokoj, který mu ještě stále bouřil v krvi.

Jako by lovec v jeho nitru očekával, že ze tmy vyrazí další zločinec, a dokonce se snad těšil na další střet. Prahla po uvolnění ve formě násilného aktu nebo aktu vášně; pomohly by bezpochyby oba. Ale ani jeden nebyl momentálně k mání, takže nezbývalo než pochodovat sem tam.

Hádka s Venetií ještě zhoršila beztak neudržitelnou situaci. Potreboval noční tmu a ticho, aby mu pomohly uspořádat myšlenky, ukonejšily divé zvíře v jeho nitru a pomohly mu nabýt vlády nad sebou.

Domácnost za jeho zády se znovu uložila ke spánku. V domku bude dnes přeplněno. Gabriel se musel rozdělit o svůj podkrovní pokojík s Montrosem.

Montrose sice naléhal, že se vrátí domů, ale měl za sebou nepříjemný zážitek a Gabriel ho nechtěl vystavovat nebezpečí podruhé. Kdo ví, k čemu se vrah odhodlá, poté co byly jeho dnešní záměry zmařeny.

Gabriel sestoupil z malé kamenné terasy na cestičku, která obíhala kolem zahrádky. Od začátku jsem přece věděl, že s Venetií bude těžké pořízení, připomínal si. Ženská vzdorovitost, která pro ni byla tak typická, mu sice byla po chuti, v hloubi duše však celou dobu předpokládal, že kdyby došlo ke střetu, dokáže jí vnutit svou vůli.

Ujišťoval se, že ho k té víře nevede mužská arogance ani ten prostý fakt, že on je muž a ona jakožto žena se mu nakonec podřídí. Naopak předpokládal, že v krizi by ho poslechla z toho prostého důvodu, že je inteligentní a pochopí, že se jí snaží ochránit.

Zapomněl však vzít v úvahu její povinnosti a závazky a udělal strašlivou chybu. To poznání mu náladu nevylepšilo.

Zavrzaly kuchyňské dveře.

„Gabrieli?“ Venetiin hlas zněl nesměle, jako by se bála, že ji pokouše. „Jsi v pořádku?“

Zůstal stát a ohlédl se směrem k ní. Napadlo ho, že asi pozoruje jeho auru. Mlha byla tak hustá, že ho nemohla vidět.

„Ano,“ odpověděl.

„Zahlédla jsem tě z okna ložnice a bála jsem se, že chceš znovu odejít.“

Vážně ji ta možnost trápila? zapochyboval.

„Potřeboval jsem trochu na vzduch,“ vysvětlil.

Zvolna vykročila jeho směrem, ale vůbec přitom neváhala. Věděla přesně, kam jít. Pochopil, že skutečně používá jako vodítko jeho auru.

„Dělala jsem si starosti,“ vysvětlovala. „Měl jsi divnou náladu od chvíle, co ses vrátil. Nejsi ve své kůži. To se ostatně dalo čekat po tom, co jsi zažil u pana Montrosea.“

Pocítil ledové pobavení. „Mýlíš se, Venetie. Bohužel tě musím informovat, že dnes večer jsem velice ve své kůži. Dokonce až příliš, naneštěstí.“

Zůstala stát kousek od něj. „Nerozumím ti.“

„Bylo by lepší, kdybys šla zpátky do postele.“

Přistoupila k němu blíž. Všiml si, že má pořád ten pohodlný župan jako předtím. Paže měla obtočené kolem těla.

„Pověz mi, co se děje,“ vyzvala ho překvapivě něžně.

„To přece víš.“

„Vím, že se na mě zlobíš, protože nechci zítra odjet z Londýna, ale nevěřím, že to je jediný důvod tvého momentálního stavu. Jsou to snad nervy? Jsi přetažený kvůli tomu, co se přihodilo dnes v noci?“

Krátce a ostře se zasmál. „Moje nervy. Ano. Bezpochyby je to stejně logické vysvětlení jako každé jiné.“

„Gabrieli, prosím tě. Pověz mi, proč se tak chováš.“

Zeď v jeho nitru se bez varování zhroutila. Možná proto, že po ní tolik toužil, nebo proto, že jeho sebeovládání dnes bylo zkoušeno po samotnou mez. V každém případě měl tajnůstkářený po krk.

„Do horoucích pekel s tím vším,“ vybuchl. „Tak ty chceš pravdu? Budeš ji tedy mít.“

Mlčela.

„To, čeho jsi svědkem, je jeden aspekt mé povahy, který skrývám po celý svůj dospělý život. Většinou se mi to daří. Ale dnes v noci při té rvačce v Montroseově domě ten tvor unikl na čas z klece. Nějakou dobu mi potrvá, než ho dostanu zase pod zámek.“

„Tvor? O čem to, pro všechny svaté, mluvíš?“

„Pověz mi, Venetie, znáš dílo pana Darwina?“

Chvilí bylo intenzivní ticho. Mlha kolem něj citelně zchladla.

„Tak trochu,“ odpověděla po chvíli velmi obezřetně. „Mého otce názory pana Darwina o přirozeném výběru přímo uchvátily a dost obšírně o nich hovořil. Ale nejsem pochopitelně vědec.“

„To ani já. Ale Darwinovy spisy jsem prostudoval a rovněž znám i spisy jiných, které odrážejí jeho názor na to, čemu on sám říkal ‚generace s modifikací‘. Ta teorie je lákavá svou logikou a jednoduchostí.“

„Můj otec říkával, že je to punc všech velkých myšlenek.“

„Většina členů Společnosti Arkán tvrdí, že paranormální nadání u lidí představuje latentní smysly, které by měly být zkoumány a podporovány. V případech, jako je ta tvoje schopnost vidět auru, mají možná pravdu. Pozorování aury nemůže nikomu uškodit, nemám pravdu?“

„Kam tím míříš?“

„Já mám rovněž určité paranormální smysly.“

Čekal, co na to řekne. Dočkal se brzy.

„Měla jsem podezření, že to tak je,“ přiznala. „Vytušila jsem v tobě tu energii, když jsme... byli spolu v Domě Arkán, i dnes v tom kočáře. A pamatuji si, že jsi tenkrát před třemi měsíci ty muže v lese viděl také. A když jsem se dnes v noci za tebou dívala, jak odcházíš ze zahrady, připadalo mi, že vidíš ve tmě.“

„Ty jsi vytušila moje paranormální schopnosti?“

„Ano. Tohle nadání ti umožňuje pohybovat se ve tmě s nenuceností lovcí kočky, vid’?“

Strnul. „Výraz lovcí kočka je přiléhavější, než zřejmě tušíš. Správnější termín je šelma. Kdykoli použiji své paranormální smysly, stanu se docela jiným tvorem, Venetie.“

„Jak to myslíš?“

„Co když paranormální smysly, jaké mám já, nejsou žádné nové vlastnosti, vytvořené silami přirozeného výběru, ale spíš pravý opak?“

Postoupila o krok k němu. „Ne, Gabrieli, takhle nesmíš mluvit.“

„Co když moje schopnost objevit metafyzické otisky lidí, kteří mají za lubem násilí, je ve skutečnosti jakýmsi atavistickým smyslem, který velké síly přirozeného výběru z našeho druhu vymýtily? Co když jsem příbuzný s něčím, co do moderní doby nepatří? Co když jsem nějaká nestvůra?“

„Nech toho, slyšíš mě?“ Jediným krokem zdolala vzdálenost mezi nimi. „Opovaž se vykládat takové nesmysly. Nejsi žádná nestvůra. Jsi člověk. Jestli jsou paranormální schopnosti důkazem příslušnosti ke zvířecí říši, tak jsem i já o něco méně než člověk. Věříš tomu?“

„Ne.“

„To ale znamená, že tvoje logika kulhá, nemám pravdu?“

„Nemáš ani tušení, co se mnou používání mých paranormálních schopností dělá.“

„Poslyš, Gabrieli, připouštím sice, že se ani nepokouším pochopit jejich skutečnou podstatu, ale co je na tom divného? Stejně tak nedokážu pochopit, jak to, že vidím, slyším nebo cítím. Nevím, proč a jak se mi zdají sny, nemám ani ponětí, co se děje uvnitř mého mozku, když čtu knihu nebo poslouchám hudbu. Nedokážu vysvětlit ani to, proč nacházím takovou zálibu ve fotografování. A navíc mi odpovědi na tyhle otázky nedokážou dát ani vědci a filozofové, alespoň prozatím ne.“

„To ano, ale ty věci, o kterých ses zmínila, dokáže každý.“

„To není pravda. Některým lidem může jeden smysl nebo i několik scházet a ani dva lidé nepoužívají své smysly stejným způsobem. Všichni víme, že když se dva lidé budou dívat na nějaký obraz, budou jíst stejné jídlo nebo vonět k téže květině, každý popíše svůj zážitek jinak.“

„Já ale jsem jiný.“

„Každý z nás je nějak jiný. Co je tak divného na tvrzení, že některé paranormální smysly jsou pouze ostřejší verzí normálních smyslů, které mají všichni?“

Nepochopila, pomyslel si.

„Pověz mi, Venetie, když použiješ své paranormální smysly, platíš za to?“ otázal se tiše.

Zaváhala. „Nikdy jsem o tom takhle neuvažovala, ale odpověď zní ano, myslím, že ano.“

Na chvíli mu to vzalo vítr z plachet. „Jak?“

„Kdykoli se soustředím, abych viděla něčí auru, ostatní smysly se mi utupí,“ odpověděla. „Svět kolem mne ztratí barvy. Vypadá jako fotografický negativ. Když se snažím jít, je to, jako by si všude kolem mne světlo a stín vyměnily místo. Je to přinejmenším dezorientující.“

„To, co zakouším já, je daleko hroznější.“

„Pověz mi, co z toho vzbuzuje tvé největší obavy,“ vyzvala ho tak klidně, jako by spolu probírali nějakou přírodopisnou zajímavost.

Prohrábl si vlasy a snažil se najít správná slova. Až dosud o tom kromě Caleba s nikým nikdy nemluvil, a i tehdy jen nepřímo, protože hodně zůstalo nevyřčeno.

„Kdykoli narazím na čerstvý pozůstatek agresivních pocitů, je mi, jako bych užil velmi silnou drogu,“ promluvil zvolna. „V mém nitru se probudí touha šelmy. Jako by mě cosi nutilo lovit.“

„A tuhle touhu v tobě vyvolá ten pozůstatek agrese?“

Přikývl. „Mohu své paranormální schopnosti používat a nevzbudit tu touhu, ale jakmile narazím na energii zanechanou člověkem, který má za lubem násilí, ocitnu se pokaždé v nebezpečí, že mě zachvátí ta temná vášně. Kdybych dopadl toho člověka, který se dnes v noci vkradl do Montroseova domu, bez váhání bych ho zabil. Pokud bych ho nechal žít, tak jen proto, abych se od něj dozvěděl, co potřebuji. To je špatné. Předpokládá se, že jsem moderní a civilizovaný člověk.“

„Zvíře byl ten vrah, a ne ty. Ty jsi zápasil o svůj život a o život pana Montrosea. Není divu, že se v tobě probudily tvé nejsilnější emoce.“

„Nejsou to civilizované emoce. Přepadají mě jako nějaká temná vášně. Co když ji jednou nedokážu ovládnout? Co když klesnu na úroveň toho člověka, který se vloupal k Montroseovi?“

„S ním nemáš vůbec nic společného,“ vybuchla překvapivě prudce.

„Obávám se, že se mýlíš,“ namítl klidně. „Myslím, že on a já máme zřejmě společného velmi mnoho. On vidí ve tmě stejně jako já a je opravdu hodně mrštný. A co víc, věděl toho o mých schopnostech dost na to, aby na mne nalíčil nesmírně chytrou past. Zanechal totiž v domě několik falešných stop a svedl mě špatným směrem. On a já jsme si velmi podobní, Venetie.“

Vztáhla ruce a uchopila jeho obličej do dlaní. „Gabrieli, pověz mi, zmocnilo se tě nutkání zabít někoho jiného, když ti ten člověk utekl?“

Otázka mu nedávala pražádný smysl. „Cože?“

„Tvoje kořist uprchla. Cítil jsi potřebu najít si místo ní jinou?“

Nechápavě zavrtěl hlavou. „Lov skončil.“

„Takže ses nebál, že se vrhneš na pana Montrosea, dokud jsi v zajetí té lovecké vášně, kterou jsi popsal?“

„Proč bych, u všech čertů, ubližoval Montroseovi?“

Ve tmě se usmála. „Divoké zvíře pod nadvládou nejnižších pudů by mezi oběťmi nedělalo žádný rozdíl. Civilizovaný člověk ano.“

„Ale já se civilizovaný necítím. To se ti snažím pořád vysvětlit.“

„Mám ti povědět, proč ti ani na okamžik neprolétlo hlavou, že by ses mohl vrhnout na Montrosea nebo na někoho jiného, když ten zlosyn uprchl?“

Byl vyvedený z rovnováhy a trošičku omráčený. „Proč?“

„Tvůj lovecký instinkt se probudí vždycky, když pocítíš nutkání chránit něco, zač cítíš zodpovědnost. Především proto jsi se do toho domu dnes v noci vydal. Jsi krajně paličatý a občas velmi arogantní, Gabrieli, ale nikdy jsem ani na vteřinu nepochybovala, že bys kvůli ochraně druhých nasadil vlastní život.“

Nevěděl, co odpovědět, a proto mlčel.

„Věděla jsem to od našeho prvního setkání,“ pokračovala. „Dokázal jsi to tehdy v noci, když jsi hospodyně a mě poslal z Domu Arkán pryč, aby se nám nic nestalo. A dokázal jsi to i tím svým stupidním rozhodnutím vyhnout se veškerým kontaktům se mnou, abys mě neohrožoval. Když jsi se konečně uráčil objevit u mých dveří, udělal jsi to proto, abys mě ochránil. A úplně nejčerstvější důkaz jsi mi podal dnes v noci, když jsi zachránil pana Montrosea a rozhodl se poslat celou mou rodinu na venkov.“

„Venetie –“

„Tvoje obavy jsou neopodstatněné,“ stála na svém. „Nejsi žádné divoké zvíře, ovládané instinktivní touhou po krvi. Jsi v hloubi srdce vlastně takový ochránce.“ Usmála se. „Nezajdu tak daleko, abych tvrdila, že jsi strážný anděl, třebaže se jmenuješ Gabriel, ale je zřejmé, že jsi přišel na svět, abys chránil a poskytoval oporu.“

Popadl ji za ramena. „Jestli je to tak, pak mi vysvětlí, proč jsem se na tebe chtěl vrhnout, sotva jsem dnes vešel do tvého domu? Proč se musím ze všech sil ovládat, abych z tebe nestrhl župan, nestáhl tě na zem a rovnou tady tě nepomiloval?“

Stále držela v dlaních jeho obličej. „Neodtáhl jsi mě do postele předtím, protože nebyla vhodná chvíle. A oba dva víme, že se tady na zahradě se mnou milovat nebudeš. Vy přece všechny své vášně dokonale ovládáte, pane.“

„To nemůžeš vědět.“

„Ale ano.“ Stoupla si na špičky a vtiskla mu lehký polibek. „Dobrou noc, Gabrieli. Uvidíme se ráno. Snaž se trochu prosperat.“

Otočila se a zamířila k domu.

Jeho tělo jako vždy zareagovalo na její vyzývavá slova.

„Ještě něco,“ řekl měkce.

Zůstala stát u dveří. „Ano?“

„To jsem zvědav, co mi zabrání, abych tě hned teď a tady nepoložil na zem a nepomiloval tě?“

„Přece to, že je tady mokro a zima. Není to ani pohodlné, ani zdravé. Bezpochyby bychom si oba uhnali revma a pořádnou rýmu.“

Otevřela dveře a zmizela uvnitř. Její tichý smích byl jako exotický parfém. Tkvěl ve vzduchu ještě dlouho po tom, co odešla, a zahříval ho.

Když o něco později vystoupal po schodech do svého pokojíku pod střechou, Montrose se ve tmě na krátké posteli zavrtěl.

„To jste vy, Jonesi?“

„Ano, pane.“ Roztřepal pokrývky, které mu paní Trenchová nechala na židli, a ustlal si na podlaze.

„Nic mi do toho samosebou není,“ pokračoval Montrose, „ale musím přiznat, že je to trochu divné. Smím se zeptat, proč spíte na půdě?“

Gabriel si začal rozepínat košili. „Je to trochu složité, pane.“

„Jste přece ženatý muž, u všech rohatých. A paní Jonesová mi připadá ve skvělé formě. Proč nejste dole u ní?“

Gabriel hodil potrhanou košili na opěradlo židle. „Myslím, že už jsem vám vysvětlil, že jsme se s paní Jonesovou vzali tajně a ve spěchu a vzápětí jsme byli od sebe odloučeni kvůli tomu, co se stalo v Domě Arkán. Neměli jsme příležitost zvyknout si na sebe jako manželé.“

„No tohle.“

„Všechny ty děsivé příhody z poslední doby pochopitelně do značné míry otráslý jejími choulostivými nervy.“

„Bez urážky, ale ona nijak zvlášť choulostivě nevypadá. Podle mě s ní hned tak něco nehne.“

„Potřebuje čas, aby si zvykla, že je vdaná.“

„Stejně mi to připadá tuze divné.“ Montrose se opřel o polštář. „Ale vy byste asi řekl, že to je tou moderní dobou. Nic není takové, jako když jsem byl mladý.“

„To máte asi pravdu, pane,“ připustil Gabriel.

Uložil se na improvizované lůžko a založil si ruce za hlavu.

Celý svůj dospělý život se snažil ovládat paranormální stránku své povahy a držet ji na uzdě kvůli hluboce zakořeněnému strachu, že je něco jiného než člověk a že by mohl být jednou nebezpečný.

Dnes v noci ho však Venetia několika málo slovy vysvobodila.

Je načase, abych začal používat všechny svoje schopnosti, umínil si v duchu.

Rosalind Flemingová se nahnula kupředu a pozorněji se zadívala do pozlaceného zrcadla ve své šatně. Pocítila zděšení a zlost. Nedalo se o tom pochybovat. V koutcích očí se jí objevily drobounké vrásky.

Upřeně zírала na svůj obraz a vši silou se snažila vyrovnat s tím, co ji čeká. Pudr a líčidla jí nějakou dobu pomohou, přinejmenším dva tři roky. Ale pak začne její krása pomalu, ale jistě uvadat.

Krásu odjakživa považovala za svou největší přednost. Když před lety přišla do Londýna, naivně se domnívala, že právě krása jí pomůže nejvíc, a postavila na ní svou strategii.

Zanedlouho však zjistila, že to byla chyba. Upoutat pozornost urozených pánů, kteří se pohybovali ve vysokých kruzích, nebylo vůbec tak snadné, jak si malovala. Tihle muži si totiž mohli vybírat z nepřeberného počtu krasavic. A i když se jí to jednou či dvakrát podařilo, poznala, že tihle zazobanci jsou jako malí chlapci; hračky se rychle nabažili a snadno se nechali zlákat novou, hezčí a mladší.

Naštěstí měla v záloze ještě jednu schopnost, talent k mesmerismu a vydírání. Díky němu si mohla vydělávat na živobytí provozováním spiritismu, ale až do doby před několika měsíci jí ani tohle nedokázalo získat majetek a společenské postavení, po nichž prahla.

Stejně jako krásnými ženami oplýval Londýn na všech úrovních společnosti také šarlatány a podvodníky, kteří se holedbali paranormálními schopnostmi. Konkurence byla v obou směrech obrovská, a dokonce i skutečným talentem obdařený mesmerista se valných výsledků nedobral. Problém byl v tom, že bylo nezbytné obnovovat a zesilovat příkazy, aby hypnotizovaní udělali, co se po nich chtělo. Byla to pořádná dřina a veškerá námaha občas vyšla vniveč.

V minulých měsících však začínala věřit, že se na ni štěstí konečně usmálo. Spadlo jí do klína všechno: přístup k finančním zdrojům v rozsahu, o němž se jí ani nesnilo, a postavení mezi smetánkou.

Jejímu třpytivě zlatému snu však hrozilo, že se promění v noční můru.

Kdo to zavinil, věděla naprosto přesně: Venetia Jonesová.

Ačkoli šli spát velmi pozdě, snídaně se příštího rána podávala časně. Sotva dojedli, Beatrice vstala od stolu.

„Je čas balit,“ prohlásila rázně. „Edwarde a Amelie, jdeme. Než odjedeme na nádraží, musíme stihnout spoustu práce.“

Zarachotily židle a trojice odchvátala ze salonku.

Po jejich odchodu se zvedl i Montrose. „Pošlu vzkaz hospodyni. Touhle dobou už je u mne doma v plné práci a určitě se diví, kam jsem se poděl. Napíšu jí, ať mi zapakuje kufr, že se pro něj zastavím cestou na nádraží.“

Venetia postavila šálek s čajem na stůl. „Můžete ten vzkaz napsat v mé pracovně, pane.“

„Děkuji, paní Jonesová.“

Odešel.

Venetia s Gabrielem osaměla. Ostražitě po něm pokukovala a obrňovala se před dalším sporem.

Gabriel však nevypadal, že by se chtěl hádat. Na oku měl pořádný monokl, a když se před chvílí natáhl pro noviny, trochu sebou cukl bolestí, ale jinak byl v pozoruhodně dobrém rozmaru.

„Jak se cítíte?“ zeptala se a nalila si další šálek čaje.

„Jako kdyby mě přejel kočár.“ Vzal si poslední krajíček toastu. „Ale jinak jako rybička, dík za optání.“

„Asi byste měl dnes zůstat v posteli.“

„To mi připadá dost nudné,“ namítl s plnou pusou. „Ledaže máte v úmyslu zůstat tam se mnou. Musím vás ale varovat, že do té postele v podkroví se oba dva nevejdeme. S největší pravděpodobností bychom museli použít tu vaši.“

„No tak, pane, co je to za řeči u snídaně?“

„Měl jsem si je nechat k večeři?“

Zaškaredila se. „Na někoho, kdo se ještě nedávno děsil pomyšlení, že se promění ve vyhladovělou šelmu, jste pozoruhodně skvěle naložený.“

Ukousl si z toastu a zatvářil se zamyšleně. „Nevzpomínám si, že bych použil slovo vyhladovělá. Jinak ale máte pravdu, paní Jonesová. Dnes ráno se cítím báječně.“

„Jsem ráda alespoň za to. Co hodláte dnes dělat?“

„Kromě jiného chci provést důkladné pátrání ve věci Rosalind Flemingové.“

„Jak budete postupovat?“

„Velice rád bych si popovídal s někým z jejího služebnictva. Služky a lokajové toho o svých zaměstnavatelích většinou vědí víc, než by leckdo tušil. A bude-li to možné, pokusím se proniknout k ní do domu, třeba v převlečení za obchodníka.“

„Vy tam chcete jít v přestrojení?“

Usmál se. „Já na rozdíl od vás vchod pro služebnictvo použiju docela ochotně.“

Venetia třískla o stůl konvicí. „To by ale bylo velice riskantní.“

Pokrčil rameny. „Budu opatrný.“

Chvíli o jeho plánu uvažovala. „Tvrdil jste, že to byl muž, kdo na vás u pana Montrosea zaútočil.“

„O tom není pochyb. Už jsem vám řekl, že ten rozdíl poznám. Ale Rosalind Flemingová v tom má prsty, na to můžete vzít jed.“

Zamračila se. „Překvapuje mě, že jste tak dobře naložený, když uvážím, k čemu v noci došlo. Skoro si říkám, jestli nechodíte paní Trenchové na gin.“

Tajemně se usmál a napil se kávy.

Venetia si umínila, že změní téma. Je třeba projednat naléhavější věci, připomněla si.

„Mluvil jste o možnosti, že si paní Flemingová mohla na to vraždění někoho najmout. To by zřejmě byl ten zlosyn, se kterým jste se včera chytil do křížku.“

Gabriel pokýval hlavou. „Při troše štěstí udělá další pokus, aby to dovedl ke zdárnému konci.“

Zděšeně se napřímila. „Nesmíte ze sebe záměrně udělat terč, Gabrieli. Domníváte se přece, že ten člověk má možná stejné paranormální schopnosti jako vy.“

„Ano.“ Gabriela přešel humor a vystřídala ho ledová nedočkavost. „Pokud skutečně disponuje stejnými schopnostmi jako já, myslím, že mohu ledacos předpokládat.“

„Jako třeba co?“

„Může nebo nemusí být v žoldu Rosalind Flemingové, ale v obou případech je zřejmé, že má vlastní plány i strategii. Myslím, že by se na to zabíjení nedal, kdyby na tom sám neměl zájem. Je rovněž

nepravděpodobné, že by od někoho přijímal rozkazy, pokud by to nesloužilo i jeho cílům.“

Napjatě ho pozorovala. „Jste si těmi předpoklady dost jistý, že?“

„Celkem jistě můžu tvrdit i to, že včerejší porážku nestráví lehce. Mám podezření, že teď ve mně vidí nejen osobu, kterou se zavázal odstranit, ale také protivníka. Soupeře nebo konkurenta, jak je vám libo. Jsme podle něj něco jako dvě soupeřící šelmy. Přežít může jenom jedna.“

Cítila, jak se jí vlasy na šíji zježily.

„Nemluvte tak,“ zarazila ho tiše. „Včera v noci jsem vám přece vysvětlila, že žádná šelma nejste, Gabrieli.“

„Nebudu už znovu debatovat o tom, jestli jsem nebo nejsem vyhladovělá šelma,“ prohlásil. „Ale jednou věcí jsem si naprosto jistý.“

„Jakou?“

„Že uvažuji stejně jako on.“

Gabriel ještě stále upíral pohled na Venetii a čekal, co na jeho slova odpoví, když uslyšel, že před domem zastavil kočár. Vzápětí se rozlehl dálkou ztlumený, ale přesto velmi hlasitý rachot klepátka od hlavního vchodu.

Halou zaduněly těžké kroky paní Trenchové.

„To bych ráda věděla, kdo to takhle časně může být,“ podivila se Venetia.

Přední dveře se otevřely. Z haly zaburácel mužský hlas.

„Tak kde je, u všech čertů, naše snacha?“

Venetia zkoprněla.

Gabriel, smířený s nevyhnutelným, obrátil pohled ke dveřím ranního salonku.

„Můj život býval tak jednoduchý a uspořádaný,“ postěžoval si Venetii. „Když si představím, že bývaly doby, kdy jsem se mohl těšit, že strávím celé dopoledne o samotě se svými knihami.“

„Tam venku v hale, to je váš otec?“ vyděsila se Venetia.

„Bohužel ano. A určitě je tam i matka. Jsou totiž nerozluční.“

„Co tady vaši rodiče dělají?“

„Domnívám se, že jim nějaký dobrák poslal telegram.“

Ve dveřích se zjevila paní Trenchová s očima navrch hlavy.

„Přišli za vámi pan a paní Jonesovi, milostpaní,“ začala.

„Jaképak formality,“ halasil Hippolyte Jones za jejími zády.

„Vždyť jsme jedna rodina.“

Paní Trenchová zmizela z dohledu. Gabriel vstal. Jako první prošla dveřmi jeho matka. Půvabná a křehká Marjorie Jonesová na sobě měla módní modré šaty, jež podtrhovaly půvab jejích černých, stříbrem prokvetlých vlasů.

Za ní se tyčil Hippolyte. Svým drsným obličejem, jiskrnými zelenými očima a hustou sněhobílou hřívou po ramena vyvolával velice impozantní dojem všude, kam přišel.

Gabriel pozoroval koutkem oka Venetiin obličej, když se jeho rodiče zjeví ve dveřích. Tvářila se, jako by spatřila párek strašidel.

„Dobrý den, máti,“ pozdravil Gabriel a obrátil se k otci. „Dobrý den, pane.“

„Co se ti to, pro všechny svaté, stalo?“ zvolala Marjorie při pohledu na jeho obličej. „Vypadáš, jako kdyby ses porval.“

„Narazil jsem do dveří,“ zahučel Gabriel. „Ve tmě.“

„Ale ty přece ve tmě výborně vidíš,“ užasla Marjorie.

„Vysvětlím ti to později, máti.“ Spěšně odbyl představování a neponechal Venetii čas ani prostor, aby přispěla se svou troškou do mlýna. Pak se znovu obrátil k rodičům.

„To je tedy překvapení,“ prohodil vyrovnaně. „Nečekali jsme vás.“

Marjorie se na něj podívala s náznakem výčitky. „A co jsme podle tebe měli dělat, když jsme dostali telegram od tvé tety Elizabeth, že jsi se tajně oženil? Víím, že jsi měl práce nad hlavu s tím ztraceným elixírem, ale tolik času jsi snad měl, abys rodičům napsal nebo aspoň zatelegrafoval.“

„Kde teta Elizabeth sebrala ten nápad, že jsem se tajně oženil?“ nechápal Gabriel.

„To tvůj bratranec Caleb se před ní zmínil, že se chystáš oženit s tou slečnou, co fotografovala sbírky v Domě Arkán,“ zahlaholil s podezřelou poťouchlým úsměvem Hippolyte. „Jenom s datem svatby to měli nějak pomotané, tak jsme si řekli, že se rozjedeme do Londýna a na vlastní oči zjistíme, co a jak.“

„Jen si představ, jaké bylo naše překvapení, když jsme se dozvěděli, že ty a tvoje krásná nevěsta už jste manželé,“ jásala Marjorie.

„Caleb,“ opakoval Gabriel. „No ovšem. Že mě to hned nenapadlo. Poslyš, máti, s tou svatbou je to bohužel omyl –“

Marjorie obdařila Venetii vřelým úsměvem. „Vítej do naší rodiny, má drahá. Nemáš ani ponětí, jak jsem toužila, aby si Gabriel konečně našel tu pravou. Už jsme se skoro vzdali naděje, vid', Hippolyte?“

Hippolyte se zachechtal a zhoupł se na patách. „Já ti říkal, že slečna Miltonová je pro něj jako stvořená.“

„Ano, říkal, drahý,“ potvrdila Marjorie.

„Ha. A ty jsi mě pořád peskovala, že se našemu synátorovi nemám do ničeho plést. A kde bychom podle tebe teď byli, kdybych tě poslechl, co?“

„Měl jsi naprostou pravdu, Hippolyte,“ pravila Marjorie a obrátila se zase ke Gabrielovi. „Ale takový pokoutní sňatek se mi ani trošičku nelíbí. Plánovala jsem pro tebe velkou svatbu, a tys mi to takhle zkazil. Zato mě musíš nechat uspořádat aspoň slušnou

hostinu. Nemůžeme připustit, aby si lidé mysleli, že nejsme z naší snachy dost nadšení.“

Venetia ze sebe vyrazila zvláštní tichý zvuk. Gabriel zjistil, že velmi upřeně civí na Hippolyta.

„Já vás znám, pane,“ vypravila ze sebe konečně velmi ohromeně. „Vy jste u mne v Bathu kupoval fotografie.“

„To rozhodně ano,“ dal jí za pravdu. „A že to byly moc krásné fotografie. Jakmile jsem vás uviděl, věděl jsem, že jste pro našeho Gabriela ta pravá. To víte, dalo mi docela dost práce, než jsem to šikovně zaonačil, abyste tu sbírku fotografovala právě vy. Rada je ohavně staromódní, když se jedná o používání moderních vynálezů, ale jsem jednou Mistr, tak musejí poslouchat.“

„Služebnictvo právě teď otevírá náš městský dům,“ oznámila Marjorie. „Roky jsme ho nepoužívali, ale určitě nebude trvat dlouho, než se zase pohodlně zabydlí.“

„Tvá matka si dnes ráno s sebou vzala do vlaku armádu služebnictva,“ vysvětloval Hippolyte.

Na schodech a v hale zadupaly kroky. Jako první přiběhl Edward, celý zvědavý, co se děje. Za ním se objevila Amelia s obličejem rozsvíceným zvědavostí. Průvod uzavírala Beatrice a tvářila se tuze ustaraně.

„Nevěděla jsem, že máme návštěvu,“ ozvala se.

Marjorie se k ní obrátila. „Co nejupřímněji se omlouvám, že jsme k vám vtrhli tak časně. Odvážili jsme se toho jen proto, že jsme jedna rodina. Opravdu doufám, že vám to nevadí.“

„Rodina?“ Beatrice si je zkoumavě prohlížela přes brýle. „To jste asi na špatné adrese.“

„Ano,“ pronesla Venetia zoufale. „Na špatné adrese. Nic jiného to nebude. Nějaký strašný omyl.“

Nikdo ji neposlouchal.

„Naše rodina jsme jenom my čtyři,“ vykládal Edward Marjorii. „Moje sestry, teta a já. Žádnou jinou rodinu nemáme.“ Zavadil rychlým pohledem o Gabriela. „Tedy opravdovou, myslím.“

Hippolyte mu velikou dlaní rozcuchal vlasy.

„Mám pro tebe novinku, mladíku,“ zahalekal. „Dneškem počínaje máš náramně početnou rodinu. A můžeš vzít jed na to, že jsme opravdoví až až.“

„Je to katastrofa.“ Venetia předupala na opačný konec malé pracovny. Když zjistila, že má v cestě knihovnu, zprudka se otočila a vydala se tam, odkud právě přišla. „Hotová katastrofa.“

Gabriel ji pozoroval ze židle u okna a přemítal, jak si v té situaci poradit. Jeho rodiče odjeli do svého městského domu a zdejší domácnost se jakž takž uklidnila, Venetia však byla ve velmi výbušné náladě. Rozhodl se apelovat na rozum a logiku.

„Vezmi to z té pozitivní stránky,“ navrhl.

Vrhla na něj sžíravý pohled. „Žádnou pozitivní stránku to nemá.“

„Jen uvaž, má sladká, že už nemusíme posílat Beatrici, Amelii, Edwarda a Montrosea pryč z města. Promluvil jsem si o tom s otcem, když jsem rodiče vyprovázel ke kočáru. Vysvětlil jsem mu, co se stalo, a domluvili jsme se, že se všichni přestěhujeme k nim a zůstaneme tam, dokud se ten problém s elixírem nevyřeší.“

Polekala se. „Ty chceš, abychom se přestěhovali k tvým rodičům?“

„Všichni tam budou v naprostém bezpečí, ujišťuji tě. Slyšela jsi, co říkal otec. Je tam početné služebnictvo, které se o všechno postará. Ti lidé jsou u mých rodičů řadu let. Jsou dobře vycvičení a loajální. Lepší hlídače si nemůžeš přát.“

To ji přimělo zaváhat. Nepřekvapilo ho to. Věděl, že bezpečí její rodiny má pro ni prvořadý význam.

„Ale co my?“ Sepjala ruce za zády a znovu začala pochodovat po pokoji. „Tvoji rodiče si myslí, že jsme se vzali. Slyšel jsi tvou matku. Chystá hostinu, pro všechny svaté.“

Natáhl nohy před sebe a zadíval se na špičky svých vysokých bot. „Povím jim to dnes odpoledne. Pochopí, že bylo nezbytně nutné předstírat, že jsme manželé.“

Zamračila se. „Tím si nejsem tak jistá.“

„Věř mi. Otcí nade vše záleží na tom, aby se ten recept našel, takže bude souhlasit s každou strategií.“

„Jenomže mně to připadalo, že je blahem bez sebe, že jsi se oženil. A tvá matka jakbysmet.“

Pokrčil rameny. „Nějak to už udělám.“

Znovu obešla celý pokoj a pak se vrhla na židli za psacím stolem.

„To je tedy propletenec,“ ulevila si a začala bubnovat prsty.

Usmál se. „Naštěstí jsou obě naše rodiny pravými odborníky v zachovávání tajemství.“

„Co tím, u všech čertů, chceš říct, že s paní Jonesovou nejsi ženatý?“ Hippolyte se zastavil uprostřed parku a otočil se čelem ke Gabrielovi. „Žiješ v jejím domě jako její manžel. Tvá matka a já jsme byli informováni, že vy dva vystupujete na veřejnosti jako řádně sezdáný manželský pár.“

Gabriel navzdory tomu, jak ujišťoval Venetii, od samého začátku náramně dobře věděl, že mu to u otce moc hladce neprojde.

Požádal Hippolyta, aby s ním zašel do parku na slovíčko. Znal otce dost dobře, aby počítal s pořádným ohňostrojem, až mu vyklopí novinku o fingovaném manželství. A neprepočítal se. Hippolyte vykazoval všechny známky hrozícího výbuchu.

„Uvědomuji si, jak divně to vypadá, pane,“ přiznal Gabriel.

„Chci okamžitě vědět, co se tady děje, synu. Tvá matka z toho bude celá pryč, až zjistí, že si na manžela paní Jonesové jenom hraješ.“

„Doufal jsem, že to vyřeším, než se s matkou vrátíte z Itálie.“

„Nepovídej.“

„Vysvětlím ti to.“

Stručně otce informoval, jak se všechno zběhlo. Výraz na Hippolytově obličeji prošel celou škálou pocitů, od pohoršení po úžas.

„Proboha,“ pronesl, proti své vůli fascinován. „Já si hned říkal, že od nárazu na dveře ve tmě ten monokl na oku zaručeně nemáš.“

„Inu, tma tam byla a několikery dveře taky.“

Hippolyte se posadil na lavičku a sevřel v dlaních rukojeť své vycházkové hole. „Tak ty se domníváš, že do krádeže toho receptu je zapletená ta paní Flemingová a ještě jedna neznámá osoba?“

„Ano.“ Gabriel se posadil vedle něj, nahnul se kupředu a volně sepal ruce mezi koleny. „Nepodařilo se mi ale přijít na to, jak se paní Flemingová a ten její kumpán o elixíru dověděli. A už vůbec nechápu, proč někdo poslal ty dva chlapy, aby ukradli tu truhlu. Hodlám v pátrání dál pokračovat, ale musím mít jistotu, že Venetia, její rodina i Montrose jsou v bezpečí.“

„To zajistíme tak, že je přestěhujeme do našeho městského domu,“ prohlásil Hippolyte. „V tom směru neměj žádné obavy. Náš dům je hotová pevnost.“

„Já bych také potřeboval vaši pomoc, pane.“

„Vážně?“ Hippolyta to viditelně potěšilo. „Copak bys ode mne potřeboval?“

„Paní Flemingová určitě ví, kdo jsem, ale myslím, že je vysoce nepravděpodobné, že se někdy setkala s vámi. Chtěl jsem ji dnes odpoledne sledovat a pokusit se proniknout do jejího městského domu a porozhlédnout se tam.“

„Á,“ ozval se Hippolyte a v zelených očích mu zajiskřilo nadšení. „Chceš, abych si kvůli tobě hrál na špiona, co?“

„Poskytlo by mi to šanci pátrat na jiném místě.“

„A kde?“

„Od té včerejší rvačky u Montrosea jsem hodně přemýšlel. Co víte o lordu Acklandovi?“

„Nic moc.“ Hippolyte chvíli uvažoval. „Pohyboval se v našich kruzích v době, kdy jsem se dvořil tvé matce. Patřili jsme do stejných klubů a pravidelně se potkávali na plesech a večírcích. Myslím, že se nikdy neoženil.“

„Je možné, že byl členem Společnosti Arkán, případně v úzkém spojení s některým z členů?“

„Dobré nebe, to tedy ne,“ prohlásil s naprostou jistotou Hippolyte.

„Ten chlap v sobě neměl jedinou učenou žilku. Za mlada to byl notorický hazardní hráč, zhýralec a prostopášník. Nedávno jsem se doslechl, že je senilní a na smrtelné posteli.“

„Já to taky už několikrát slyšel.“

„Proč ten náhlý zájem o lorda Acklanda?“ chtěla vědět Venetia.

Seděla naproti Gabrielovi v setmělém kočáře a pozorovala ulici před Acklandovým sídlem. Za okny v přízemí velkého domu se svítilo, závěsy však byly neprodyšně zatažené. Venku odrážela hustá mlha záři pouličních lamp a navozovala přízračnou a strašidelnou atmosféru.

Venetia na sobě měla pánský oděv jako onehdy v Klubu Janus. Seděla s Gabrielem v nehybném kočáře už skoro hodinu. Byla si jistá, že kočí i kůň už dávno propadli dřímotě.

„Celou dobu jsme předpokládali, že je v té věci za nic netušícího hejla,“ začal vysvětlovat Gabriel. „Zdroj peněz a přístupu mezi smetánku. Jak Harrow, tak otec mi ale řekli, že ještě před několika měsíci nejenže ztrácel rozum, ale byl navíc smrtelně nemocný.“

„A co si o tom myslíte teď?“ zeptala se.

„Když jsem dnes odpoledne mluvil s otcem v parku, napadlo mne, že za tou čerstvě nabytou vitalitou bude zřejmě víc než jen léčitelské schopnosti paní Flemingové.“

Zamrazilo ji a nemělo to nic společného s mlhou. „Naznačujete tím, že se za lorda Acklanda někdo vydává?“

„Uznejte, že je to skvělá kamufláž, vystupovat jako roztřesený stařík zblázněný do krásné pletichářky, nemám pravdu?“

„Ale když to není lord Ackland, kdo to tedy je a jak se stalo, že zaujal jeho místo?“

„Jedno po druhém,“ brzdil ji Gabriel. „Zatím nevíme jistě, že muž, který v tom domě bydlí, je podvodník. Právě to chceme dnes večer zjistit. Když budeme mít štěstí, půjde navštívit rozkošnou paní Flemingovou nebo si zajede do klubu. Doufám, že v tom případě budete mít možnost spatřit jeho auru.“

„Vy si myslíte, že už jsem ji jednou viděla, vidíte?“ zeptala se stísněně.

„Ano.“

„Že je to třeba zákazník, kterého jsem fotografovala?“

„Pšš,“ šeptl Gabriel. „V domě se zhasínají světla. Ackland jde nahoru nebo odchází, aby strávil večer mimo dům.“

Obrátila pohled na sídlo. Přední dveře se otevřely. Jediné, co v domě nyní svítilo, byl plynový lustr v přední hale. Ackland se v jeho záři nakrátko proměnil v siluetu. Pak za sebou zhasl a s holí v ruce se vybelhal na schody. Zamkl za sebou a pomalým a nejistým krokem scházel dolů.

Na chodníku zapískal na píšťalku. Ihned se objevila drožka. Rychle vyjela zpoza rohu a blížila se k němu.

Venetia si uvědomila, že co nevidět zastaví před Acklandem a zablokuje jí výhled.

Vší silou se soustředila, až jí v nitru všechno strnulo. Tmavé, mlhou spoutané okolí se proměnilo v negativní obraz. Naproti sobě viděla temné pulzování mocné a ovládané Gabrielovy aury. Matně si uvědomovala i auru přijíždějícího drožkáře. Její nepravidelný a kolísavý vzhled v ní vzbudil podezření, že je opilý.

Soustředila se na shrbenou Acklandovu postavu, opírající se ztěžka o vycházkovou hůl.

Kolem jeho postavy žhnula přízračná energie; silné a děsivé odstíny temnoty, pro něž neměla jméno a při jejichž spatření jí ztuhla krev v žilách.

„Venetie?“ oslovil ji tiše Gabriel.

Zamrkala, zhluboka nabrala dech, aby se uklidnila, a vrátila se k normálnímu vidění. Drožka už stála před Acklandem. Stařec se s námahou vyškrábal do úzkého vozu, který se ihned rozjel.

Gabriel se k ní nahnul a svými prsty jí obtočil zápěstí.

„Jsi v pořádku?“

„Ano,“ vypravila ze sebe. Uvědomila si, že se třese. „Ano, jsem v pořádku.“

„Je to ten vrah, že?“ uhodl Gabriel. V hlase mu zněla jistota lovce, který vystopoval kořist. „Ten, kterého jsi viděla prchat, když se Harold Burton napil brandy s kyanidem.“

Křečovitě sepjala ruce.

„Ano.“

„Ackland byl tehdy na výstavě s paní Flemingovou. Oba odešli ještě předtím, než Burton zmizel. Ackland se však mohl do výstavní síně snadno vrátit po postranním schodišti, které vede do uličky.“

„Určitě si s ním v té fotokomoře dal schůzku,“ řekla Venetia.

„Mám podezření, že Ackland nebo ten, kdo se za něj vydává, byl tím Burtonovým tajemným zákazníkem, který si ho najal, aby tě sledoval a zjišťoval, s kým se stýkáš.“

„Co budeme dělat? Nemáme jediný důkaz.“

Gabriel ji pustil. Opřel se dozadu a hloubavě si prohlížel průčelí tmavého sídla.

„Žádní sluhové,“ poznamenal po chvíli.

„Cože?“

„Máme před sebou velmi rozlehlý dům, v němž žije velmi nemocný starý pán; navíc velmi bohatý starý pán. Přesto jsme neviděli, že by mu někdo otevřel dveře, zhasl a přivolal mu drožku.“

Zkoumavě se zadívala na velký dům, který halila mlha. „Třeba dal služebnictvu na noc volno.“

„Podle mne je daleko pravděpodobnější, že nedovolí, aby služebnictvo zůstávalo v domě přes noc, aby neodhalilo jeho tajemství,“ opravil ji Gabriel.

Otevřel dveře kočáru.

Polekaně mu položila ruku na paži. „Co chceš dělat?“

Sklopil pohled na svůj rukáv, jako by ho překvapilo, že se ho Venetia dotýká. „Jdu se podívat, jestli by se nedalo vniknout dovnitř a porozhlédnout se tam.“

„To nesmíš.“

„Takovou příležitost už nikdy mít nebudu. Nařídím kočímu, aby tě odvezl rovnou k mým rodičům a doprovodil tě až do domu.“

„Mně se to vůbec nelíbí, Gabrieli.“

„Musí se s tím skoncovat co nejrychleji.“

Zdržel se jen tak dlouho, aby ji tvrdě políbil na ústa, a pak svižně seskočil na chodník.

Zabouchl dvířka, krátce promluvil s kočím a zmizel v hluboké noční tmě.

Když se drožka rozjela, Venetia se ohlížela dozadu na ulici před domem. Nezachytila po Gabrielovi sebemenší stopu, dokonce ani jeho auru ne. Rozplynul se v mlze jako dým.

Aby se dostal dovnitř, stačilo rozbít malou čtvercovou tabulku skla na zadních dveřích. Věděl, že nález střepů prozradí muži, který se vydává za lorda Acklanda, že do domu někdo vnikl, ale s tím se nedalo nic dělat.

Vnitřek domu halila tma, ale doslova každý kousek povrchu, každá klika na dveřích a každé zábradlí nesly zbytky doteků člověka odhodlaného zabíjet.

To zneklidňující pulzování probudilo jeho vlastní paranormální vnímání a zbystřilo jeho smysly. Pronikavě si uvědomoval své okolí. Sluch a zrak nabývaly na každém kroku na pronikavosti.

Zesílil mu zřejmě rovněž čich. Zachytil pronikavý a odporný zápach vlhké a tlející vegetace. Dům zaváněl jako bažina. Z kuchyně ten puch nevychází. Možná ta hniloba táhne z některé nepoužívané koupelny.

Rychle se rozhlédl po kuchyni, ale ani zde, ani v sousední spíži nic zajímavého nenašel. Prošel hlavní halou a narazil na salon. Nábytek zakrývaly potahy proti prachu.

Krátce nato objevil totéž v knihovně. Na policích byla jen hrstka knih a zásuvky v psacím stole byly prázdné.

Jako by tady Ackland žil jako duch.

Vzhledem ke slabému světlu, jež sem vnikalo okny nad schodištěm, a také díky jeho vlastní schopnosti vidět ve tmě si nepotřeboval k výstupu po schodech rozsvítit.

Když se přiblížil k podestě, odporný vlhký a hnilobný puch ještě zesílil. Zkusmo začichal. Byla tam cítit hlína a ještě něco. Mrtvé ryby.

Probudilo to jeho zvědavost do té míry, že se za těmi odpornými výpary vydal chodbou až k zavřeným dveřím. Ani na okamžik nepochyboval, že zdroj zápachu je právě tam. Byl mu vzdáleně povědomý. Vybavila se mu vzpomínka z dětství.

Zapáchá to tady jako obrovské akvárium, kde se zkazila voda, dovrtípl se. Pomaloučku otevřel dveře a vstoupil do místnosti, která původně bývala ložnicí pána domu.

Na pracovních stolech kolem stěn stály rozměrné, skvěle provedené pokojové skleníky. Skleněnou kopulí na vrcholku každého z nich bylo vidět dovnitř, kde se divákovu pohledu otevíraly nejrozmantější krajiny. Dominantní rostlinnou formou byly všude kapradiny.

Ale bylo tam i leccos jiného. Pod sklem jednoho z nich cosi přeběhlo. Pohlédl blíž a zachytil záblesk chladných, lesklých, nelidských očí, jež se na něj upíraly.

Falešný Ackland se zřejmě považuje za přírodovědce.

Obrátil se zpět k akváriu. Tak veliké ještě nikdy neviděl. Byl to spíš menší rybníček.

Nádrž byla velice silně vyztužená a její přední stěnu tvořila silná skleněná deska. Ani jeho paranormální vidění mu neumožnilo proniknout do jejích hlubin. Rozsvítil lampu a zvedl ji do výše. Těsně pod hladinou pluly dvě leklé rybky.

Nakláněl světlo všemi možnými směry, ale nedohlédl ve vodě dál než na pouhý coul kvůli neskutečnému množství vodních rostlin. Vytvářely doslova džungli a pokrývaly hladinu jako listnatá nebesa.

Zhasl světlo a rozhlížel se kolem sebe. U okna stál psací stůl, poblíž knihovnička plná knih. Na rozdíl od svazků, které našel dole, byly tyhle často čtené a bez prachu. Poznal několik přírodovědných publikací a Darwinův spis O původu druhů.

Skrývá-li Ackland ještě nějaké jiné tajemství, bude určitě v této místnosti, pomyslel si. Začal místnost metodicky prohledávat a pátral po trezoru nebo jiném tajném úkrytu.

Právě když nadzvedl růžek podezřele umístěného koberce, zaslechl zdola slabý zvuk.

Někdo otevřel dveře.

Venetia vklopýtala zadními dveřmi dovnitř. Zápěstí měla pevně a bolestivě spoutaná. Usilovně přemáhala panickou hrůzu, že ji roubík, který měla v ústech, udusí.

Muž, který ji s namířenou pistolí unesl z drožky, se představil jako John Stilwell. Ještě stále měl na sobě bílou paruku, falešné licousy a staromódní oblek, s jejichž pomocí vystupoval jako lord Ackland.

Na rozdíl od Acklanda to však byl muž v nejlepších letech, ve výborné formě a velmi silný. Použil pistoli, aby přiměl kočího zastavit, Venetii však neunikl ani nůž, který měl ve speciálním pouzdře pod kabátem.

Vešel do domu za ní a postrčil ji směrem do haly. Ztratila rovnováhu a natáhla se na podlaze jak široká tak dlouhá.

„Omlouvám se, paní Jonesová. Zapomněl jsem, že nevidíte ve tmě jako váš oddaný manžel a já.“

Stilwell rozsvítil jednu nástěnnou lampu. Shýbl se a postavil Venetii na nohy.

„Myslím, že se nadále obejdeme bez roubíku,“ usoudil. „Tento dům je postaven velmi bytelně. Pochybuji, že by někdo na ulici zaslechl váš křik. Přesto vás musím upozornit, že pokud se o to pokusíte, podříznu vám krk. Rozumíte?“

Celá zuřivá jednou kývla. Stilwell jí vyndal roubík. Vyplivla ho a usilovně lapala po dechu.

„Máte společnost, Jonesi,“ zavolal hlasitě Stilwell. „Přivezl jsem vaši roztomilou novomanželku. Musím uznat, že má moc šikovného krejčího.“

Odpovědělo mu ticho.

„Ukažte se, než ztratím trpělivost a vykuchám ji jako rybu.“

Ozvěna jeho hlasu zaburácela rozlehlým domem. Nikdo neodpovídal.

„Přišel jste pozdě,“ upozornila ho Venetia. „Pan Jones už bezpochyby ten recept našel a zmizel odtud.“

„To je nemožné.“ Stilwell ji popadl za paži a smýkal jí chodbou. „Neexistuje způsob, aby zjistil, kde je ukrytý, každopádně ne tak rychle.“

Pokusila se o ledabylé pokrčení ramen. „Tak to asi nechal námahy a odešel.“

„Vylezte ven, Jonesi,“ zahulákal Stillwell ještě hlasitěji. „Když se to tak vezme, je to jenom obchod. Chci po vás původní fotografii té truhly. Hned jsem poznal, že ta od Montrosea je retušovaná. Vážně jste si myslel, že mě tak snadno oblafnete?“

„Zabte mě a přijdete o jediný prostředek k vyjednávání, který máte,“ varovala ho Venetia a snažila se o klidný tón hlasu. „Pan Jones vás uštve jako vzteklou bestii, protože nic jiného ani nejste.“

„Ticho,“ sykl Stilwell.

Je mu úplně lhostejné, že jsem ho nazvala bestií, pomyslela si Venetia. „Vím, že je tady,“ řekl Stilwell. Táhl Venetii ke schodišti. „Viděl jsem, jak vystoupil z drožky a obchází dům. Věděl jsem, že je blízko odhalení, že nejsem Ackland.“

„Byl tady, ale už odešel,“ stála na svém Venetia.

„Ne. Ten neodejde, dokud nenajde, kvůli čemu sem přišel. Vím přesně, jak uvažuje. Jsme stejní, abyste věděla.“

„Ne, to tedy nejste,“ odporovala Venetia.

„Mýlíte se, paní Jonesová. Možná že za daných okolností budete ráda, že jste se zmýlila. Brzy totiž zaujmu místo vašeho manžela ve vašem loži.“ Rozesmál se. „Možná že ve tmě ten rozdíl ani nepoznáte.“

Pohoršilo ji to tak, že se nezmohla na slovo. Je opravdu šílený, usoudila.

Když vystoupili až nahoru, Venetia se ocitla ve tmě. Zprudka se zastavila.

„Co to tady tak příšerně páchne?“ zvolala. „Měl byste hospodynii poučit, aby častěji čistila odpadové trubky.“

Stilwell jí smýkl kupředu. Zůstal stát přede dveřmi, které Venetia v té tmě stěží rozeznala. Když je otevřel, vlhký hnilobný puch zesílil.

„Vítejte v mé laboratoři, paní Jonesová.“

Postrčil ji o kousek dál do místnosti, natáhl volnou ruku a pustil plyn v nejbližší nástěnné lampě.

Její světlo zaplašilo temnotu jen zčásti. Vzdálené kouty dál halila tma, Venetia však nyní viděla dost, aby poznala, že zde Gabriel není.

Asi ten recept opravdu našel a odešel, usoudila v duchu.

„Ten prokletý lotr,“ vybuchl Stilwell. „Nevěřím, že to našel. Tak rychle zaručeně ne. A vlastně to nemohl najít nikdy. Na takovém místě by nikoho nenapadlo hledat.“

Venetia se stísňeně rozhlížela kolem sebe. Celý střed místnosti zaujímal velké akvárium plné vodních rostlin. Větší část toho odporného puchu se linula právě odtamtud. Husí kůže jí však naskakovala z pohledu na pokojové skleníky rozestavené kolem stěn.

Myslela si, že jí už nemůže být větší zima a že se nedokáže víc bát, ale nyní pochopila, že se mýlila.

„Co to tam v těch vitrínách máte?“ zeptala se.

„Zajímavou sbírku malých predátorů,“ odpověděl Stilwell a postrčil ji kupředu. „Při pozorování tvorů, které nezatěžuje břímě civilizačních omezení, se toho člověk hodně naučí.“

Dovtípila se, že ji vede k jednomu z těch skleníků, který stál na železném podstavci. Uvnitř rostly exotické kapradiny a přes sklo ji pozorovaly nelidské, zlovlné oči.

Stilwell ji táhl kolem obrovského akvária. Venetia se tam podívala a spatřila závoj širokých zelených listů a u hladiny dvě mrtvé rybky. Voda byla tak černá, že nic jiného nepostřehla.

„Je to sice k neuvěření, ale zdá se, že se situace změnila,“ prohlásil Stilwell. „Budu se muset nějakou dobu skrývat. A vy půjdete samozřejmě se mnou. Budu vás potřebovat, abyste z Jonese vymámila neretušovanou fotografii té truhly.“

„Co je na té truhle tak důležitého?“ podivila se.

„Je tam seznam ingrediencí k výrobě protijedu.“ V hlase mu zazněla bezmocná zlost.

„O čem to mluvíte?“

„Podle alchymistových záznamů ten zpropadený elixír sice působí, ale jenom krátkou dobu. Je to vlastně pomalý jed. Zakladatel Společnosti Arkán byl vynalézavý parchant. Recept na protijed vyryl do víka truhly, protože věděl, že se ten, kdo se zmocní receptu na elixír, nebude chtít tahat s těžkou bednou.“

Nepatrný pohyb vody ji přiměl sjet pohledem ještě jednou dolů. Viděla, jak se příkrov vodních rostlin zvedá. Pod hladinou se pohybovalo cosi obrovského.

Chtěla vykřiknout, ale nezbyl jí na to čas. Z hlubin akvária vyrazilo ven nestvůrné stvoření obalené mokřými rostlinami a jakýmsi pravěkým slizem.

Stilwell byl neuvěřitelně hbitý, ale tohle ho zaskočilo. Nestačil se ještě docela otočit čelem k té hrozbě a netvor už přistál přímo na něm.

Jak padal k zemi, pistole, kterou držel v ruce, vystřelila. U jednoho skleníku se rozbilo sklo.

Venetia uskočila stranou a tvrdě narazila do akvária. Viděla, jak Gabriel popadl Stilwella za paži, v níž držel pistoli, a vší silou jí udeřil o těžký dřevěný rám.

Stilwell hekl bolestí. Zbraň přistála na podlaze a zajela pod podstavec rozbitého skleníku.

Stilwell se prudce stočil stranou a sáhl pod kabát.

„Má nůž,“ zvolala Venetia.

Jako by ji ani jeden z nich neslyšel. Zaklesli se do sebe v zuřivé bitce. Místností se rozléhaly odporně znějící údery pěstí. Ze skleněných schrán zápasu přihlížely studené a třpytivé, drahokamům podobné oči.

Venetia obešla akvárium a chvátala pro pistoli.

Když se shýbala, aby zbraň zvedla zpod stojanu, v rozbitém skleníku se cosi pohnulo. Bezděčně odskočila.

Ze střepů se spustil malý hádek a dopadl na podlahu. Hnán vrozeným pudem, aby hledal úkryt, jako šipka vklouzl pod stojan a zarazil se až o pistoli. Stočil se kolem pažby, jako by u ní hledal ochranu.

Venetia se otrásla a ucouvla. Pak se začala rozhlížet kolem sebe, čím by hada praštila, aby se dostala k pistoli.

Vtom zjistila, že se Stilwellovi podařilo vydrápat na nohy. S nožem v ruce se vrhl na Gabriela, který se válel na zemi.

S hrůzou přihlížela. Byla příliš daleko, aby mohla nějak zasáhnout.

Ale Gabriel už byl v pohybu a plavně se zvedal na nohy. Čepel protřela vzduch pouhý coul od jeho žeber.

Stilwell po nezdařené ráně na okamžik zakolísal. Gabriel vykopl nohou a vší silou ho zasáhl do stehna.

Stilwell zařval a tvrdě dopadl na kolena. Nůž mu vypadl a odjel po podlaze o kus dál. Gabriel se shýbl a zvedl ho.

Stilwell se pozpátku přitočil k rozbitému skleníku a hrábl pod něj pro pistoli.

Venetia vůbec nezahlédla, že had zaútočil. Došlo k tomu příliš rychle a pod rozbitým skleníkem byla tma. Teprve Stilwellův děsuplný výkřik a zběsilé mlácení rukou jí napověděly, že ho had uštkl.

Vytrhl ruku zpod stojanu a divoce třepal prsty.

Gabriel zůstal ostražitě stát s nožem v ruce.

„Ne, ne, to není možné,“ zašeptal Stilwell. Pak v zoufalství nahlédl pod stojan. „Který to byl? Který to byl?“

Venetia si všimla, že sebou had mrská nějak divně. Stilwell ho zřejmě poranil, jak kolem sebe v panice tloukl.

Gabriel přiskočil. Bleskurychlým pohybem, který Venetii připomněl útočící zmiji, přidupl svíjejícího se tvora k podlaze a Stilwellovým nožem mu uťal hlavu.

V místnosti se rozhostilo zděšené ticho. Stilwell seděl opodál a držel si ruku. Když vzhlédl ke Gabrielovi, byl v obličeji popelavý.

„Je po mně,“ pronesl bezbarvě. „Vyhrál jste. Při všem mém plánování, při vši mé promyšlené strategii jste nakonec vyhrál vy. Já jsem z nás dvou v lepší formě. To já jsem měl přežít.“

„Pošlu pro doktora,“ zašeptala Venetia.

Stilwell ji probodl opovržlivým a hněvivým pohledem. „Neplývejte časem. Na tenhle jed žádný lék není.“

Zalupal po dechu, zkroutil se v křeči a padl na záda.

Pak už se ani nepohnul.

Po nějaké době se Gabriel shýbl a pokusil se Stilwellovi nahmatat na krku tep. Když pak znovu vzhlédl, Venetia mu z obličeje vyčetla, že žádný nezachytil.

Krátce nato si Gabriel navlékl těžké rukavice, které našel na pracovním stole, a opatrně otevřel skrytý panel na dně skleníku, kde mívával příbytek ten jedovatý hádek.

„Čistě pro případ, že by se tady vyskytovalo ještě nějaké překvapení,“ vysvětlil Venetii.

Sáhl dovnitř a opatrně vyndal arch starého papíru.

„Recept?“ uhodla.

„Přesně tak.“

Příštího dopoledne se všichni shromáždili v knihovně městského domu Gabrielových rodičů, aby si promluvili o událostech několika minulých dnů.

Gabrielovi mezitím vyprchaly z krve poslední zbytky lovecké vášně a nyní si dost bolestivě uvědomoval druhou vrstvu modřin, utržených ve rvačce se Stilwellem. O spánek ho však obíralo spíš pomýšlení, že připustil, aby se Stilwell zmocnil Venetie. Od rána pil už třetí šálek silné kávy.

„Kromě alchymistova receptu jsme s Venetií našli také Stilwellův deník se záznamy o jeho pokusech,“ začal vyprávět. „Byl skutečně přírodovědec a současně vládl určitými paranormálními schopnostmi, které se hodně podobaly těm mým.“

Venetia dopáleně stáhla obočí. „Už jsem vám několikrát zdůraznila, že podobnost takového nadání vůbec nic neznamená. Vy dva jste se od sebe lišili jako den a noc.“

Marjorie se na ni vřele a pochvalně usmála. „Velice správně, má milá.“

„Jaké měl vlastně pan Stilwell spojení se Společností Arkán?“ vyzvídal Edward. „Jak se o tom elixíru dověděl?“

Montrose si odkašlal. „Myslím, že na tuhle otázku dokážu odpovědět já, mladý muži. Jakmile jsem uslyšel jméno Stilwell, ihned se mi rozbřesklo. Že je to tak, Hippolyte?“

Hippolyte ponuře přikývl. „Johnův otec, Ogden Stilwell, zasedal v Radě Společnosti Arkán. Po nějaké době rezignoval, ale důvod mi nesdělil. Měl podobné paranormální nadání jako jeho syn. A navíc byl přímo posedlý tajnými šiframi Zakladatele.“

„Co se s ním stalo?“ zeptala se Amelia.

Hippolyte si povzdychl. „Pravda je bohužel taková, že Stilwell byl ještě větší podivín než většina našich členů, ačkoli ti jsou také výstřední až běda. Ke konci života začal být vyloženě poustevnícký, ustrašený a paranoidní a přerušil styky s většinou svých známých. Když jsme se pak doslechli, že zemřel, zanesli jsme to do našich knih.“

„A co ten jeho syn John?“ ozvala se Beatrice.

„Tady se nám to trochu zaplétá,“ odpověděl Montrose. „Podle našich záznamů měl Ogden syna Johna, který zemřel přibližně před rokem na souchotiny.“

„Krátkce předtím však sledoval Caleba a mne k alchymistově laboratoři a ukradl recept,“ ujal se slova Gabriel. „Velice dobře po sobě smazal všechny stopy. S Calebem jsme pochopitelně pátrali po někom, kdo má spojení se Společností Arkán a je naživu.“

„Stilwell zakryl své stopy ještě dokonaleji tím, že zavraždil lorda Acklanda a přisvojil si jeho totožnost,“ dodal Montrose.

„Proč vlastně?“ nechápala Amelia.

Hippolyte se k ní otočil. „Jednak proto, že potřeboval novou totožnost, která by se diametrálně lišila od té jeho. Toho dosáhl proměnou v roztřeseného staříka. Ale měl pro to samo sebou ještě další důvod.“

„Ten nejstarší na světě,“ potvrdila Marjorie. „Peníze. Jakmile se stal lordem Acklandem, získal pochopitelně přístup i k jeho majetku.“

„Potřeboval ty peníze na další pokusy,“ vysvětlil Gabriel. „A také mu to, že se mohl pohybovat mezi smetánkou neodhalen, působilo zvrácené potěšení. Považoval se za vlka v rouše beránčím, za lovce, který se nikým neviděn prochází mezi svou nic netušící kořistí.“

„Proč se vlastně dal do spolku s tou Flemingovou?“ chtěla vědět Beatrice.

Gabriel si pomyslel, že téhle otázky se celou dobu hrozil. Napil se kávy a odložil šálek. Dal si náramně záležet, aby ani koutkem oka nezavadil o Venetii.

„Stilwell sám sebe považoval za nadprůměrného člověka na mnohem vyšším stupni vývoje. Usoudil, že jeho povinností je zplodit potomka, který by měl stejné paranormální schopnosti jako on. Začal si proto hledat vhodnou družku.“

„Hm.“ Hippolyte se zamyslel. „To je přece naprosto přirozené.“

Gabriel ho probodl pohledem. Hippolyte několikrát zamrkal a zrudl.

„Ten chlap byl samo sebou šílenec,“ dodal chvatně.

Gabriel si povzdychl a pohodlně se na židli opřel. „Stilwell po vhodné družce dlouho pátral v Londýně mezi stovkami žen, které se chlubí paranormálními schopnostmi. Při té příležitosti objevil tu, kterou známe jako Rosalind Flemingovou. Až na to, že tenkrát se jmenovala Charlotta Blissová.“

Edward vykulil oči. „Paní Flemingová má taky ty schopnosti?“

„To nevíme jistě,“ odpověděl Gabriel. „A co víc, nebyl si tím jistý ani Stilwell. V deníku píše, že je zcela určitě šikovná mesmeristka.“

„Stilwell se nakonec utvrdil v přesvědčení, že Flemingová nějaké nepatrné nadání má, když dokáže navodit hluboký hypnotický trans,“ doplnil Hippolyte. „Usoudil nicméně, že ty schopnosti jsou velmi slabé.“

„Na začátku ovšem Stilwella přesvědčila, že talent má, takže tomu nějaký čas věřil,“ pokračoval Gabriel. „Ukázky toho jejího takzvaného čtení myšlenek na něj udělaly velký dojem. Myslel si tudíž, že je pro něj ta pravá. Paní Flemingová zase jákala, že má tak zazobaného milence, i když musela navenek předstírat, že je to vetchý senilní stařeček.“

„Měla však smůlu, protože Stilwell pojal podezření, že ty její jasnovidné schopnosti nejsou tak skvělé, za jaké je vydává,“ vysvětlil Hippolyte. „A právě v té době se mu podařilo rozluštit recept.“

„A objevit pasáž na konci zápisníku, která varuje, že alchymistův elixír je ve skutečnosti pomalu působící jed, který dožene člověka k šílenství, nepožije-li současně protijed,“ dodal Gabriel.

„V zápisníku bylo i upozornění, že recept na protijed je vyrytý do víka té železné truhly,“ řekl Hippolyte. „Proto Stilwell poslal do Domu Arkán ty zloděje, aby ji ukradli.“

Montrose vážně pokýval hlavou. „Kde je Dům Arkán i to, jak jsou rozmístěné sbírky, Stilwell velice dobře věděl od svého otce, který o tom měl jako člen Rady podrobné znalosti.“

„Krádeži truhly se mi podařilo zabránit,“ ujal se slova zase Gabriel, „pochopil jsem však, že zloděj je velice odhodlaný a že je nezbytné ho zastavit. Proto jsem truhlu zavřel do Velkého sklepení v Domě Arkán a nechal jsem rozšířit zprávu, že byla zničena a já že zahynul při požáru, který v opatství vypukl. Myslel jsem si, že se zloděj přestane mít na pozoru a vyleze z úkrytu, ale zmýlil jsem se. Skrýval se dál.“

Hippolyte uchopil šálek do obou dlaní. „Stilwell v deníku píše, že přijal zprávu o Gabrielově smrti s jistým podezřením, nejspíš proto, že on sám fingoval svou smrt a věděl, jak je to snadné. Smířil se nicméně s tím, že v pátrání po protijedu neuspěl, a rozhodl se pustit ho z hlavy.“

Venetia nakrčila nos. „Jenže pak se do Londýna přihrnula jistá paní Jonesová, vdova a ještě k tomu fotografka. Stilwell okamžitě pojal podezření, nejen kvůli jménu Jonesová, ale také proto, že věděl, že sbírky starožitností v Domě Arkán fotografovala žena. Přispěl k tomu také fakt, že Gabriel byl údajně mrtev a já jsem před veřejností vystupovala jako vdova.“

„Tahle souhra podivných náhod vyburcovala jeho lovecké pudy,“ pokračoval Gabriel. „Stejně jako moje. Stilwella napadlo, že by Venetia mohla mít snímek té truhly a že by se z něj dal rozluštit ten recept na protijed. Věděl sice, že by Společnost Arkán nepřipustila, aby si fotografka ponechala kopie snímků, natož negativy, usoudil však, že nezaškodí, když ji bude mít pod dohledem.“

„A proto si najal Harolda Burtona, aby ji sledoval, protože chtěl zjistit co a jak,“ uhodla Amelia.

Beatrice se zamračila. „Ale jak věděl o tom, že Společnost Arkán zaměstnala fotografkou?“

„Nezapomeňte, že Stilwell znal polohu Domu Arkán,“ připomněl Gabriel. „Ti dva muži, které poslal ukrást truhlu, opatství den či dva pozorovali z blízkého kopce dalekohledem, a měli tudíž možnost spatřit Venetii, když některé předměty fotografovala na terase.“

„Volím přirozené osvětlení, jak je to jen trochu možné,“ přiznala Venetia s kajícím úsměvem.

„Výsledkem každopádně bylo,“ uzavřel Gabriel, „že ten zloděj, kterému se podařilo uprchnout, Stilwellovi prozradil, že v domě viděli fotografovat nějakou ženu.“

Hippolyte znechuceně potřásl hlavou. „John Stilwell se považoval za moderního vědce. Učarovaly mu teorie pana Darwina, protože se domníval, že potvrzují jeho nadřazenost. Ale v tom se pořádně sekl.“

„To tedy ano,“ vykřikl Edward se škodolibým posměchem. „Jen se koukněte, jak to s ním dopadlo. Nadřazeného pana Stilwella zlikvidovala podřadná zmije.“

Soustředil na sebe pohledy všech přítomných.

Gabriel se rozesmál na celé kolo. „Výborně, Edwarde, to se ti vážně povedlo.“

„Vlastně to je docela zajímavý doklad toho, že ty evoluční teorie budou zřejmě o hodně složitější, než si John Stilwell myslel,“ uvažovala Beatrice.

Edward ustaraně sraštil obličejík. „Co bude s hmyzem a rybami, které Stilwell v laboratoři choval?“

Gabriel se zatvářil zhnuseně. „Na základě osobní zkušenosti tě můžu ujistit, že ryb v tom akváriu moc nezbylo.“

Venetia se zachvěla. „Naštěstí pro vás, pane. Bůhví jaké nebezpečné potvory tam Stilwell původně měl.“

„Kvůli hmyzu a hadům jsem zašel za jedním svým známým, který je také přírodovědec,“ uklidnil Edwarda Hippolyte. „Vzal si je na starost a nepochybuji, že valná část z nich obohatí jeho vlastní sbírku.“

„Takže celá ta věc je už skoro u konce,“ prohlásila Marjorie se zadostiučiněním. „Zlosyn je mrtev a recept je na světě. Poslední problém, který nám zůstal, je Rosalind Flemingová.“

„Když se nad tím zamyslíte,“ ozvala se Venetia, „zjistíte, že byla také Stilwellovou obětí. Ale stejně mi vrtá hlavou, proč vůči mně chovala takovou zášť.“

„Na to vám mohu odpovědět,“ přiznal Gabriel. Zkřížil paže na psacím stole. „Stilwell se o tom zmiňuje v deníku.“

„Nuže?“ pobízela ho Venetia.

„Myslím, že už jsem se zmínil, že Stilwell začal o jasnovidectví paní Flemingové pochybovat. A čím víc se dovídal o jisté paní Jonesové, tím víc se utvrzoval v přesvědčení, že ta naopak vládne silnými a nefalšovanými paranormálními schopnostmi.“

Venetia se zděsila. „On tam psal o mně?“

Edward sraštil čelo. „Znamená to, že se pan Stilwell chtěl oženit místo paní Flemingové s naší Venetíí?“

„Právě když na tom plánu začal pracovat, uzdravil jsem se z toho strašlivého pádu do kaňonu, vrátila se mi paměť a přichvátal jsem domů, do náruče své krásné novomanželky,“ přitakal Gabriel.

„Už chápu,“ řekla Venetia tiše. „Rosalind Flemingová mě nenáviděla, protože se bála, že ztrácí lásku Johna Stilwella. Věděla, že se ji rozhodl vyměnit za mne, a žárlila.“

Beatrice pokývla hlavou. „Já ti říkala, že žena v jejím postavení musí neustále myslet na to, že její budoucnost visí na vlásku.“

„Ale jak vůbec Johna Stilwella napadlo, že bych takové schopnosti mohla mít?“ nechápala Venetia.

Gabriel upřel na otce velice významný pohled. „Myslím, pane, že odpověď na tuhle otázku nechám na vás.“

„Zajisté,“ souhlasil Hippolyte. V očích mu zaplálo nadšení. „Stilwell totiž usoudil, že když se s vámi náš syn oženil, musíte ty schopnosti mít.“

Venetii to zmátlo. „Nechápu, proč by měl k takovému názoru automaticky dospět.“

„Přece proto, že každý člen Rady ví, a tudíž to musel vědět i Ogden Stilwell, že v naší Společnosti se dodržuje jedna velká tradice,“ odvětil Hippolyte. „Každý dědic Trůnu Mistra si musí najít nevěstu, která má své vlastní paranormální schopnosti.“ Láskyplně se usmál na Marjorii. „Vezměte si kupříkladu moji drahou choť. S tou se vůbec nepokoušejte hrát karty. Přečte, co držíte v ruce, tak přesně, jako kdyby to bylo napsané na rubu.“

Marjorie se vlídně usmála. „Když jsem byla mladá, bylo to velice užitečné, to musím přiznat. A každopádně se mi tím podařilo upoutat tvůj zájem, Hippolyte.“

Zamilovaně se zazubil. „Prohrál jsem majlant, než jsem zjistil, která bije.“

„Cože?“ Venetia se zhrozila. „Pane Jonesi, mám tomu rozumět tak, že jste si mě vybral jako nevěstu pro svého syna jenom proto, že vidím auru?“

„O povaze vašich schopností jsem nic jistého nevěděl,“ namítl. „Věděl jsem ale, že máte v povaze určitý paranormální prvek, který by mohl souznít s Gabrielovým.“

„Chápu,“ prohodila Venetia ponuře.

Hippolyte se teprve nyní dovtípil, že asi šlápl vedle. Bezmocně pohlédl na Marjorii, aby mu pomohla z kaše.

Marjorie upřela na Venetii vyrovnaný pohled. „Špatně jsi si vyložila, oč manželovi v té věci šlo,“ řekla klidně. „Šlo mu jen a jen o Gabrielovo štěstí. Po mnoho let se totiž kvůli svým schopnostem soužil. Byl čím dál větší samotář a poustevník a víc a víc času trávil u knih. Manžel i já jsme se obávali, že pokud nenajde ženu, která by mu porozuměla, která by přijala paranormální aspekt jeho povahy, nepozná nikdy pravou lásku.“

„Bylo jasné, že s hledáním té pravé nemá štěstí,“ přidal se Hippolyte vážně. „Tak jsem to vzal do ruky sám.“

Všichni mlčeli jako zařezaní.

„Myslím,“ řekla po chvíli Marjorie a vstala, „že bychom měli Gabriela a Venetii nechat, aby to spolu probrali v klidu a o samotě.“

Odešla z knihovny jako první. Sukně jejích šatů zametaly koberec s královským půvabem. Všichni ostatní ji beze slova následovali.

Byl to přímo úprk, konstatoval v duchu Gabriel. Div že cestou ke dveřím jeden druhého nepodupal.

Gabriel na ni pohlédl přes stůl. „Vezmeš si mě?“ otázal se.

Venetii to ohromilo do té míry, že ztratila řeč. Sumírovala si v duchu energický výčet všech jeho přestupků, ale ta prostá otázka jí obrátila svět nohama vzhůru.

„Než mi odpovíš,“ pokračoval, „vyslechni mě. Víím, že naše setkání v Domě Arkán zorganizoval otec. Na svou obranu mohu uvést jen to, že mě to zpočátku vůbec nenapadlo. Neuvědomil jsem si, co se děje, dokud jsem nevytušil tvoje paranormální schopnosti. Otec je ovšem rozpoznal okamžitě, když byl u tebe koupit ty fotografie.“

„Jak je mohl poznat okamžitě?“ vyhrkla, protože to na chvíli odvedlo její myšlenky jinam.

Gabriel se usmál. „Jeho talent totiž spočívá v tom, že vytuší paranormální nadání u jiných.“

„Aha.“

„Je pravda, že je velkým stoupencem teorií pana Darwina, a pravdou je i to o té dlouholeté tradici Společnosti Arkán, že si dědic Trůnu Mistra musí najít nevěstu s paranormálními schopnostmi. Já jsem je ale rovnou upozornil, že se té tradici nepodřídím.“

„Opravdu?“

„Ano. A rodiče se postavili na mou stranu. Jenomže pak pro mne otec našel tebe. A ty jsi mě svedla k noci plné vášně, na kterou do nejdelší smrti nezapomenu.“

Sklopila pohled na své sepjaté ruce. „Neměla jsem na to právo. Ale byla jsem si jistá, že jsi ten pravý a že Dům Arkán je to pravé místo.“

„Ano, já víím. Už jsi mi to s tím tropickým ostrovem vysvětlila.“

Zrůžověla. „Je to nesmírně trapné, pane.“

„Jde o to, Venetie, že ačkoli mě otcova pleticha zaskočila, dospěl jsem k závěru, že udělal dobře.“

„Cože?“ Vyletěla ze židle. „Ty se chceš se mnou oženit kvůli mým paranormálním schopnostem? Mám to chápat tak, že jsme něco jako párek ovčí, které se musí zkřížit, aby ta velice neobvyklá vlna, kterou každá z nich má, mohla přejít na potomstvo?“

„Ne.“ Vstal rovněž a čelil jí přes stůl. „Vyjádřil jsem se špatně. Dovol, abych to vysvětlil.“

„Co je tady k vysvětlování?“

„Nechci se s tebou oženit proto, že náhodou vidíš auru. Jaký by to, sakra, byl základ manželství?“

„Velice chabý, řekla bych,“ odsekla.

„Ta tvá schopnost je něco jako barva tvých očí, pokud jde o mne. Je to zajímavé, ale není to důvod k ženění.“

„Takže jak to je? Proč si mě chceš vzít?“

Zaťal zuby. „Těch důvodů je celá řada.“

„Uved' jeden.“

„Nejlogičtější je ten, že v očích světa jsme manželé už dávno.“

Zdrtilo ji to. „Jinými slovy by bylo pro oba výhodné změnit fikci ve skutečnost?“

„Řekl jsem přece, že těch důvodů je víc. Chováme vůči sobě úctu a obdiv. Navíc se navzájem považujeme za podnětné.“

„Podnětné?“

„Toho slova jste užila vy, paní Jonesová. Rád bych vám připomněl, že jste se při našem prvním setkání rozhodla, že mě svedete právě proto, že jsem se vám jevil podnětný. Změnilo se snad na tom něco?“

„Ne,“ připustila.

Obešel psací stůl a uchopil ji oběma rukama za ramena. „I já vás shledávám podnětnou, paní Jonesová. Myslím, že o tom víte.“

„Gabrieli –“

„Intelektuálně, fyzicky i metafyzicky,“ ujistil ji.

„Pst, Gabrieli.“ Položila mu prsty na rty, aby ho umlčela. „Věřím ti, že mě nežádáš o ruku proto, abys vyhověl otci nebo dodržel tradici Domu Arkán.“

Pomalu se usmál. „Takže se konečně někam dostáváme.“

Potřásla hlavou. „Mám totiž podezření, že to děláš, protože si myslíš, že jsi zavinil všechno, k čemu tady došlo.“

Přestal se usmívat. „O čem to mluvíš?“

„Třeba o tom, že ačkoli jsem tě začala svádět sama, byla jsem koneckonců panna. Navíc cítíš zodpovědnost za nebezpečí, které ohrožovalo mne a mou rodinu kvůli tomu fotografování v Domě Arkán. Ty jsi čestný muž, Gabrieli. A spravedlivý. Je naprosto přirozené, že jsi si vůči mně vypěstoval pocit povinnosti a závazku, protože se obviňuješ kvůli všemu, co se odehrálo.“

K jejímu úžasu se mu na rtech objevil ten jeho záhadný svůdný úsměv.

„Máš to celé popletené, ty moje sladká,“ promluvil přes prsty, jež ho umlčovaly.

„Cože?“ Odtáhla ruku.

„Tenkrát na samém začátku jsem se nechal svést, protože jsem v té době sám dospěl k závěru, že jsi pro mne ta jediná na celém světě. Zamiloval jsem se do tebe ve chvíli, kdy jsi vpochodovala do Domu Arkán se svým vzácným fotoaparátem v náručí.“

Vyrazilo jí to dech. „Opravdu?“

„Když jsi mě začala svádět, dovtípil jsem se, že ti připadám přitažlivý, ale že ti nejde o dlouhodobý závazek. Usoudil jsem, že když si budu počínat chytře a nebudu pospíchat, když to svádění nechám výhradně na tobě, dokážu tě možná přimět, aby ses do mne zamilovala.“

„Ach, Gabrieli.“

„Měl jsem takovou strategii. Strategii lovce, dejme tomu. Jenže pak se objevili ti dva zloději a vypukl chaos. Přinejmenším na určitou dobu. Ale teď se zase všechno vrátilo k pořádku. Proto se tě znovu ptám, jestli si mě vezmeš.“

„Ale uvědomuješ si, že se mnou dostaneš i Amelii, Edwarda a Beatrici?“ zeptala se a doufala, že to pochopí.

„Ovšem. Jsou přece rodina. Myslím, že si mě moc oblíbili, co ty na to?“

Usmála se. „Mají tě moc rádi.“

Chytil ji za ruku a políbil ji na dlaň. „A co ty, lásko? Máš mě taky ráda?“

„Miluji tě celým svým srdcem,“ zašeptala.

Právě když ji Gabriel popadl do náruče, otevřely se dveře. Otočila hlavu a spatřila, jak se ve dveřích tísň Beatrice, Amelia, Edward, Marjorie, Hippolyte i pan Montrose.

„Promiňte, že rušíme,“ zahlaholil Hippolyte. „Napadlo nás, že se podíváme, jak to tady probíhá.“

Gabriel pohlédl na skupinku nedočkavých tváří. „S potěšením hlásím, že se co nevidět postěhuju z půdy.“

Když si nazítří Venetia chystala rekvizity a kulisy na další sezení ve sluncem zalitém ateliéru vzadu v galerii, přišel za ní Gabriel.

„Rosalind Flemingová si zřejmě pod falešným jménem koupila lodní lístek na parník, který dnes ráno odplul do Ameriky,“ sdělil jí.

„Dobré nebe.“ Venetia se napímila a oprášila si ruce. „Víš to jistě?“

„Mluvil jsem s úředníkem, který jí prodal lístek. Potvrdil můj popis. A taky jsem si popovídal se dvěma dělníky z doků, kteří dámě odpovídající mému popisu pomáhali s velikou hromadou zavazadel. Otec dnes zašel k ní domů a od služebnictva vyzvěděl, že jejich paní odjela na dlouhý pobyt do Ameriky a není známo, kdy se vrátí.“

Venetia se nad tím zamyslela. „Je docela logické, že uprchla do Ameriky, když o tom tak uvažují. Stilwellovou smrtí přišla o hodně. Nebude dostávat drahé dárky ani peníze a ztratí své postavení mezi smetánkou. Musela by si znovu změnit jméno a oprášit někdejší povolání vyděračského média.“

„Kdežto v Americe může jako vyděračské médium začít rovnou,“ dodal Gabriel suše.

„To bezpochyby ano. Něco mi říká, že se Rosalind Flemingová o sebe dokáže výborně postarat.“

Příštího odpoledne se Venetia vydala do svého studia obvyklou cestou kolem hřbitova. Vysoko nad hlavou si držela slunečník a pod druhou paží měla zastrčenou knihu objednávek. Těsně před polednem totiž dostala vzkaz od Maud.

Paní Jonesová,

dnes ve čtyři hodiny odpoledne za Vámi přijde velmi důležitá osoba, pán, který si objednal sérii portrétů svých dcer a přeje si s Vámi probrat jejich témata. Uchvátily ho Inspirativní dámy z Historické série.

Proším Vás, dejte mi vědět, kdyby se Vám to v určený čas nehodilo. S úctou M. Parkerová

Venetii se to naopak hodilo velice dobře. Maud měla neomylný instinkt, když šlo o rozpoznání velmi důležité osoby.

Užasle zůstala stát, když zjistila, že na oknech Fotografického studia paní Jonesové jsou stažené žaluzie a z druhé strany skleněných dveří visí cedulka Zavřeno.

Nebyly ještě čtyři. Usoudila, že si Maud asi před příchodem zákazníka odběhla na šálek čaje a něco k jídlu.

Venetia vylovila z peněženky, připevněné k pasu, klíč.

Její tíseň se znásobila, když odemkla dveře a vešla dovnitř. Vládlo tam ticho, ale nikoli normální, z nějakého záhadného důvodu jí připadalo divné.

„Maud? Jste tady?“

Ze zadní místnosti se ozvalo zašustění. Venetia s úlevou oběhla pult.

„Maud? Jste to vy?“

Uchopila okraj závěsu, který odděloval přední a zadní část obchodu, a prudce ho shrnula ke straně.

Maud ležela na podlaze v koutě, byla spoutaná a v ústech měla roubík. Třeštila na Venetii zděšené oči.

„Dobré nebe!“ zvolala Venetia.

Vrhla se k ní.

Maud zprudka vrtěla hlavou a něco nesrozumitelného mumlala. Příliš pozdě si Venetia uvědomila, že se ji snaží varovat.

Napravo od sebe zachytila pohyb. Zpoza krabic se zarámovanými fotografiemi série Shakespearovi muži vystoupila Rosalind Flemingová.

Byla od hlavy k patě v hlubokém smutku a Venetia musela uznat, že je to velice dobré přestrojení. Hustý černý závoj měla zvednutý a přimáčkнутý ke krempě černého klobouku.

Rukou v černé rukavičce svírala malou pistoli.

„Jsme zajímavý párek vdov,“ podotkla Venetia.

„Čekám tady na vás, paní Jonesová,“ řekla Rosalind. „Nechtěla jsem odjet z města bez svého portrétu. Doufám, že se zdařil.“

Neviditelný přízračný vánek zašimral Venetii na šíji. Uvědomila si, že její smysly nezneklidnil jen pohled na pistoli. Na Rosalindiných očích je něco tuze divného. Nepřirozeně se lesknou; a podivně okouzlují.

„Myslela jsem, že jste včera nasedla na loď do New Yorku,“ rozhovořila se Venetia, aby získala čas.

Rosalind se chladně usmála. „Koupila jsem si lodní lístek, ano. Ale na loď, která odplouvá zítra. Bylo velmi snadné přesvědčit

úředníka té druhé lodní společnosti, že mi prodal lístek na včerejší plavbu.“

„Ale ti dva dělníci vám přece pomáhali se zavazadly.“

„Nepomáhali, ale mysleli si to.“

„Vy jste je zhyponotizovala a vložila jim do mysli nepravdivé vzpomínky. Propána, Rosalind, urazila jste dlouhý kus cesty od doby, kdy jste vystupovala jako pouťové médium.“

Rosalind úsměv přešel. „Nic takového nejsem a nikdy jsem nebyla. Mám paranormální talent k živočišnému magnetismu.“

„Podle Stilwellova deníku velice nepatrný.“

„To není pravda.“ Ruka, v níž Rosalind svírala pistoli, se roztřásla prudkým návalem vzteku. „Dokud jste se neobjevila vy, chtěl si mě vzít za ženu.“

„Neříkejte.“

„Ano. Byla jsem jeho pravá družka. Ani na okamžik o tom nezapochyboval, dokud jste se neobjevila vy. Uhranulo ho hlavně to vaše jméno. Stál o vás jenom proto, že si vás vybral za manželku Gabriel Jones. Myslel si totiž, že by se s vámi Jones neoženil, kdybyste neměla nějaké nadpřirozené schopnosti, víte?“

„Ale já myslela, že dáváte přednost vdovskému stavu. Vzpomínám si, jak jste mi líčila jeho nesčetné výhody.“

„S Johnem Stilwellem by to bylo jiné.“

„Protože vám v přestrojení za lorda Acklanda mohl poskytnout to, co byste bez manželství nezískala, neotřesitelné postavení ve společnosti a přístup k majetku.“

„Postavení ve společnosti jsem si zasloužila,“ vybuchla Rosalind. „Můj otec byl lord Bencher. Měla jsem po něm dědit. Měla jsem být vychovávána s jeho dcerami. Měla jsem chodit do nejlepších škol. Měla jsem se vdát do nejvyšších kruhů.“

„Jenže jste se narodila jako nemanželská, a tím se všechno mění, nemám pravdu? Věřte mi, že vás naprosto chápu. Co chcete dělat teď, když vaše plány stát se lady Acklandovou ztroskotaly?“

„Ty plány jste mi zničila vy. Vy a Gabriel Jones. Ale já jsem se po společenském žebříčku už jednou vyšplhala a udělám to znovu. Tentokrát zkusím štěstí v Americe, kde nebude obtížné vystupovat jako vdova po bohatém britském lordovi. Tituly jsou prý v Americe velmi populární.“

„Tak buďte rozumná. Odejdete-li okamžitě, nikdo se nic nedozví a vy se ve světě úspěšně ztratíte. Ale když mě zabijete, ujistěuji vás, že

vás Gabriel dopadne, i kdybyste uprchla nevímjak daleko nebo si tisíckrát změnila jméno. Gabriel je totiž jako lovec nepřekonatelný. Je stokrát lepší, než kdy byl John Stilwell. Viděla jste, kdo z těch dvou přežil.“

„Ano, já vím.“ Rosalind zkrivila obličej a horečnatý pohled jejích očí se prohloubil. „John měl podezření, že Gabriel Jones má podobné paranormální nadání jako on. Ujišťuji vás, že se nehodlám po zbytek života ohlížet přes rameno. Proto jsem se postarala, aby smrt vaše a vaší prodavačky vypadala jako další nešťastná náhoda, které, jak jsem slyšela, jsou ve fotoateliérech na denním pořádku.“

Maud ze sebe vyrazila záupění.

Rosalind ji ignorovala a pobídla Venetii pistolí. „Jděte do temné komory, paní Jonesová.“

„Proč?“

„Najdete tam láhev éteru.“ Rosalind se usmála. „Každý ví, jak je nebezpečný. A přesto každou chvíli slycháme o požárech a explozích ve fotokomorách, kde se ta chemikálie nachází.“

„Já éter nepoužívám. Bylo ho zapotřebí při vyvolávání těch starých koloidních desek. Já pracuji se suchými.“

„Nikdo nepozná, která chemikálie ten požár způsobila,“ odbyla ji Rosalind netrpělivě.

„Éter je vysoce hořlavá a výbušná látka. Spolu se mnou a Maud nejspíš zabijete i sebe, pokud se ji pokusíte zapálit,“ upozornila ji Venetia.

Rosalindin úsměv byl děsivý. „Vím, že je nesmírně riskantní rozdělovat v temné komoře oheň, a proto to za mne uděláte vy, paní Jonesová.“

„Určitě nevěříte, že vám budu pomáhat nastrojit vlastní smrt. Ne, paní Flemingová, to budete muset udělat sama.“

„Právě naopak. Mohu vás přimět, abyste udělala, co si zámánu. A co víc, vy to uděláte velmi ochotně.“

„Pokud vím, mesmerismus nefunguje dokonale, pokud subjekt nechce, a já vás ujišťuji, že nechci, paní Flemingová.“

„Mýlíte se, paní Jonesová,“ opravila ji Rosalind vlídně. „Abyste věděla, mám v sobě ten nápoj.“

Venetii vyszlo v ústech. „O čem to mluvíte?“

„O alchymistově elixíru, o čem jiném. John ho připravil podle receptu z toho starého zápisníku. Neměl ani tušení, že o něm vím. Viděla jsem, jak si ho uklidil do skříňky v laboratoři. Když jsem

včera zjistila, že se rozhodl pro vás, zašla jsem k němu do laboratoře, když byl pryč, a vypila ten lektvar.“ Zašklebila se. „Chutnal odporně, ale už dnes ráno jsem pocítila jeho účinky.“

„Vy nevíte, proč se ho Stilwell sám nenapil?“

Rosalind pokrčila rameny. „Asi dostal strach. Báł se na sobě experimentovat.“

„Nevypil ten elixír, protože zjistil, že je to pomalu působící jed. Nejdřív si chtěl opatřit protijed, vypil by ho až pak.“

„Lžete.“

„Proč bych o něčem takovém lhala?“ podivila se Venetia.

„Protože si myslíte, že mě přesvědčíte, abych vás nechala naživu, když mi slíbíte protijed. Moc chytré, paní Jonesová, ale myslím, že jsem vám dala jasně najevo, že nejsem hloupá.“

„Dobré nebe, tak ten Stilwell zůstal tajnůstkářem až do posledního dechu. Nesvěřil se dokonce ani vám. Ale vzhledem k jeho povaze se to zřejmě dalo čekat.“

„To není pravda,“ utrhla se na ni Rosalind. „On mi věřil. Chtěl si mě vzít za ženu.“

„Stilwell nevěřil nikomu. Poslouchajte, Rosalind. Říkám vám pravdu. Ten alchymistův dryák bude možná nějaký čas účinkovat, ale nakonec vás dožene k šílenství.“

„Nevěřím vám,“ prohlásila Rosalind. Její oči se proměnily ve žhavé uhlíky. „Pokoušíte se mě obalamutit, ale já vám na to neskočím. Přinutím vás, abyste přiznala pravdu.“

„Jak?“

Rosalind se chladně usmála. „Takhle.“

Venetiiny smysly zasáhl úder energie s takovou silou a prudkostí, že padla na kolena a sukně se rozprostřely kolem ní. Cítila bolest, ale nepodobalo se to ničemu, co až dosud zažila. Jako by její nervy zasáhl elektrický proud. Jestli to bude trvat ještě chvíli, zešílím sama, bědovala v duchu.

„Teď nedokážete vyslovit nic jiného než pravdu, paní Jonesová. Povíte mi všechno, co chci vědět.“

Venetia se uchýlila na jediné místo, které jí přišlo na mysl, do paranormální roviny. Zůstala klečet a přemáhajíc bolest se s vypětím všech sil zadívala na Rosalind Flemingovou jakoby přes čočky fotoaparátu.

Soustřed' se.

Svět kolem ní se proměnil ve svůj negativní obraz. Bolest získala novou kvalitu. Byla stále velmi intenzivní, připomínala však známější druh energie. Takové, kterou dokázala držet v šachu.

Kolem Rosalindiny postavy se objevila aura. Byla výraznější a měla ostřejší obrysy, než když ji Venetia viděla předtím. Na okrajích zářil nový odstín, metafyzická barva, která měla zřetelně nezdravý vzhled. Jed už začal působit.

„Je alchymistův nápoj jedovatý?“ otázala se Rosalind.

„Ne,“ vyrazila ze sebe Venetia.

Venetia pomalu vstala a málem ztratila rovnováhu. Bylo vždycky problematické, když se snažila pohybovat v normálním světě, na který se dívala z jiného rozměru.

Udržovat soustředění a přitom se snažit o normální chůzi a normální hovor bylo téměř nemožné. Mohla jen doufat, že Rosalind bude její potáčení a krátké úsečné věty přisuzovat účinkům mesmerického transu.

Došla ke dveřím temné komory a pomalu je otevřela. Rosalind šla za ní, ale držela se v obezřetné vzdálenosti.

„Vedete si výborně, paní Jonesová,“ pochválila ji Rosalind. „Už to nebude dlouho trvat a bude po všem. Na pracovním stole je vedle láhve s éterem nezapálená svíčka. Škrtněte sirkou a zapalte ji.“

Venetia se podívala na láhev. Byla stále zapečetěná.

Šmátrala po svíčce a podařilo se jí shodit ji na podlahu.

„Zvedněte ji,“ poroučela Rosalind ode dveří. „A pospěšte si s tím.“

Venetia se shýbla pro svíčku. Nenápadně do ní strčila, aby se zakutálela pod pult s umyvadlem. Pak tam vlezla za ní.

„Vyndejte tu svíčku, k čertu s vámi.“

Venetia usoudila, že Rosalind z místa za dveřmi, kde stojí, může vidět nanejvýš její sukně. Vylovila svíčku a pracně se postavila. Musela se pevně zachytit okraje pultu, aby udržela rovnováhu. Vedle umyvadla stála skleněná nádobka, kterou Venetia používala k odměřování chemikálií. V přízračném světě převráceného světla, v němž se pohybovala, byla téměř neviditelná. Kdyby o ní nevěděla, nevšimla by si jí.

Ruku s odměrkou ukryla v záhybech šatů na boku, ve druhé nesla svíčku a zvolna se vracela k pracovnímu stolu.

„Škrtněte sirkou a nepárejte se s tím,“ naléhala Rosalind. „Chci si být jistá, že svíčka hoří, než odejdu. Nechci žádné chyby.“

Výbuch energie, který ten rozkaz doprovázel, zrušil Venetiinu mentální obranu. Najednou se nedokázala soustředit. Svět se v mžiku vrátil do své normální podoby a její smysly zachvátila prudká bolest.

Jen s vynaložením veškeré vůle se dokázala vrátit zpátky do negativního světa. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, až se bála, že to Rosalind uslyší.

Stále zády ke dveřím postavila nádobku na stůl vedle láhve s éterem a doufala, že Rosalind z místa, kde stojí, neuvidí, co vidět nemá.

Škrtla sirkou a zapálila svíčku. Neobrátila se.

„Výborně, paní Jonesová.“ V Rosalindině hlase vibrovalo nepřírozené vzrušení a nedočkavost. „Nyní mne velmi pozorně poslouchajte. Počkáte, dokud neuslyšíte, že se dveře do obchodu otevřely a zase zavřely, a potom odpečetíte láhev s éterem. Je to jasné?“

„Ano,“ odpověděla Venetia bezbarvě.

„Nalijete éter na podlahu a přisunete k němu svíčku.“

„Ano,“ odpověděla opět Venetia.

„Ale nesmíte láhev otevřít, dokud nebudu venku na ulici,“ zdůraznila Rosalind. „Nechceme přece, aby se stalo nějaké neštěstí, vidíte?“

„Ne.“

Venetia, stále otočená k Rosalind zády, uchopila odměrku a hodila ji na podlahu u svých nohou. Třesklo to a sklo se rozletělo na všechny strany.

Venetiiny široké sukně před Rosalind utajily, co se rozbito, ale tříštění skla jí uniknout nemohlo.

„Co to bylo?“ zavřískla Rosalind. „Co jste to upustila?“

„Láhev s éterem,“ pronesla Venetia jako automat. „Už prchá, necítíte to? Je to velmi silné.“ Otočila se s hořící svíčkou v ruce a upřeně se na Rosalind zadívala. „Mám ho zapálit už teď?“

„Ne,“ zavřeštěla Rosalind a couvala od ní. „Ne, ne, ještě ne. Počkejte, až odejdu.“

Bouřící energie, která útočila na Venetiiny smysly, ustala, jako když utne. Rosalind nad ní ztratila kontrolu.

Venetia se začala i se svíčkou shýbat k podlaze.

„Dost,“ zaječela Rosalind. „Vy huso hloupá. Musíte počkat, až budu pryč.“

Venetia se však dál skláněla se svíčkou k podlaze. „Ty výpary jsou prý vysoce výbušné,“ odříkávala monotónně. „Jsou velmi silné. Už to nemůže dlouho trvat.“

„Ne.“ Rosalindin obličej se zkřivil zlostí. Oběma rukama zdvihla před sebe pistoli.

Venetia pochopila, že se Rosalind chystá zmáčknout kohoutek, a uskočila stranou. Zaduněl výstřel. Ve stísněném prostoru byl přímo ohlušující.

Venetiinou paží projela ledová bolest. Rovnováha, kterou tak obtížně udržovala, ji opustila úplně, takže se zřítila na podlahu, instinktivně však dál svírala hořící svíčku.

Rosalind se otočila jako na obrtlíku a prchala ke dveřím se závěsem.

Venetia zaslechla, že se otevřely dveře do obchodu.

„Kvůli mně odtud nemusíte tak utíkat,“ řekl Gabriel ve druhé místnosti.

„Pusťte mě ven,“ vrískala Rosalind v panice. „Každou chvíli to tady vyletí do vzduchu.“

Gabriel odtáhl závěs. Venetia zjistila, že jednou rukou drží Rosalind za krk a ve druhé má pistoli.

Pohled mu padl na Venetii. „Ty krvácíš.“

Pustil Rosalind a přiskočil k Venetii. Z kapsy širokého pláště vytrhl nožik a velký plátěný kapesník.

Venetia pohlédla na svou paži. Rukáv měla prosáklý krví. V tom ohromení udělala to jediné, co jí za daných okolností dávalo smysl. Sfoukla svíčku.

Rosalind otřeseně přihlížela. „Vy nejste v transu.“

„Nejsem,“ ujistila ji Venetia.

Gabriel si k ní dřep a začal jí nožem odřezávat rukáv.

„Ale ten éter,“ nechápala Rosalind.

„Já bych láhev s éterem v blízkosti otevřeného ohně neotevřela ani za svět,“ informovala ji Venetia.

Rosalind se otočila a dala se na útěk. V mžiku zmizela za závěsem.

Gabriel jen krátce vzhlédl od své činnosti. Venetia cítila, že z něj vyzárají vlny lovecké vášně.

„Uniká ti kořist,“ prohodila suše.

Znovu se začal věnovat její zraněné paži. „Momentálně mám jiné priority.“

„Ano,“ souhlasila a navzdory palčivé bolesti se pousmála. „Jsi v první řadě ochránce těch, které máš ve své péči.“

Střetl se s ní pohledem. „Nic pro mne není důležitější než ty.“

Myslí to doslova, říkala si v duchu. Myslí vážně každé slovo.

Chtěla mu povědět, že ten cit je vzájemný, ale začínala se jí točit hlava. Doufala, že neomdlí.

Gabriel zkoumal ránu na její paži. „Je to bohudík jen škrábnutí, ale stejně tě musím odvézt k lékaři, aby ti to vyčistil a jaksepatří obvázal.“

Ta informace jí dodala sil.

Vtom ji něco napadlo.

„Gabrieli, paní Flemingová vypila ten alchymistův elixír.“

„To má tedy smůlu.“ Soustředěně jí omotával paži kapesníkem.

„Co ten protijed?“

„Na ten je pozdě. Právě jsem rozšifroval poslední odstavec alchymistova receptu. Píše se tam, že protijed účinkuje, jen když se smíchá s tím elixírem a vypije současně.“

Šest dní nato se Venetia a Gabriel potkali v parku s Harrowem, který nesl pod paží výtisk Létajíčího zpravodaje. Starostlivě se podíval na Venetii. „Už jste v pořádku?“ „Ano.“ Chlácholivě se na něj usmála. „Žádné známky infekce. Doktor mě ujišťuje, že se to brzy zahojí.“

„Četli jste noviny?“ zeptal se Harrow.

Gabriel přikývl. „Před dvěma dny vytáhli z řeky mrtvolu paní Flemingové. Sebevražda. Skočila prý z mostu.“

„Ten nápoj opravdu fungoval,“ řekla Venetia. „Nevím, jaké schopnosti měla, ale rozhodně je zesílil. Jenže pak následovalo šílenství a sebevražda, přesně jak to předpověděly záznamy toho alchymisty.“

„Musíme jen doufat, že se úřady nezmýlily a že to není její další mesmeristický trik,“ dodal Gabriel.

Harrow vytáhl obočí. „Žádný trik to není.“

Jistota, s níž tu větu vyslovil, Venetii překvapila.

„Jak si můžete být tak jistý?“ podivila se.

„Pan Pierce podnikl kroky, aby mohl tělo spatřit na vlastní oči. Chtěl se ujistit, že nedošlo k omylu.“

„Chápu,“ řekla.

„Když už mluvíme o panu Pierceovi,“ pokračoval Harrow, „požádal mne, abych vám vyřídil, že je vám a panu Jonesovi nesmírně vděčný. Mám vám oznámit, že se považuje za vašeho dlužníka. Kdybyste někdy potřebovali něco, co by bylo v jeho silách opatřit, budete to mít.“

Venetia se stísněně ohlédla na Gabriela.

„Poděkujte prosím naším jménem panu Pierceovi,“ požádal Gabriel Harrowa.

Obdařil je svým chladným nepozemským úsměvem. „Vyřídím mu to. A mezitím se, jak doufám, uvidíme na vaší příští výstavě fotografií.“

„Budu se těšit,“ ujistila ho Venetia.

„Hezký den vám oběma.“ Harrow jim půvabně kývl hlavou a odcházel svou cestou přes park.

Venetia si všimla, že se Gabriel za Harrowem dívá a tváří se zamyšleně.

„Na co myslíte?“ zeptala se.

„Myslím na to, že ten alchymistův jedovatý dryák zaúčinkoval nějak moc rychle. Podle údajů v zápisníku by pomatenost a melancholie měly propuknout až za několik dní.“

„Pochybuji, že alchymista měl možnost ten recept dostatečně vyzkoušet, když uvážíš, co je to za jed,“ namítla Venetia. „Délku doby, po kterou se elixír mění v jed, mohl pouze odhadovat.“

„Je to možné,“ připustil Gabriel, ale z Harrowa pohled nespustil.

Sledovala směr jeho pohledu. Harrow už skoro zmizel za skupinkou stromů, ale když se soustředila, dokázala zachytit jeho auru. Po zádech jí přeběhl mráz.

„Gabrieli,“ vyhrkla. „Napadlo tě, že ten Pierceův velmi blízký přítel je Harrow? Že je to ten člověk, kterého se paní Flemingová pokusila vydírat?“

„Myslím, že to je velice zajímavá teorie.“ Gabrielův úsměv byl velmi studený. „Ale nemám nejmenší chuť ji prověřovat. Ať už Pierce okultní schopnosti má anebo nemá, lovec v mém nitru mi napovídá, že dokáže to, čeho si cení, ochránit. Myslím, že můžeme předpokládat, že existuje docela přijatelné vysvětlení, proč ten alchymistův nápoj v případě paní Flemingové zapůsobil o hodně rychleji.“

„Naznačuješ to, co si myslím, že naznačuješ?“

„Řekněme, že by mne ani v nejmenším nepřekvapilo, kdybych zjistil, že se pan Pierce postaral, aby Rosalind Flemingová z toho mostu opravdu skočila.“

Dva dny nato vpochoďoval do knihovny Hippolyte a mával vějířem karet.

„Právě jsem prohrál skoro dvacet liber se slečnou Amelií a mladým Edwardem, u sta hromů,“ povykoval.

Gabriel vzhlédl od novin. „Varoval jsem tě, abys s nimi nehrál.“

Hippolyte se zazubil a spokojenost z něj přímo vyzařovala. „Proč jsi mi neřekl, že se u obou projevují paranormální schopnosti?“

„Věděl jsem, že na to dřív nebo později přijdeš.“

„Přišel jsem na to, hned jak jsem si s nimi k těm kartám sedl, to se ví,“ chechtal se Hippolyte. „Energie kolem našeho stolu doslova bzučela. Slečna Amelia už je docela silná. Mladý Edward se do toho teprve dostává. Zatím nevím, jaký druh talentu v něm je, ale bude zajímavé to zjistit.“

„Aspoň budeš mít ve volném čase co dělat, když budeš těm dvěma pomáhat s rozvojem jejich schopností.“ Gabriel obrátil list novin. „Budeš potřebovat nového koníčka, když jsi praštil s dohazováním.“

Venetia vstoupila do knihovny s fotografií v ruce. „Dobré odpoledne, pánové. Nechtěli byste se podívat na nejnovější přídavek k sérii Shakespearovi muži? Myslím, že Caesar by mohl být dost populární.“

Gabriel vstal a šel se s ní pozdravit. Pak se podíval na snímek Caesara. Vyfotografovaný muž byl světlovlasý a obdařený rysy, jaké ženy obvykle u mužů obdivují. Byl navíc velmi pěkně svalnatý a značná část těch svalů byla odhalená.

„Co to má, u všech čertů, na sobě?“ podivil se Gabriel.

„Tógu přece,“ odpověděla Venetia. „Co jiného by měl mít Caesar na sobě?“

„Proboha, Venetie, ten chlap je skoro nahý.“

„To je móda klasického Říma.“

„U všech rohatých. Ty jsi fotografovala muže, který měl na sobě jen kus látky?“

„Vzpomeň si, drahý, že fotografie je umění. A v umění docela běžně najdeš nejen polonahé, ale dokonce i úplně nahé lidi.“

„V tvém umění napříště nic takového nebude.“

„Poslyš, Gabrieli –“

Hippolyte si odkašlal. „Myslím, že vás nechám, abyste si v klidu prodebatovali jemnější aspekty umělecké fotografie, a půjdu s Edwardem do parku pouštět draka.“

Svatební noc prožili sami v domku na Sutton Lane. Marjorie Jonesová pozvala Beatrici, Amelii a Edwarda, aby přespali v jejich městském domě.

Venetia v noční košili až na paty čekala na manžela v posteli. Podivně se styděla a byla hodně nervózní. Z čeho má vlastně takový strach?

Když Gabriel otevřel dveře a vstoupil, polekala se. Měl na sobě černý župan a vlasy měl po koupání dosud mokré.

Její manžel, pomyslela si. Teď je z ní doopravdy manželka.

V polovině cesty zůstal stát a zadíval se na ni svýma čarodějnickýma očima.

„Co je ti?“ zeptal se.

„Nemůžu uvěřit, že jsme se vzali,“ přiznala. „Byly doby, kdy jsem si myslela, že už tě nikdy neuvidím. Rozhodně ne v tomto životě.“

Usmál se a urazil zbytek cesty k posteli. „To je divné. Já jsem od začátku věděl, že budeme spolu.“

„Vážně?“

Rozvázal si pásek na županu. „Vzpomínáš na tu noc, kdy jsme se spolu v Domě Arkán milovali?“

„Na tu pravděpodobně nikdy nezapomenu.“

„A vzpomínáš si ještě, jak jsi mi řekla, že jsi moje?“

Zarděla se. „Ano.“

Odhodil župan stranou, odhodil příkrývky a vlezl si k ní. „Pokud jde o mne, proběhla naše svatební noc tenkrát, paní Jonesová.“

Má pravdu, souhlasila v duchu. Ta noc zpečetila naše pouto.

To poznání ji zahřálo a odválo její tíseň. Otevřela mu svou náruč.

„Věděla jsem, že jsi ten pravý,“ zašeptala.

„Ach, jenže ty jsi myslela jen na tu jednu noc, kdežto já jsem vymýšlel strategii, která by nám vydržela celý život.“

Přiblížil se k ní. Zpočátku se milovali pomalu a důkladně. Gabriel se jí dotýkal tak, jak by ji to za denního světla pohoršovalo. Ale v setmělé ložnici si tu smyslnou důvěrnost užívala.

Postupně se něžné milování proměnilo ve smyslnou bitvu. Venetia byla stále smělejší a opovážlivější. V jedné chvíli si ho vzala do úst. Cítila, jak se jí jeho prsty křečovitě sevřely ve vlasech.

„Dost, má sladká.“ Chraptivě lapal po dechu, jak se snažil vší silou ovládnout.

„Nevidím důvod,“ oponovala tiše.

Bez varování změnil jejich polohu a převálil se na ni. Ona mu na oplátku zaryla nehty do zad.

Rozesmál se, uvěznil její zápěstí a přitiskl jí je po obou stranách hlavy k posteli.

„Stopy tvých nehtů jsem v Domě Arkán měl ještě po dvou dnech,“ informoval ji.

Usmála se na něj ve tmě, protože věděla, že ji svým nočním viděním velice dobře vidí. „Nepovídej.“

„Mám dojem, že jsem si tenkrát umiňoval, že mi za to zaplatíš.“

„Sliby, chyby.“

Než se nadála, pustil její zápěstí a klouzal jí podél těla dolů až k jejímu roztavenému jádru.

Když ji tam začal líbat, rozezmítala se vzrušením a tak trochu i pohoršením. Znovu na ni nalehl a vnořil se hluboko do ní.

Společně se plavili po dunících vlnách vyvrcholení a ztráceli se ve sdílených plamenech okultní energie, sexuální vášně a lásky.

O hodně později ulehl na polštáře a přivinul ji pevně k sobě. Cítil se dokonale ukojený. Jsem šťastný a spokojený, říkal si. Protože miluji a jsem milován.

„Myslíš, že se dokážeš smířit s tím, že už nejsi vdova?“

Venetia se rozesmála a pohladila ho prsty po tváři. „Myslím, že nějaké výhody manželství přece jen má.“